இணைந்தே வாழ்வோம்

தலைவர் கலைஞர்

இளைஞர்களுக்கு வழி விடுவோம்!

தி.மு.க. அறக்கட்டளை
பேராசிரியர்
ஆய்வக நூல்
நிலையம்
சென்னை-18
அண்ணா அறிவாலயம்

தலைவர் **கலைஞர்**

வெளியீடு :
தி.மு.க. இளைஞர் அணி
"அன்பகம்"
சென்னை – 600 018.

முதற்பதிப்பு : நவம்பர் 2007.

விலை : ரூ.20/–

28548
க 894.811 6
தமிழ

அச்சிட்டோர் : ரத்னா ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ்,
நெ.40, பீட்டர்ஸ் ரோடு,
ராயப்பேட்டை,
சென்னை – 600 014.

இந்நூல்....

வீரம் செறிந்த இளைஞர்களின் பாசறை திராவிட முன்னேற்றக் கழகம். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைத் தோற்றுவித்ததே, கொள்கைச் செறிவும், இலட்சிய வேட்கையும் கொண்ட இளைஞர்களின் பட்டாளம்தான். தி.மு.கழகத்தைத் தொடங்கிய நேரத்தில், பேரறிஞர் பெருந்தகை அண்ணாவின் வயது 40. நம் ஆருயிர்த் தலைவர் அவர்களின் வயது 25. இனமானப் பேராசிரியரின் வயது 27. நாவலர், மதியழகன், நாஞ்சில் மனோகரன், ஆசைத்தம்பி, என்.வி.நடராசன் உள்ளிட்ட அத்தனை தளகர்த்தர்களின் வயதும் இருபதுக்கும் நாற்பதுக்கும் இடையில்தான்.

இளைஞர்களால் தொடங்கப்பட்ட இந்த இணையற்ற இயக்கத்தின் இன்றைய, நாளைய இளைஞர்களுக்கு நேற்றைய இளைஞர் ஒளிகூட்டி வழிகாட்டுகின்றார்.

பல்லாயிரம் மலர்களிலிருந்து தேன் எடுத்து அடைகட்டுவது, பலப்பல நூல்களிலிருந்து மணியான கருத்துக்களைத் திரட்டிக் கட்டுரை தீட்டுவது, இரண்டும் ஒன்றுதான். என்றாலும், பல பூக்களைச் சுற்றித் தேனெடுப்பது தனி ஒரு தேனீ அல்ல. கூட்டம் கூட்டமாய்த் தேனீக்கள் அப்பணியைச் செய்யும். ஆனால், அரிய பொருட் செறிவான கடிதக் கட்டுரைகளைத் தலைவர் கலைஞர் அவர்கள் தனி மனிதனாகத் தந்து கொண்டுள்ளார்.

சமூக மாற்றத்தை முன்னிறுத்தி, சகல துறை அறிவையும் சேர்த்து எழுதியும், எழுதியதைத் தொடர்ந்து தானே செயல்படுத்தியும் வருகின்றவர் நம் தலைவர் முத்தமிழறிஞர் கலைஞர் அவர்கள்.

உலக இயக்கங்களை அறிந்து கொண்டால்தான் உள்ளூர் இயக்கத்தைச் சரியாகச் செயல்படுத்த முடியும் என்று மண்ணெங்கும் நிகழ்ந்த மகத்தான வரலாறுகளைச் சுருக்கி இளைஞர்கள் அறிந்து கொள்ளத் தேன் தமிழில் இதை வழங்கியுள்ளார்.

2007 நவம்பர் 7 முதல் 15 நாள்கள், முரசொலியில் உடன்பிறப்புகளுக்கான கடிதங்களாக உலகச் சிந்தனையாளர்கள் புரட்சியாளர்களின் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றின் தொகுப்புதான் இந்நூல்.

மாவீரன் லெனின், காரல் மார்க்ஸ், பிரடரிக் ஏங்கல்ஸ், பிடல் காஸ்ட்ரோ, வால்டர், ரூசோ, சாக்ரடீஸ், சேகுவேரா, ஆபிரகாம் லிங்கன், நெல்சன் மண்டேலா எனப் பல்வேறு புரட்சி வீரர்கள் தங்கள் இளம் வயதில் நெஞ்சுரத்தோடு களம் இறங்கிய நிகழ்வுகளை நெகிழ்வாகப் பதிவு செய்துள்ளார் நம் தலைவர்.

ஒரு கூடை மூலிகையைப் பிழிந்து ஒற்றை மாத்திரையாய்த் தயாரிக்கப்பட்டுள்ள இக்கடித இலக்கிய நூலை அனைவரும் படித்துப் பயன்பெற வேண்டுகிறோம்.

– தி.மு.க. இளைஞர் அணி

இளைஞர்களுக்கு வழி விடுவோம்!

(1)

உடன்பிறப்பே,

நாமெல்லாம் சேர்ந்து வளர்த்திடும் கழகம், வலிவும் பொலிவும் கொண்டதாக; "நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக" எழில் கூடி ஏற்றமுடன் தளர்ச்சியின்றி வளர்ச்சியுற்று வாழ்க என்பார்களே; வயது முதிர்ந்தோர் வாயார மனமார; அது போன்ற வாழ்த்துக்களை ஒவ்வொரு நாளும் தமிழ் மக்களுக்கான சாதனைகளைச் செய்து இந்த அரசும் பெற்று வருகிறது. அரசினை நடத்தும் கழகமும் – அரசுக்குத் துணை நிற்கும் தோழமைக் கட்சிகளும் பெற்று வருவதை நாடறியும், நல்லோர் அறிவர் – வளம் பெருகுது; வயலிலே பயிர் தழைக்குது – என்றாலும்கூட; பெருகப் பெருகத்தான் – தழைக்கத் தழைக்கத் தான் – இன்னும் சற்று மேலும் பெருகிட; தழைத்திட வேண்டுமென்ற தணியாத ஆசை உரிமையுடைய உழவனுக்கு ஏற்படுகிறது! அதுபோல எனக்கு ஏற்படும் அவா மிகுதியின் அடையாளமாகவே இந்தக் கடிதம்!

இளைஞர் அணியின் செயலாளராகவும் இருக்கிற உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் தம்பி ஸ்டாலின்; அந்த அணியின் மாநில அமைப்பு, மாவட்ட

அமைப்புகள், மற்றுமுள்ள அமைப்புகளை அணிவகுத்திடச் செய்து, ஆக்கபூர்வமானதொரு அருஞ்செயலை இளைஞர் அணி மாநில மாநாடு என்று; டிசம்பர் 15, 16 நாட்களில் நெல்லைச் சீமையில் நடத்திட தலைமைக் கழகத்தின் அனுமதியைப் பெற்றுள்ளார். அதற்கான தொடக்கப் பணிகள் துவங்கிவிட்ட செய்திகள் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

இளைஞர்கள் ஓர் இயக்கத்தின் நாடி நரம்புகளாகவும் – அரிய தியாகங்களைச் செய்து; அனுபவம் பெற்ற அகவை முதிர்ந்தோர் அந்த இயக்கத்தின் இரத்த நாளங்களாகவும் – அமைந்து, அந்த இயக்கத்திற்கு அளிக்கும் உயிரோட்டமே; அந்த இயக்கத்தைக் கொள்கைக் குன்றமாகவும் – என்றும் வற்றாத ஜீவ நதி உருவாகிப் பெருகி வரும் உச்சி முகடாகவும் விளங்க வைக்கக் கூடியதாகும்.

“கிளம்பிற்று காண் தமிழச் சிங்கக் கூட்டம்” என்றும் – அத்தகைய இளைஞர் கூட்டத்தைப் பார்த்து; “மக்களிடை எழுச்சிக்கு மருந்தாகுங் காண்!” என்று அறிவுறுத்தியும் நமது பாவேந்தர் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் அவர்கள் திருவாரூர் மாணவர், இளைஞர் மாநாட்டுக்கு 1942ஆம் ஆண்டு அறிவுரையும் அனல் கக்கும் வாழ்த்துரையும் அனுப்பி வைத்தாரே; அதற்குப் பிறகு அடிக்கடி இளைஞர்கள், மாணவர்கள் அணி வகுப்புகள், கூட்டங்கள், விழாக்கள், மாநாடுகள் நடைபெற்றி

ருந்தாலுங்கூட; அனைத்துமே மொழிப்போர் வெற்றியைக் கொண்டாடி முடித்துவிட்டன – அஃதன்னியில், முழுப் போர் ஒன்று தமிழ்ச் சமுதாயத்துக்குத் தேவைப்படுவதை எண்ணிப் பார்த்து; சமுதாயத் துறையில், அரசியல் துறையில், பொருளாதாரத் துறையில் என எல்லாத் துறைகளிலும் எழுப்பிடும் போர்க்குரல், வெற்றி முரசாக ஒலித்திட "எழுக இளைஞனே!" என்று அறவழி அழைப்பு விடுத்திடவே நெல்லையில் மாநில இளைஞர் அணி மாநாடு!

இளைஞனாக என் போன்றோர் இருந்தபோது தான் "நெருப்பின் பொறிகளே நீங்கள்தான் தேவை!" என்று ஈரோட்டுக் குரலும் – காஞ்சியின் முழக்கமும் கேட்டது; எங்களை நோக்கி! – அன்று கிளம்பிய இளைஞர் பட்டாளத்தின் ஒரு துளிதான் நீங்கள் தலைவன் என்று ஏற்றிப் போற்றுகின்ற இந்தக் கருணாநிதி! இந்த உண்மையை நான் ஒருக்கணமும் மறந்துவிட மாட்டேன்– மறந்தோர் சிலர் பொது வாழ்விலேயே மதிப்பற்று "புழுக்கை''களாக ஆகிவிட்ட காட்சியை கண்டு கொண்டுதானே இருக்கிறோம்.

அதனால் இன்றைக்கு ஒன்று – நாளைக்கு ஒன்று என இலட்சியங்களை மாற்றி மாற்றி அமைத்துக் கொண்டு, அதற்கேற்ப தனது பேச்சாற்றலைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறவர்கள், "இலட்சியம்" என்ற சொல்லை

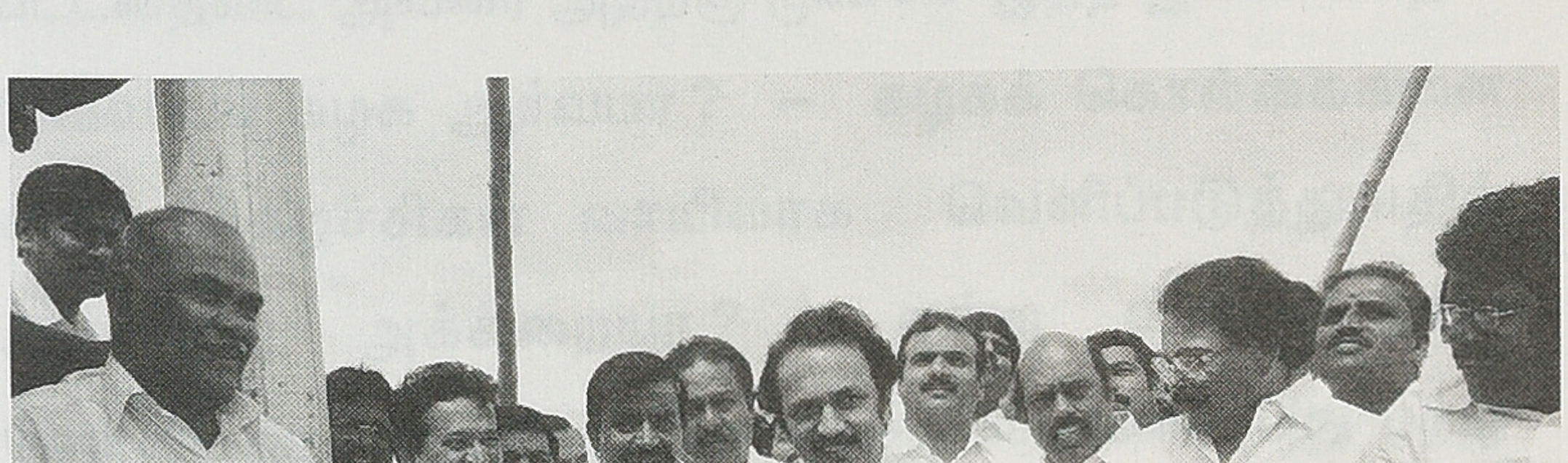
அறிந்தவர்களே தவிர, இலட்சியம் என்றால் என்ன என்பதை உணர்ந்து கொண்டோரல்லர்! உணர்ந்தால்தானே அதன்படி நடக்கிறோமா? நடக்கவில்லையா? என்பதை பகுத்தறிந்து அதற்கேற்ப நமது வாழ்வை வகுத்துக் கொள்ள முடியும்.

நாம் யார்? – நமது இனம் யாது? நமது மொழி எது? மொழிக்காக இழப்புகள் பலவற்றை ஏற்றவர்கள்; உயிரையே விட்டவர்கள், மொழியைக் காத்திடும் போருக்கு இளைஞர்களை, மாணவர் களை, மக்களைத் தயாரித்தவர்கள், அதற்காக கடும் அடக்குமுறைகளை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள்– அவர்களைப் பற்றியெல்லாம் நினைத்துப் புகழ்ந்துரைத்தால் மட்டும் போதுமா? நாமும் அவர்களைப் போல தியாகச் சிந்தை – உறுதி உள்ளம் பெற வேண்டாமா?

உடன்பிறப்பே, நான் முதன் முதலாகப் பொது வாழ்வில் எப்படி அடியெடுத்து வைத்தேன் என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதே; இளைஞர் களுக்கும் – மூத்தவர்களுக்கும் – தேவையானதும் – இன்றியமை யாததுமான ஒன்றாகும் – இதற்குப் பொருள் "நான் காட்டிய வழியில் செல்" என்பதல்ல; காட்டப்பட்ட கடுமையான தியாகிகளின் வழிகளை நான் பின்பற்றியது போல உன் போன்ற இளைஞர்களும், மாணவர்களும் பின்பற்ற வேண்டுமென்பதுதான் என் விருப்பம்.

நெல்லை மாநாடு தொடங்கும் வரையில் நிறைய எழுதப் போகிறேன் – இது முதல் கடிதம்தான் – இளைஞர்களே கூடி மாநாடு நடத்தினால்தான் எனக்கு மகிழ்ச்சி! ஏற்புடையதுமாகும்! மூத்தோர் ஆதரவாளர்களாக விளங்கட்டும்.

மாநாடு தொடக்கத்திற்கு முன்பு எடுக்கப்பட்ட புகைப்படங்களை ஏடுகளில் கண்டேன் – இளைஞர்கள் பெரும்பாலும் இருப்பதற்கு மாறாக ; அகவை முதிர்ந்த அமைச்சர்களே அந்தப் புகைப்படத்தை அடைத்துக் கொண்டு நிற்கின்ற காட்சி; சிறிது ஏமாற்றத்தை எனக்குத் தராமல் இல்லை!

இளைஞர்கள்; மூத்தோர்களாக ஆகாமல் இருக்க முடியாது – ஆக வேண்டும் – அதே சமயம்; இளைஞர்களுக்கு வழி விடாமல் அந்த மூத்தோர் அடைத்துக் கொள்ளவும் கூடாது.

அவரவர்க்குரிய பணிகளை – அவரவர்கள் பகிர்ந்து கொண்டு ஆற்றிட வேண்டும்;

அதனால்தான் இளைஞர்களுக்கு வழி விடுவோம் என்ற தலைப்பில் இந்தத் தொடர் கடிதத்தைத் தொடங்குகிறேன்.

அன்புள்ள,

மு.க.

பண்பாடும் வைராக்கியமும்!
(2)

உடன்பிறப்பே,

"இளைஞர்களுக்கு வழி விடுவோம்" என்ற தலைப்பு என் சிந்தனையில் உதித்தமைக்குக் காரணமே; என்னிடம் பற்றும் பாசமும் கொண்டு இளமைப் பருவத்தில் என்னை ஊக்கப்படுத்தி யவர்கள், இயக்கப் பணிகளை ஆற்றுவதற்கு எனக்கு வழிவிட்டு – என் பணிகள் கண்டு பாராட்டிய அந்த இன்பமான நிகழ்வுகள்தான் – நெருக்கடி நிலையின்போது தம்பி ஸ்டாலின் ஓராண்டு காலம் சிறையில் அடைக்கப்பட்டு அங்கு நையப் புடைக்கப் பட்டதைவிட அவரை அதற்கு முன்பே இந்த இளம் வயதில் இவ்வளவு கழக ஆர்வமா? – கழகக் கொள்கைகளை கலை நிகழ்ச்சிகள் வாயிலாக வெளிப்படுத்துவதில் அவ்வளவு அக்கறையா? என்ற வியப்புக்குரிய கேள்விகள்; சுற்றியிருப்போருக்கு ஸ்டாலின் மீது பற்று பாசத்தை ஏற்படுத்திவிட்டன என்பதே சரியான காரணம் ஆகுமெனலாம்.

ரஷ்யாவில் ஸ்டாலின் தனது தலைவனாக ஏற்றுக் கொண்ட லெனின்; அவரது பார்வையில் பட்ட ஒரு பருவ இளைஞனிடம் எப்படிப் பரிவு காட்டினார் என்பதையும் – அந்தப் பரிவையும் தாண்டிக் கொண்டு அவரிடம் ஒரு

வைராக்யமும், பண்பும் எப்படித் தலை தூக்குகின்றன என்பதையும் அவர் வாழ்க்கையில் ஒரு சம்பவம் விளக்குகிறது.

நமது அண்ணா அறிவாலயம், பேராசிரியர் நூல் நிலையத்தில் கிடைத்த ருஷ்யா பற்றிய புத்தக மொன்றில் படித்தேன் ; அதை உனக்கும் சொல்வதில் எனக்கு ஒரு மகிழ்ச்சி!

அந்தப் புத்தகத்தில் உள்ளபடியே அந்த நிகழ்ச்சியை உனக்கு நினைவூட்டுகிறேன்.

"லியோன்கா என்ற இளைஞன் பக்ரா நதியில் நீந்திக் கொண்டிருந்த பொழுது லெனின் ஆற்றங்கரைக்கு வந்தார். அவர் கோர்க்கி கிராமத்துக்குச் சென்று ஓய்வெடுக்க வேண்டும் என்று அவருடைய மருத்துவர் கண்டிப்பாக உத்தர விட்டிருந்தார்.

லெனின் லியோன்காவை உற்றுப் பார்த்தார். அவன் சிறுவனாக இருந்தாலும் நல்ல நீச்சல்காரன், தண்ணீரில் மேலே யிருந்து குதிப்பது, குட்டிக் கரணம் போடு வது அவனுக்குக் கை வந்த கலை. மல்லாக்க நீச்சலடிப்பதும், நீரோட்டத்தோடு சேர்ந்தும் அதற்கு எதிராக நீச்சலடிப்பதும் அவனுக்குப் பிடிக்கும். ஒரு கரையிலி ருந்து மறுகரைக்கு நீச்சலடித்துப் போவதும் உடனே திரும்பி வருவதுமாக அவன் ஆற்றில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

லியோன்காவும் லெனினைப் பார்த்தான். ஆனால் அவர் யார் என்பது அவனுக்குத் தெரியாது. அவன் கோர்க்கி கிராமத்துக்குச் சமீபத்தில்தான் வந்திருந்தான். அந்த ஊரைச் சேர்ந்த யாரோ ஒருவர் என்று லெனினை நினைத்துக் கொண்டான்.

அவன் தண்ணீரை விட்டு வெளியே வந்த பொழுது லெனின் அவனோடு பேசினார்:

"தண்ணீர் எப்படி இருக்கிறது?"

"தண்ணீரா? ஈரமாக இருக்கிறது" என்று லியோன்கா குறும்பாக பதில் அளித்தான்.

"ஈரமாக இருக்கிறதா?" என்று லெனின் பலமாகச் சிரித்தார். அவருக்கு அவனை மிகவும் பிடித்து விட்டது.

விளதீமிர் லெனின் ஆற்றங்கரையில் உட் கார்ந்து முதலில் தண்ணீரையும் பிறகு லியோன்காவையும் பார்த்தார். மறுபடியும் அப்படியே செய்தார். கடைசியில் அவனோடு பேச ஆரம்பித்தார்.

"வேகமாக நீந்துவது யார் என்று பார்ப்போமா?"

"ஓ! தாராளமாக!" என்று லியோன்கா பதில் அளித்தான்.

லியோன்கா நன்றாக நீந்தக் கூடியவன். ஆனால் லெனினும் அவனுக்குச் சளைத்தவரல்ல. என்ன

இருந்தாலும் அவர் வோல்கா பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்தவராயிற்றே. நீச்சல் அடிக்கும்பொழுது யாராவது லெனினை முந்தி விட்டால் அது அபூர்வமான சாதனையே.

விளதீமிர் இலியீச்சும் லியோன்காவும் போட்டியிட்டு நீந்தினார்கள். ஆனால் லியோன்கா சீக்கிரத்தில் லெனினை முந்தி விட்டான். அவர் சற்று மனத் தாங்கலோடு தான் விடுதிக்குத் திரும்பினார்.

"அவன் என்னைத் தோற்கடித்து விட்டானே! இது நல்ல அறிகுறியல்லவே. எனக்கு வயதாகிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்தக் காலத்தில் இருந்த உடல் பலம் போய் விட்டது.''

உண்மையைச் சொல்ல வேண்டு மென்றால் லியோன்கா அன்று முழுவதும் லெனினுடைய மன நிலையைக் கெடுத்து விட்டான். ஆனால் லியோன்காவுக்கு மிகவும் குஷி. அவன் கோர்க்கிக்குத் திரும்பியதும் பக்ராவில் ஒரு பெரிய மனிதரை நீச்சல் போட்டியில் தோற்கடித்ததை எல்லோரிடமும் சொன்னான்.

"அவர் யார்?'' என்று அவனுடைய நண்பர்கள் அவனைக் கேட்டார்கள்.

"அதிகமான உயரமில்லை. நடுத்தரம்''

"தாடி வைத்திருந்தாரா?''

"ஆமாம்''

“மீசை வைத்திருந்தாரா?’’

“ஆமாம், மீசை வைத்திருந்தார்’’

“உயரமான நெற்றியா?’’

“ஆமாம்’’

“அந்தப் பெரியவர் லெனின்’’ என்று குழந்தைகள் பலமாகக் கத்தின.

லியோன்கா ஆச்சரியத்தில் வாயைப் பிளந்தான். அன்று நடைபெற்ற சம்பவங்களை நினைத்த பொழுது அவனுக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. அவன் லெனினிடம் குறும்பாகப் பேசியதோடு நீச்சலிலும் அவரைத் தோற்கடித்து விட்டான். அடுத்த தடவை அவரைப் பார்க்கும் போது அதற்குப் பரிகாரம் செய்வதென்று முடிவு செய்து கொண்டான்.

மறுநாள் அவன் ஆற்றங்கரைக்குப் போனான். மாலை வரையிலும் அங்கேயே இருந்தான். ஆனால் லெனின் அங்கே வர வில்லை. இப்படியே ஒரு வாரத்துக்கு மேல் அவன் தினமும் ஆற்றங்கரைக்குப் போனான். நல்லவேளையாகப் பத்தாவது நாளன்று லெனினை மறுபடியும் அங்கே பார்த்தான்.

“என்ன, தண்ணீர் எப்படி இருக்கிறது?’’ என்று விளதீமிர் இலியீச் கேட்டார்.

"வெதுவெதுப்பாக இருக்கிறது. நல்ல வெதுவெதுப்பு. நீங்கள் நம்பக்கூட மாட்டீர்கள், விளதீமிர் இலியீச்''.

"அப்படியானால் தண்ணீர் உண்மையிலேயே வெதுவெதுப்பாகத்தான் இருக்க வேண்டும்'' என்றார் லெனின்.

எப்படியாவது லெனினைத் தண்ணீரில் குதிக்கச் செய்ய வேண்டுமென்று லியோன்கா விரும்பினான்.

"தண்ணீரில் நீந்துவது சுகமாக இருக்கிறது. இறகு மெத்தையில் படுத்திருப்பது போல இருக்கிறது'' என்றான் லியோன்கா.

லெனினும் லியோன்காவும் மறுபடியும் நீச்சல் போட்டியில் ஈடுபடுவதென்று முடிவு செய்தார்கள். ஒரு குச்சியைத் தண்ணீரில் தூக்கி எறிந்தார்கள். உடனே இருவரும் தண்ணீரில் குதித்தார்கள். லியோன்கா இந்தச் சந்தர்ப்பத்துக்காகத் தான் காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

லியோன்கா நீந்தியது மாதிரித் தோன்றி னாலும் அவன் உண்மையில் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான். அது மட்டுமல்ல. தன்னுடைய தந்திரம் வெளியே தெரியாமல் மறைத்துக் கொண்டான். ரொம்பவும் சிரமப்பட்டு மூச்சு விடுவது போல நடித்தான்.

ஆனால் லெனின் இதை கவனித்து விட்டார். லியோன்கா பக்கம் திரும்பினார்.

"என்ன தந்திரம் செய்கிறாய்?"

"விளதீமிர் இலியீச்! ஏன் அப்படி நினைக்கிறீர்கள்?" என்று லியோன்கா மறுப்புத் தெரிவித்தான். அவன் லெனினிடம் பொய் சொன்னான்; அதிலும் சிறிதும் வெட்கப்படாமல் பொய் சொன்னான். அவன் பொய் சொல்கிறான் என்பதை லெனின் புரிந்து கொண்டார். அவனுக்குச் சவால் விடுவ தென்று தீர்மானித்தார்.

விளதீமிர் இலியீச் தன்னுடைய வேகத்தைக் குறைத்தார். அவர் திரும்பிப் பார்த்தார் – லியோன்காவும் வேகத்தை குறைத்து விட்டான். லெனின் மேலும் வேகத்தைக் குறைத்தார். ஆனால் அப்பொழுதும் லியோன்கா அவரை முந்தவில்லை. அவர்கள் அந்தக் குச்சிக்கு அருகில் வர வர அவர்களுடைய நீச்சல் வேகமும் குறைந்தது. இப்பொழுது அவர்கள் நீச்சலை நிறுத்திவிட்டு மிதந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

லெனின் லியோன்கா பக்கம் திரும்பினார். "இப்பொழுது என்னிடம் மாட்டிக் கொண்டாய்" என்றார்.

தன்னுடைய தந்திரம் அம்பலமாகி விட்டது என்பதைப் புரிந்து கொண்ட லியோன்கா அவமானத்தால் தலையைக் குனிந்தான்.

"லியோன்கா! இது சரியில்லை'' என்றார் லெனின். அப்பொழுது அவர்கள் கரைக்குப் பக்கமாக இருந்தார்கள். "நாம் மறுபடியும் போட்டியை ஆரம்பிக்க வேண்டியதுதான்''.

மறுபடியும் அவர்கள் குச்சியைத் தண்ணீரில் விட்டெறிந்தார்கள்; மறுபடியும் இருவரும் தண்ணீருக்குள் குதித்தார்கள். தன்னுடைய மோசடி பலிக்காதென்று லியோன்காவுக்குப் புரிந்தது. எனவே இப்பொழுது அவன் தன்னுடைய முழு பலத்தோடும் நீந்தினான். அவன் என்ன பாடுபட்டும் லெனினைத் தொட்டு நீந்த முடியவில்லை. அவரை முந்திவிட வேண்டும் என்று எவ்வளவோ முயற்சி செய்தான். கைகளை மாற்றி மாற்றி வேகமாகப் போட்டான். ஆனால் பலனில்லை. இப்பொழுது அவனுக்கு உண்மையாகவே மூச்சு வாங்கியது. அவனால் லெனினைத் தொடர்ந்து நீந்த முடியவில்லை.

லியோன்கா போட்டியில் தோற்று முகவாட்டத்தோடு வீட்டுக்குத் திரும்பினான்.

ஆனால் விளதீமிர் இலியீச் மகிழ்ச்சி பொங்க விடுதிக்குத் திரும்பினார்.

"நம்முடைய அணி பலமிழந்து விட்டதாக நினைக்க வேண்டியதில்லை என்பதை இது காட்டுகிறது. நம்மிடம் பலமிருக்கிறது....''

அவர் போகும் வழியில் இப்படி சிந்தித்தார். "இன்றைக்குப் பெரிய வெற்றியே. இனி மேல் நான்

ஓய்வெடுக்க வேண்டியதில்லை என்று தெரிகிறது. பழைய வெடிமருந்துக் கிடங்குதான். ஆனால் இன்னும் வெடிமருந்து இருக்கிறது.''

பாவம், லியோன்கா. பரிதாபமாக வீட்டுக்குத் திரும்பினான். அவன் லெனினுக்கு முதல் இடம் கொடுப்பதற்குத்தான் விரும்பினான். அவன் விரும்பியபடியே நடந்தது. ஆனால்..... போட்டி வளர்ச்சியடைந்த பொழுது இப்படி முடிவு ஏற்படும் என்று அவன் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை.''

உடன்பிறப்பே, இந்த நிகழ்வு எதை உணர்த்துகிறது? அல்லது எந்தப் பாடத்தை அறிவுறுத்துகிறது? தோல்வியைத் தாங்கிப் பழகிய ஒரு வைராக்கிய உள்ளத்தையும் – தோற்றவர்; துவண்டு விடாமல் இருக்க வேண்டுமே என்ற ஓர் நல்ல எண்ணத்தையும் புலப்படுத்துகிறது! லெனின் வாழ்க்கையில் சுட்டிக்காட்டப்படும் இந்த நிகழ்வு; இரு விதமான இயல்புடைய இளைஞர்களுக்கும் வாய்த்திட வேண்டும் என்று எண்ணுகிறோம் அல்லவா? அந்த இனிய இயல்பு லியோன்காவுக்கு அமைந்துள்ளது போல நமது இளைஞர்களுக்கும் அமைய வேண்டும் என்பதுதான் என் விருப்பம். அப்போதுதானே அகவையில் மூத்தோர் பாராட்டுவர்! புகழ்வர்! (நாளை)

அன்புள்ள,

மு.க.

சிங்கத்தின் குகையில் சிலந்தி கூடுகட்டுவதா?
(3)

உடன்பிறப்பே,

நெருக்கடி கால நெருப்பின் "ஜூவாலை" அங்கிங்கெனாதபடி எங்கெங்கும் அனற்பிழம்பாய்க் கொதித்த போது இப்போது குடும்பக் கட்சி என்று குதர்க்கம் பேசுகிற குள்ளநரிக் கும்பல் இந்தக் குடும்பம் இருக்கும் திசையின் பக்கம்கூடத் திரும்பிப் பார்த்தது கிடையாது. நெருக்கடி நிலையை எதிர்த்து தி.மு.கழகச் செயற்குழுவில் தீர்மானம் நிறைவேற்றியதைத் தொடர்ந்து 1976ல் ஆட்சி கலைக்கப்பட்டது என்று அறிவிப்பு – அடுத்தநாள் காலை முதல் அதிகாரிகள் படையெடுப்பு – முன்னாள் அமைச்சர்கள் – நாடாளுமன்ற கழக உறுப்பினர்கள், சட்டமன்றக் கழக உறுப்பினர்கள், கழக முன்னோடிகள் என்று ஆயிரம் பேர் கைது – எந்தச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டுள்ளார்கள் என்ற தகவல்கூட தெரியாத நிலைமை – தம்பி மாறனையும், தம்பி ஸ்டாலினையும் வீட்டுக்குள் நுழைந்து போலீஸ் அதிகாரிகள் கைது செய்ததுதான் தெரியும். அவர்களை எந்த ஊர் சிறைக்குக் கொண்டு சென்றார்கள் – எங்கே அடைத்துள்ளார்கள் என்று தெரியாது – இருபது நாட்களுக்குப் பிறகுதான் அவர்கள் சென்னை சிறையில்

அடைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதும் – சென்னை சிறையில் அடைபட்டுள்ள கழகக் கண்மணிகள் அனைவரையும் சிறைக்கூண்டுகளுக் குள்ளேயே காவலர்கள் கடுமையாக அடித்து உதைத்துச் சித்ரவதை செய்தார்கள் என்பதும் காட்டுத் தீ போல் மூலை முடுக்குகள் எல்லாம் செய்தியாகப் பரவியது.

சென்னைச் சிறையில் இருந்தவர்களை – சிறையில் நேர்காணலுக்கே, எனக்கும் என் குடும்பத்தாருக்கும் நாற்பது நாட்களுக்குப் பிறகே அனுமதி கிடைத்தது – அதுவும் சிறைவாசலில் உண்ணாவிரதப் போராட்டம் நடத்தப் போகிறோம் என்று அறிவித்த பிறகே – அந்த அனுமதியும் வழங்கப்பட்டது. இந்தக் கொடுமை ஓராண்டு நீடித்தது. அந்த ஓராண்டு காலமும் அதுவரையில் நெருங்கிப் பழகிய நண்பர்கள், கழகத்தின் சார்பில் பெரும்பதவிகளை அனுபவித்தவர்கள், "அற்ற குளத்து அறுநீர்ப் பறவைகள்; மனித உருப்பெற்று வந்தால் எப்படிக் காட்சியளிப்பர்" என்பதை எனக்கும் இந்த இயக்கத்திற்கும் அனுபவரீதியாக உணர்த்தி விட்டனர் என்றே சொல்லலாம்.

அவர்களில் சிலர், நெருக்கடிகாலம் நீங்கி, "ஜனநாயக" மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டபோது; கழகத்தையும் என்னையும் நாடித் திரும்பியதை மறந்துவிட முடியாது. அவர்கள் யார் என்பதை அவர்களே அறிவார்கள் என்பதால் இப்போது அதை நான் நினைவூட்ட விரும்பவில்லை.

ஒரு நிகழ்ச்சி – உனக்குச் சொல்லியாக வேண்டும். உயிருக்குயிராக என்னுடன் பழகிய தோழர் – அவரும் அவருடன் நான்கைந்து பேரும் – நெருக்கடி காலம் முழுதும் என்னிடமிருந்து விலகி வெகுதூரம் சென்றிருந்தவர்கள் – சிரித்த முகத்துடன் என்னைச் சந்திக்க வந்தார்கள் – வாசலில் அடியெடுத்து வைத்ததுதான் தாமதம் – "அட, துரோகிகளா; இப்பத்தான் இந்த வீடு அடையாளம் தெரிந்ததா? – எல்லோரும் செத்துவிட்டோம் என்று இதுவரை நினைத்து வராமல் இருந்தவர்கள்; இப்ப மட்டும் எங்கே வந்தீங்க?" என்று உரத்தகுரல் ஒன்று கேட்டு, வெளியே ஓடிப்போய்ப் பார்த்தால் என் மகன் மு.க. அழகிரியின் குரல்தான் அது!

"என்னப்பா அழகிரி; ஏன் அவுங்களை விரட்டுரே?"

"அப்பா – எமர்ஜன்சின்னு எங்கேயோ ஓடிட்டு – இப்ப வந்திருக்காங்க – இவுங்களை நான் உள்ளே விடமாட்டேன்"

தம்பி அழகிரி, இனிய இயல்புடன் கழகத்தினரிடம் அன்புடன் பழகுவதையும் கண்டிருக்கிறேன் – பாராட்டி மகிழ்ந்திருக்கிறேன்– நன்றிக்குப் பொருள் தெரியாதவர்கள், கழகத்தை வெறும் பதவி பிடிக்கும் கருவியாக மட்டும் கருதுகிறவர்கள் மீது கடுமையான வெறுப்பு உமிழ்வதையும் கண்டுணர்ந்திருக்கிறேன் – அளவோடு

இருந்தால் இரண்டு சுபாவங்களுமே இளைஞர்களுக்கு இன்றியமையாத் தேவைகள்தான்.

உடன்பிறப்பே, என்னுடைய பிள்ளைகள், பெண்கள் இன்று கழக ஆர்வலர்களாக இருப்பதால்; வயிறெரிந்து வசை பாடுகிறார்களே; வார ஏடுகள், நாளேடுகளில் கூட "வாரிசு" – "குடும்பம்" என்றெல்லாம் விஷத்தைக் கக்கிய வண்ணம் இருக்கிறார்களே; அவர்கள் நான் நேற்று எழுதிய இளம் வயது லெனின் பற்றிய கட்டுரை தீட்டிட நான் படித்த லெனின் வரலாற்றைப் படித்தால் அறிந்து கொள்ளக்கூடும்; "வில்தீமிர் உலியானவ் எனப்படும் லெனின் மற்றும் ஆன்னா, அலெக்ஸாந்தர், ஓல்கா, திமீத்ரிய், மரீயா எனும் ஆறு பேர் சகோதரர்கள்! அந்த நூலாசிரியர் கூறுகிறார்; மொத்தம் அந்த ஆறு பிள்ளைகளும் புரட்சிக்காரர்களாக விளங்கியது தற்செயல் அல்ல" என்பதாக! அந்தக் குடும்பத்துப் பிள்ளைகள் எல்லோருமே இயல்பாகவே புரட்சிக் கருத்துக் கொண்டவர்களாக விளங்கியதால் பெருமையடைந்தனர் பெற்றோர் – ஆனால் இன்னமும் இங்கேதான் வாரிசு, குடும்பம் என்று வயிறு எரிந்து வக்கணை பேசிக் கொண்டிருக்கின்றனர். என் குடும்பத்துப் பிள்ளைகள் ஆறு பேரும் இயக்க ஆர்வம் படைத்தவர்கள் – இலட்சியம் காப்பவர்கள் – தொண்டர்க்குத் துணை நிற்பவர்கள்.

என் குடும்பத்திலாகட்டும், இயக்க முன்னோடிகள் வீட்டுப் பிள்ளைகளாகட்டும், தந்தை வழியில் தன்மானம் போற்றித் தமிழகம் காத்திடும் ஆக்கப் பணிகளில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொள்வது எவ்வாறு தவறாகும்? அவர்கள் போற்றுதலுக்குத் தகுதி படைத்தவர்களன்றோ?

நான் 1957ஆம் ஆண்டு குளித்தலையில் போட்டியிட்டபோது; முதலில் என்னை வரவேற்று வாழ்த்தியவர்; அந்த ஊர்ப் பெரியவர்களில் ஒருவரான வையாபுரிச் சோழகர் – அவர் பழுத்த காங்கிரஸ்காரர் – அவர் மூத்த மகன் திராவிடர் கழகம் – அவருக்கு அடுத்த மகன் தி.மு. கழகம் – அவர்களுடைய பிள்ளைகுட்டிகள், பேரன், பேத்திகள் மொத்தம் குடும்பத்தினர் பதினைந்து பேர் இருக்கும். ஆளுக்கொரு கட்சி; அப்படியும் ஒரு குடும்பம் – எல்லாப் பிள்ளைகட்கும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகப் பற்று என்பதாக இப்படியும் ஒரு குடும்பம்.

இதிலும் என் குடும்பத்து பிள்ளை – என் பிள்ளை என்பதால் ஸ்டாலினுக்குச் சிறப்பா? அவர் அல்லும் பகலும் ஓடியாடி அலைந்து திரிந்து இயக்கப் பணியை ஓய்வின்றி ஆற்றுவதால்தானே உடன்பிறப்புக்களாம் உன் போன்றோர் இதயத்தில் இடம் பெற்றுள்ளார் – நெருக்கடி கால நெருப்பாற்றைக் கடந்து வந்தது சாதாரணமா, இதோ; "சிட்டிபாபுவின் சிறை டைரி" என்ற நூலில் சிங்க ஏறு சிட்டிபாபுவே தன் கைப்பட ஸ்டாலினைப் பற்றி எழுதியுள்ள

வாக்கியங்கள்; இன்று வார ஏடு நடத்தும் சிலர் வயிறெரிந்து பாடுகிறார்களே, அது வசைபுராண வரிகளா? அல்லது வாழ்த்துக் கீதங்களா? அதுவும் தனது ஆருயிரைக் காராக்கிரகக் கொடுமைக்குக் காவு கொடுத்த கழகக்காளை – என் அருமைத்தம்பி – சிட்டிபாபுவின் இதயமல்லவா எழுத்துக்களை குருதியில் நனைத்துக் கொட்டி அடுக்கியிருக்கிறது!

இதோ – அந்தக் கண்ணீரும் செந்நீரும் – கலக்க காராக்கிரகக் கொடுமையைப் படிப்போம் உடன்பிறப்பே, படிப்போம்!

"வெறிக் கூட்டம் முரசு பறை அறைவது போல் இரு கைகளால் அடிகொடுத்து கொண்டிருந்தன. ஒரு புறத்தில் இக்காட்சி, பள்ளிக்கூட மாணவன் பெஞ்ச்மீது நிற்பது போல் இரும்பு ஏணி அருகில் கன்னத்தில் கை வைத்துக் கொண்டு கதறும் "வி.எஸ்.ஜி." ஒரே குத்துத்தான் நீலத்துக்கு (நீலநாராயணன்). குள்ள உருவம் நீலம். மேலே நிமிர்ந்து பார்த்திட மார்பகத்தில் மற்றொரு குத்து! முதுகில் இரண்டு தடி அடி! அவ்வளவுதான் குலை நோயில் கேவிக் கொண்டு கீழே விழும் நோயாளி போல் சுருண்டு விழுவதைக் கண்டேன். கால் எடுத்து வைத்து கை கொடுக்க முடியுமா என்று அசைந்தேன். தொண்டையில் ஓர் குத்து எனக்கு. மீண்டும் சுவற்றில் தள்ளப்பட்டேன். அய்யோ என்று சாய்ந்தேன் நான்.

அருகே என் அன்புத் தம்பி! ஆமாம், ஸ்டாலின்தான், தமிழகத்து முதல்அமைச்சரின் மகன் என்று நேற்று வரை அறிந்த அந்த ஆசிரியன் (சுருளிராஜன்) தன் கால் பூட்ஸால் அவன் அழகிய முகத்தைச் சுவை பார்க்க உதைத்தான். அடுத்து கொலைகாரன் ஒருவன் ஓங்கிய கோல் அவனது தோள் பட்டையில்! காக்கி உடை அணிந்த வார்டர் ஒருவன் கன்னத்தில் கை நீட்டினான், கண்டேன் காட்சியை! இவர்கள் இவனை அடித்தே கொன்றுவிடுவர் என்ற உணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டது. மற்றவர்கள்தான் மண்ணுடன் சாய்ந்து கிடப்பவர்களாக இருக்கின்றனர். உதவிக்கு எழ அவர்கள் முடியாதபடி அருகில் எமதூதர்கள். என்னசெய்வது? எனக்கென்று ஓர் துணிவு! திடீர் என்று குறுக்கே பாய்ந்தேன். தம்பியை தள்ளிக் கொண்டே தடிகள் கழுத்தில்!

அவைகள் அடிகள் அல்ல. உலைக்களத்தில் பழுத்துக் காய்ச்சிய இரும்பை தட்டிப் பதப்படுத்தும் உளியாக மாற்றி விடும் சம்மட்டி அடிகளாக எனக்கு அமைந்தது. கழுத்தில் அத்தனையும் தாங்கிக் கொண்டேன். அன்புத் தம்பி அறைக்குள்ளே ஓடிவிட வழி கிடைத்தது.

வீராசாமியை தூக்கி நிறுத்தி ஒரு குத்து விட்டு உள்ளே தள்ளினர். நீலம் மூச்சுத் திணற வி.எஸ்.ஜி.யை தாங்கிப் பிடித்து அழைத்துச் சென்றார். தம்பியோ தான்பட்ட

அடி மறந்து தன் உடன்பிறப்புகளை உள்ளே அழைத்துச் செல்லும் காட்சி கண்டேன். அவர்களைப் படுக்க வைக்க தன் தோள் துண்டை தரையில் போட்டு, தாக்கப் பட்டவர்களை தாங்கி படுக்க வைத்த காட்சி கண்டேன். என்னை ஒருவன் வாடா தம்பி வா என்று வாயில் ஓர் குத்துவிட்டு உள்ளே தள்ளினான்.”

சிறையில் நடந்த மிசாக் கொடுமையைத்தான் சிட்டிபாபு இப்படிக் கண்ணீர்க் காவியமாக்கிக் கைப்பட எழுதியுள்ளார்.

கழகக் குடும்பத்தினருக்கு அன்பு அரவணைப் பாகவும், மாறுபட்டவர்க்கு அங்குசமாகவும் விளங்கிடும் அழகிரியும் – தியாகத் தீயில் புடம்போட்ட தங்கமாக ஒளிர்ந்திடும் ஸ்டாலினும் என் ஒரு குடும்பத்தில் மட்டுமல்ல – உன் போன்ற உடன்பிறப்புகள் பலரது குடும்பங்களிலும் அண்ணன் தம்பிகளாக இருக்கின்றார்கள் – அல்லது தணற்காட்டைத் தாமரைப் பொய்கையாக மதிக்கும் தன்மானச் சிங்கங்களாக இருக்கிறார்கள். இருப்பதால்தான் இத்தனை புயல், வெள்ளம், பூகம்பங்களுக்கு ஈடு கொடுத்து இந்த இயக்கத்தின் கொள்கைகள், திட்டங்கள் பூத்துக் குலுங்குகின்றன.

இந்த நறுமணமிக்க நந்தவனத்தில் நுழைந்து பூக்களையும், செடிகொடிகளையும் நாசப்படுத்தலாமா என்று கணக்கிடுவோரை – அவர்தம் காரியம் கைகூடாமல்

தடுத்து விரட்டிட இன்னும் இளைஞர்கள் பல்லோர் நமது நந்தவனத்து வேலிகளில் அமைந்துள்ள வேல்கம்புகளாக விளங்கிட விரைந்து வாரீர் என அழைக்கின்றேன். கருதிப் பார்த்து கடமையைச் செம்மையாகச் செய்திடுவீரானால் சிங்கத்துக் குகையில் சிலந்திகள் கூடு கட்டிட முடியாது; நமது புலிப்போத்துகள் முன்னே, புத்திகெட்ட நரிகள் நடத்திட முனையும் பிரித்தாளும் சூழ்ச்சி, வீழ்ச்சியில்தான் இடறி வீழ்ந்து முடியும் என்பது திண்ணம்!

அன்புள்ள,

மு.க.

மறையாத வடுக்களும்;
மரத்தின் நிலையான வளர்ச்சியும்!
(4)

உடன்பிறப்பே,

எழுச்சி முரசமும் எமக்கினிய தோழரும் திராவிடர் இயக்கத்தின் "திருஞானசம்பந்தர்" என்று அறிஞர் அண்ணா அவர்களால் அழைக்கப்பட்டவரும், பெரியார் அவர்களின் பேரன்புக்குப் பாத்திரமானவருமான தமிழர் தலைவர் எனப் போற்றப்படும் வீரமணி அவர்கள் நமது பொதுச்செயலாளர் பேராசிரியர், பொருளாளர் ஆர்க்காட்டார், தம்பி துரைமுருகன், தம்பி வீரபாண்டி ஆறுமுகம் ஆகியோர் அமர்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்த என் வீட்டுக் கூடத்தில் ஒன்று சொன்னார்.

"இளைஞர்களுக்கு வழி விடுவோம்" என்று முரசொலியில் வருகிற கடிதங்கள் மிகச் சிறப்பாக இருக்கின்றன. ஒருமுறை சிலஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு உவமை சொன்னீர்கள்; அந்த உவமையை எப்படியாவது மீண்டும் இந்தக் கடிதக் கட்டுரையில் நினைவுபடுத்துங்கள், அற்புதமான உவமை அது! கட்டுரைக்கும் பொருத்தமாகவும் இருக்கும்;" என்று புகழ்ந்து சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தார்.

1981ஆம் ஆண்டு நான் எழுதி வெளிவந்த "பேசும் கலை வளர்ப்போம்" என்ற நூல் வரிசையாக எட்டுப்

பதிப்புகள், "பாரதி பதிப்பக"த்தின் வாயிலாக வெளிவந்தன. அவற்றில் முதல் பதிப்பிலேயே நான் "பேசும் கலை" வளர்த்தவர்களின் பட்டியலிலே வீரமணியார் அவர்களையும் இணைத்து எழுதியிருந்தேன். அதில் ஒரு பகுதி வருமாறு :–

"இப்போது வயது நாற்பத்தி ஆறு. தோற்றம் வயதைத் தெரிவிக்காது என்றாலும் நன்கு முதிர்ச்சி பெற்ற கருத்துக்களை மேடைகளில் வாரி வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். சற்றுக் குனிந்து வளைந்து ஆனால் யாருக்கும் வளையாத கொள்கைகளை அள்ளித் தருகிறார். கறுப்புச் சட்டை மேனியை அலங்கரிக்கிறது. கையிலே சொற்பொழிவுக்கான குறிப்புகள். அருகேயுள்ள மேஜையிலே அன்றைய பேச்சுக்கான ஆதாரங்களை எடுத்துக் கூறுவதற்கு வாய்ப்பான பெரிய பெரிய புத்தகங்கள். "இங்கேதான் நீங்கள் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டும். அதுதான் முக்கியமானது, மிக மிக முக்கியமானது" என்ற சொற்றொடர் அடிக்கடி பேச்சிடையே வந்து கொண்டிருக்கிறது. மணிக்கணக்கில் பேசுகிறார். யார் இவர்? வேறு யாருமல்ல; தனது பத்தாவது வயதிலேயே திராவிடர் இயக்க மேடைகளில் பேச ஆரம்பித்தவர் – இன்றைய திராவிடர் கழகப் பொதுச்செயலாளர் – விடுதலை நாளிதழின் ஆசிரியர் – வீரமணி அவர்களைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன்.

பத்து வயது முதற்கொண்டே பெரியாருடன் பணிபுரிந்து கொண்டு – பள்ளியிலும் பயின்று – கல்லூரியிலும் பட்டம் பெற்று – திராவிடர் கழகத்தின் ஓய்வறியாத் தொண்டராகவும் விளங்கிய வீரமணி, இளந்தளிர்ப் பருவத்திலே மேடையிலே பேசுகிற வியப்புமிகு நிகழ்ச்சியைக் காணப் பெருங்கூட்டம் திரளும்.”

இன்னும் சில நாட்களில் 75 வயது நிறைவடைய இருக்கும் அந்தப் பெரியாரின் பெருந்தொண்டரை என் இனிய இளவல் தமிழர் தளபதி வீரமணியை விழா மேடையில் வாழ்த்த இருக்கிறோம் – எப்படி? அந்த இளைஞருக்குப் பெரியாரின் தலைமையில் உள்ள பேரியக்கம் வழிவிட்டு வாழ்த்திப் போற்றியதால்தானே; இன்று திராவிடர் இயக்கத்தை சமுதாயப் புரட்சி இயக்கமாகத் தூக்கி நிறுத்திடத் துணை நிற்க முடிந்தது!

உடன்பிறப்பே, என்னை விட்டுவிட்டு, சற்று சுற்றுமுற்றும் கொஞ்சம் அண்ணாந்து பார்த்தால் இப்போது பேராசிரியர் மட்டும்தானே; பொதுச்செயலாளர் எனும் புகழ் மகுடம் – பொறுப்பு மகுடம் தாங்கி புன்னகை சிந்திக் காணப்படுகிறார் – அவர் எப்படிக் கிடைத்தார் இந்த இயக்கத்தின் பொதுச்செயலாளராக?

திருவாரூரில் திராவிடர் இயக்கத் தொண்டனாக நான் அறிமுகமாகியிருந்தபோது; திருவாரூர் விஜயபுரம் சிக்கந்தர் விழாவுக்கு வந்த அண்ணா அவர்கள், “நான்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்து மாணவர் ஒருவரை அழைத்து வந்துள்ளேன். அவர் முதலில் பேசுவார்” என்றார். இளைத்த உருவத்தினராய், இனிய குரலெடுத்து அன்பழகனார் அப்போது ஆற்றிய உரை, “இந்த இளைஞர்களுக்கெல்லாம் இந்த இயக்கம் வழி விட வேண்டியதுதான்!” என்பதை நிலைநாட்டிடும் வண்ணம் அமைந்தது. அண்ணா கண்டெடுத்த அற்புத வைரமணி அன்பழகன் என்ற உண்மையும் – அனைவரையும் ஆரத் தழுவியது!

அந்த வரிசையில் மற்றும் எத்தனை எத்தனை இளைஞர்கள் – நெடுஞ்செழியன், மதியழகன், முரசொலி மாறன் – ஈ.வெ.கி. சம்பத், கண்ணதாசன் – ஆசைத் தம்பி – எஸ்.எஸ். தென்னரசு – எம்.எஸ்.கே. சத்தியேந்திரன் – தங்கபாண்டியன் – தா. கிருட்டிணன் – கம்பம் ராஜாங்கம் – கம்பம் நடராசன் – பொன். முத்துராமலிங்கம் – அக்னிராஜ் – மேலூர் மலைச்சாமி – ரகுமான்கான் – ஜின்னா – என்.வி.என். சோமு – சாதிக்பாட்சா – திருமதி சற்குணம் – ரெத்தினவேல் பாண்டியன் – அழகிய நம்பி – ஏ.எல்.சுப்பிரமணியம் – எம்.சி. பாலன் – செ. மாதவன் – இளம்பரிதி – ஏ.பி. சனார்த்தனம் – தவமணி ராசன் – கருணானந்தம் – இளம்வழுதி – நாஞ்சில் மனோகரன் – சி.டி. தண்டபாணி – சத்தியவாணி முத்து – அரங்கண்ணல் – வில்லாளன் – பொற்செல்வி – வெங்கடாசலம் – கே.ஏ.கிட்டு – டி.கே. சீனிவாசன் – எஸ். டி. சோமசுந்தரம் –

எல். கணேசன் – வைகோ – துரைமுருகன் – முரசொலி செல்வம் – அறிவழகன் – ஆலடி அருணா – மைனர் மோசஸ் – பெ. சீனிவாசன் – காளிமுத்து – காமராசன் – செஞ்சி ராமச்சந்திரன் – கண்ணப்பன் – உ. பில்லப்பன் – உ. திருஞானம் – ஜீவா கலைமணி – நாவளவன் – ராஜா முகமது – வேங்கடபதி – உடையப்பன் – தஞ்சை சுல்தான் – முல்லை சத்தி – வி. மாயவன் – நெல்லிக்குப்பம் கிருஷ்ணமூர்த்தி – பண்ருட்டி ராமச்சந்திரன் – ஜெ.எஸ்.ராஜூ – செ. கந்தப்பன் – க.பொன்முடி – புதுக்கோட்டை ராமனாதன் – எம். கமலநாதன் – கவிஞர் வேழவேந்தன் – சபாபதி மோகன்.

இப்படி வீறுநடை போட்டு வந்த இளைஞர் பட்டாளம்; அதில் ஒரு சிலர் கழகக் கட்டுப்பாட்டை மீறியும் – ஒரு சிலர் அறிஞர் அண்ணாவுக்கே பகைவராக மாறியும் – வேறு முகாம் சென்றனர் – அல்லது விலக்கப்பட்டனர். ஒருசிலர் மறைவெய்தியும் விட்டனர். பெரியாரிடமிருந்து பிரிந்திட நேர்ந்தபோது அண்ணா அவர்கள் பெரியாரிடம் வைத்திருந்த மதிப்பு மரியாதையை என்றைக்கும் குறைத்து ஒரு வார்த்தை கூறியதில்லை. ஆனால் அண்ணா தலைமையைப் பிரிந்த இவர்களில் சிலர் அண்ணாவை ஏசிப் பேசிட என்றுமே தயங்கியதில்லை. அத்துணை நன்றியையும், அரசியல் நாகரிகத்தையும் தம்மை வளர்த்த இயக்கத்திடமும் தலைமையிடமும் காட்டி நடந்து கொண்டனர் என்பதை நாடறியும்.

இப்படி; இளைஞர்கள் குவிந்த வேளையில்தான் கொள்கைப் பற்றும் லட்சிய வெறியும் கொண்டு கழகத்தைக் கண் போல் காத்தோர் ஒரு புறம் – கட்டுப்பாடுமீறி காட்டிக் கொடுத்தோர் ஒரு புறம் – கட்சியைப் பயன்படுத்தி வளர நினைத்தோர் ஒரு புறம் – எனினும் பெரும்பான்மை இளைஞர் பட்டாளத்தினர் வலிவு பெற்று வளர்ந்தது இந்தக் கழகம்.

ஒரு நிகழ்ச்சியில் நமது வீரமணி எனக்கு நினைவூட்டிய அந்த உவமையைப் பற்றிச் சொன்னேன் அல்லவா; என்ன உவமை அது?

"ஒரு தென்னங்கன்றை நட்டுத் தினந்தோறும் நீர் ஊற்றி வளர்க்கிறோம். மூன்று நான்கு மாதங்கள் சென்று ஒரு மட்டை காய்ந்து உலர்ந்து மரத்திலிருந்து விழுந்து விடுகிறது. தென்னையிலிருந்து மட்டை விழுந்தாலும், அந்த மட்டையிருந்த இடத்தில் ஏற்பட்ட "வடு" மறைவதில்லை. அந்த வடுவும் கால் வைத்து ஏறிடத் தோதாகவே அமைகிறது. இப்படி ஒவ்வொரு மட்டையாக வளர்ந்து வளர்ந்து; தென்னை மரவளர்ச்சிக்கும் பயன்பட்டு; இறுதியாக உலர்ந்து விழுந்துவிட்ட போதிலும்; அந்த மரத்தில் ஏறுவதற்கு உதவிடும் படிகள் போல அந்த வடுக்கள் அமைந்து உதவிடுகின்றன அல்லவா?"

இதைத்தான் நான் ஒரு நிகழ்ச்சியில் உவமையாகத் தெரிவித்து விளக்கினேன். அதற்குப் பொருள்; ஒரு இயக்கத்தின் வளர்ச்சி என்பது அந்த இயக்கத்தின் முன்னோடிகள் தந்திடும் உழைப்பும், தியாகமும்தான் – அவர்கள் அமைத்த படிக்கட்டுகள்தான் தென்னை மரத்தின் வடுக்கள் போன்றவை; மட்டை விழுந்தாலும் மரத்தை வளர்க்கிறது என்பதை அந்த மறையாத வடுக்கள் சாட்சியாக இருந்து நிரூபிக்கின்றன அல்லவா; இதனை உணர்ந்தால் எப்போதுமே இளைஞர்களும், மூத்தோர்களும் ஓர் இயக்க வளர்ச்சிக்கு இரு வகையில் தேவை என்பதை உணர முடியும்.

குறுந்தொடராக வரும் இந்தக் கடிதத் தொகுப்பில் கொள்கை குறிக்கோளுடன் நமது திராவிடர் இயக்கம் வளர்ந்த நிலையையும் அதன் தொடக்கத்தையும் தெரிந்து கொள்வோம்.

1936ஆம் ஆண்டு திருவாரூர் உயர்நிலைப் பள்ளித் தலைமை ஆசிரியர் கஸ்தூரி ஐயங்கார். அவர் தனது அறையில் உட்கார்ந்து வேலைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார். பன்னிரண்டு வயதுள்ள ஒரு பையன் திடீரென்று அவரது அறையினுள்ளே ஓடுகிறான். வாயிலில் "பங்கா" இழுத்துக் கொண்டிருந்த "பியூன்" தடுத்தும் கேட்கவில்லை. தலைமை ஆசிரியர் அந்த இளைஞனைக் கண்டு திகைக்கிறார்.

"யார்? யாரப்பா? என்ன வேணும் நோக்கு?" என்று கேட்டபடி எழுகிறார்.

"சார், என்னை எப்படியாவது இந்தப் பள்ளிக் கூடத்தில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்" என்கிறான் பையன்.

"எந்த வகுப்பில் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும்? எதில் சேருவதானாலும் பரிட்சை எழுதியாக வேண்டும்"

"பரிட்சை எல்லாம் எழுதிவிட்டேன் சார். முதலில் இரண்டாம் படிவப் (II Form) பரிட்சை எழுதினேன். பிறகு முதல்படிவப் பரிட்சை எழுதினேன். இப்போது ஐந்தாம் வகுப்பில் கூட எனக்கு இடமில்லை என்கிறார்கள்"

"ஏன் இப்படி மேலேயிருந்து கீழே எழுதிக் கொண்டு வந்தாய்?"

"என் கிராமத்து ஆசிரியர் என்னை இரண்டாம் படிவத்தில் (II Form) சேர்ப்பதாக உறுதியளித்து அழைத்து வந்தார். அதை நம்பி என்தந்தையும் வந்தார். ஆனால் கிராம ஆசிரியர் அளித்த பயிற்சி அப்படி!"

"அதற்கு நான் என்ன செய்வது தம்பி?"

"உயர்நிலைப் பள்ளியில் சேராமல் ஊருக்குத் திரும்பினால், எல்லோரும் கேலி செய்வார்கள். எப்படியாவது ஐந்தாம் வகுப்பில் என்னைச் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்"

"இடமில்லை என்று சொன்ன பிறகு எப்படியப்பா முடியும்? முடியாதப்பா முடியாது!"

"முடியாதா? இதோ உங்கள் கண் முன்னாலேயே எதிரே உள்ள தெப்பக்குளத்தில் விழுந்து சாகப் போகிறேன்!"

இதைச் சொல்லியபடி பையன் கண்கலங்க நின்றான். தலைமை ஆசிரியருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அவருடைய நினைவில் எதிரேயுள்ள கமலாலயம் என்ற புகழ் பெற்ற தெப்பக்குளம் சுழன்றது. கோயில் ஐந்து வேலி, குளம் ஐந்து வேலி என்று பாராட்டப் பெறும் திருக்குளம் அது. அதன் பாசி பிடித்த படிக்கட்டுகளில் வழுக்கி விழுந்து எத்தனையோ பேர் முழுகிப் போயிருக்கிறார்கள். வேண்டுமென்றே பலர் அந்தக் குளத்தில் விழுந்து தங்கள் உயிரைப் போக்கிக் கொண்டுமிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட குளத்தைப் பற்றிப் பையன் சொன்னதும் தலைமை ஆசிரியர் அதிர்ச்சியடைந்துதான் போனார். சிறிது யோசித்தார். பிறகு பையனைத் தட்டிக் கொடுத்தார். ஐந்தாம் வகுப்பில் அவனுக்கு இடம் கிடைத்து விட்டது. "வெற்றி" என்றபடி வெளியே ஓடி வந்தான். ஆசையோடு நின்றுகொண்டிருந்த அவனது அருமைத் தந்தையைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு கூத்தாடினான். ஐந்தாம் வகுப்பில் முதன்மையான மார்க்குகள் பெற்று அந்த ஆண்டு அந்தப் பையன் வெற்றி பெற்றான். அவன் வேறு யாருமல்ல; நானேதான் என்பதைக் கூறத் தேவையில்லை!

என்னுடைய உயர்நிலைப் பள்ளி வாழ்க்கையின் ஒரு தொடக்கச் சம்பவம்தான் அது. ஐந்தாம் வகுப்பில் "பனகல் அரசர்" என்ற தலைப்புள்ள (Non-Detail) புத்தகம் துணைப் பாடக் கட்டுரையாக எங்களுக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஏறத்தாழ ஐம்பது பக்கங்கள் இருக்கும். வகுப்பிலே நான் ஒருவன்தான் அந்தச் சிறு நூல் முழுவதையும் அப்படியே மனப்பாடம் செய்து ஒப்புவிப்பேன். அந்தப் பனகல் அரசர் என்ற புத்தகம்தான் எனக்கு அரசியல் அரிச்சுவடியாகக் கூட அமைந்தது எனலாம்.

திராவிடப் பெருங்குடி மக்களுக்குத் தலைமையேற்று அவர்களது தளையகற்றப் பெரும்பணியாற்றி அரசியல் சமுதாயப் பொருளாதாரத் துறைகளில் அவர்களுக்கு இடமளிக்க சர்.பிட்டி. தியாகராயர், டாக்டர் நடேசமுதலியார், டாக்டர் டி.எம். நாயர், பனகல் அரசர், ஆகியோர் ஒன்று கூடி 1916 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் திங்கள் சென்னையில் "தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம்" எனும் பெயரால் ஓர் அரசியல் கட்சியைத் தோற்றுவித்தனர். அந்தக் கட்சியின் கொள்கைகளை வெளியிடவும், பரப்பவும், டாக்டர் நாயரை ஆசிரியராகக் கொண்டு "ஜஸ்டிஸ்" என்ற பெயருடன் ஓர் ஆங்கில நாளிதழும், பக்தவத்சலம் பிள்ளை என்பவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு "திராவிடன்" என்னும் தமிழ் நாளிதழும், ஏ.சி. பார்த்தசாரதி நாயுடுவை ஆசிரியராகக் கொண்டு "ஆந்திரப் பிரகாசினி" எனும் தெலுங்கு இதழும் தொடங்கப்பெற்றன. மெல்ல மெல்ல ஆங்கிலப் பத்திரிகையின் பெயரிலேயே கட்சியின் பெயரும்

"ஜஸ்டிஸ்" கட்சி என்று அழைக்கப்படும் நிலை பெற்றுவிட்டது.

இந்திய வைஸ்ராய் செம்ஸ்ஃபோர்டு பிரபுவும், இந்தியா மந்திரி மாண்டேகு பிரபுவும், 1917ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் திங்கள் 31ஆம் நாள் சென்னை வந்தபோது ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் தலைவர்கள் திராவிடர்களின் நிலையை விளக்கி ஓர் அறிக்கையை முன் வைத்தனர். அப்போது நடந்த "ஹோம்ரூல்" இயக்கத்தின் திட்டங்களைவிட ஜஸ்டிஸ் கட்சியினர் விடுத்த அறிக்கையே திராவிட சமுதாயத்தின் உண்மை நிலையை வெளிப்படுத்தியது. பின்னடைந்த, தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயங்களின் அவலநிலையை அந்த அறிக்கைதான் விளக்கியது. இந்த அறிக்கைக்குப் பிறகு தாழ்த்தப் பட்ட மக்கள் ஜஸ்டிஸ் கட்சி என்ற நீதிக்கட்சியில் இணைந்து செயல்புரிந்தனர்.

என். சிவராஜ், எம்.சி. ராஜா, இரட்டைமலை சீனிவாசன் போன்ற பெருந்தலைவர்கள் எல்லாம் நீதிக்கட்சியின் மூலமாக நாட்டிற்கும் சமுதாயத்திற்கும் ஒளியேற்றிட முன் வந்தனர். 1919ஆம் ஆண்டு சூலைத் திங்கள் 17ஆம்நாள் டாக்டர் நாயர் லண்டன் மாநகரத்தில் மறைவு எய்தினார். இந்த இழப்பால் நீதிக் கட்சி பெரும் அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாகியது. 1920 நவம்பர் 2ம் நாள் இந்தியாவில் முதல் பொதுத்தேர்தலை நடத்தும்படி மாண்டேகு–செம்ஸ் ஃபோர்டு சீர்திருத்தம் கூறியது.

அந்தத் தேர்தலில் கலந்து கொள்வது என்று நீதிக்கட்சி முடிவு செய்தது. அன்னி பெசண்ட் அம்மையார் நடத்திய "ஹோம்ரூல்" இயக்கம் நீதிக் கட்சியை எதிர்த்துப் போட்டியிட்டது. காந்தியடிகள் காங்கிரசைத் தேர்தலில் கலந்து கொள்ள அனுமதிக்கவில்லை.

அப்போதைய சென்னை மாநிலத் தேர்தலில் நீதிக்கட்சி மிகப் பெரும்பான்மையான இடங்களைப் பெற்றது. கட்சித் தலைவரான தியாகராயரை அழைத்து மந்திரிசபை அமைக்குமாறு மாநில கவர்னர் வெலிங்டன் பிரபு கேட்டுக் கொண்டார். தியாகராயர் தனக்கு அமைச்சர் பதவி வேண்டாமெனக் கூறிவிட்டு ஏ. சுப்பராயலு ரெட்டியாரை முதல் மந்திரியாகவும், பனகல் அரசரை இரண்டாவது மந்திரியாகவும், சர். கே.வி. ரெட்டியாரை மூன்றாவது மந்திரியாகவும் நியமித்தார். சர்.பி.ராசகோபாலாச்சாரியார் சட்டசபைத் தலைவராக கவர்னரால் நியமிக்கப்பட்டார். இதுதான் சென்னையில் முதன் முதல் தோன்றிய மந்திரிசபை.

அன்புள்ள,

மு.க.

அண்ணா பேச்சு; குற்றால அருவி; கொஞ்சு தமிழ்ச் சிந்து!

(5)

உடன்பிறப்பே,

இந்த மாநில ஆட்சிக்கான சட்டமன்றம் 1921ம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் 12ஆம் நாள் துவக்கி வைக்கப்பட்டதாகும். அதனையடுத்து முதல்மந்திரி சுப்பராயலுக்குப் பிறகு பனகல் அரசர் முதன் மந்திரியாகவும், சர். கே.வி. ரெட்டி, சர். ஏ.பி. பாத்ரோ ஆகியோர் துணை மந்திரிகளாகவும் பதவியேற்றனர். பனகல் அரசரின் ஆட்சிக் காலத்தில் திராவிடர்களுக்காக உருவாக்கப்பட்ட சாதனைகளைச் சொல்வதுதான் எனக்கு ஐந்தாம் வகுப்பில் வைக்கப்பட்ட "பனகல் அரசர்" என்ற சிறு நூலாகும்.

நீதிக்கட்சி சென்னை மாநிலத்தை ஆண்டு கொண்டிருந்தபோது சென்னையில் நடைபெற்ற மில்தொழிலாளர் வேலை நிறுத்தத்தில் ஆறு தொழிலாளர் உயிரிழந்தனர். தொழிற்சங்கத் தலைவர்களான திரு.வி.க., பி.பி.வாடியா, சக்கரைச்செட்டியார், நடேச நாயக்கர், இ.எல்.அய்யர் ஆகிய ஐவரையும் நாடு கடத்தும்படி கவர்னர் லார்டு வெலிங்டன் ஓர் அவசர ஆணை பிறப்பித்தார். இது கண்ட நீதிக்கட்சித் தலைவர் சர்.பி.தியாகராயர் கொதித்தெழுந்தார். தொழிற்சங்கத் தலைவர்களை நாடு கடத்தும் உத்தரவை கவர்னர் திரும்பப் பெறவேண்டும்

என்றும், இல்லையேல் நீதிக்கட்சி மந்திரிசபை பதவி விலகும் என்றும் முடிவெடுத்து, இதனை கவர்னருக்கு அறிவித்ததோடு, மந்திரிகளின் பதவி விலகல் கடிதத்தையும் கவர்னர் கையிலே கொடுத்தார். நீதிக் கட்சியின் போராட்டத்தையும் நாட்டில் தோன்றிய கொந்தளிப்பையும் கண்டு லார்டு வெலிங்டன் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களை நாடு கடத்தும் ஆணையை உடனடியாகத் திரும்பப் பெற்றார்.

1923–ஆம் ஆண்டு நவம்பரில் இரண்டாவது பொதுத்தேர்தல் வந்தது. இதிலும் நமது நீதிக்கட்சியே வெற்றி பெற்றது. பனகல் அரசரை முதல்வராகக் கொண்டும், சிவஞானம் பிள்ளை, ஏ.பி. பாத்ரோ ஆகிய இருவரையும் துணை அமைச்சர்களாகக் கொண்டும் அமைச்சரவை உருவாக்கப்பட்டது. பேராசிரியர் எம்.ரத்தினசாமி சட்டசபைத் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்.

மூன்றாவது பொதுத்தேர்தலுக்கு முன்பே 1925–ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் 28–ஆம் நாள் திராவிடர்களின் விடிவெள்ளியாகத் திகழ்ந்த தியாகராயர் இயற்கையின் மடியில் நீங்காத் துயில் கொண்டார். அதன் பின்னர் பனகல் அரசர் கட்சியின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றார்.

1926–ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற மூன்றாம் பொதுத் தேர்தலில் எஸ்.சீனிவாச ஐயங்கார் தலைமையில் சுயாட்சிக் கட்சி என்னும் பெயரில் காங்கிரஸ் கட்சி நீதிக்கட்சியை எதிர்த்தது. இந்தத் தேர்தலில் காங்கிரஸ் வென்றது.

ஆனால், மந்திரி சபை அமைக்க அது முன்வரவில்லை. பெரும்பான்மையற்ற நிலையில் பிறர் உதவியுடன், மந்திரி சபை அமைக்க பனகல் அரசரும் மறுத்து விட்டார். எனவே, டாக்டர் சுப்பராயனுடைய மந்திரிசபை அமைந்தது.

மாநிலங்களுக்கு முழு சுயாட்சி தரப்பட வேண்டும் என்று ஆங்கிலேய அரசாங்கத்தை வற்புறுத்தும் தீர்மானம் ஒன்றைப் பனகல் அரசர் தலைமையில் நீதிக்கட்சி நிறைவேற்றியது. ஆனால், கட்சிக்கும் நாட்டிற்கும் பேரிழப்பாக 1928–ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 16–ஆம் நாள் பனகல் அரசர் உயிர் துறந்தார். இவரது பிரிவால் நாடு கண்ணீர் வடித்தது. நாயரும், தியாகராயரும், பனகல் அரசரும் வரிசையாக மறைந்துவிட்டதால் நீதிக்கட்சி கலகலத்து நின்றது.

பனகல் அரசருடைய காலத்தில்தான் அறநிலையப் பாதுகாப்புச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. இதற்கிடையில் காங்கிரசை வளர்க்கும் பெரும்தூணாய் இருந்த தந்தை பெரியார் ஈ.வெ.ரா. அவர்கள் 1926–ஆம் ஆண்டு சுயமரியாதை இயக்கத்தைத் துவக்கினார். 'குடியரசு' என்னும் வார ஏட்டின் மூலம் பகுத்தறிவுச் சுடர் விடும் ஆயிரக்கணக்கான கட்டுரைகள் வெளிவந்தன. ப.ஜீவானந்தம், பட்டுக்கோட்டை அழகிரிசாமி, சௌந்திர பாண்டியன், குத்தூசி குருசாமி, பொன்னம்பலனார், சிங்காரவேலர், கைவல்யசாமி, எஸ்.ராமநாதன் போன்ற பலர்

பெரியாருக்குத் துணையாக நின்று சுயமரியாதைக் கருத்துக்களைச் சூறாவளி வேகத்தில் தமிழகத்தில் பரப்பி வந்தனர். 1930–ஆம் ஆண்டில் சென்னையில் 'சுயமரியாதை இளைஞர் கழகம்' ஒன்று தொடங்கப் பெற்றது. அப்போது பச்சையப்பன் கல்லூரி மாணவராக இருந்த அண்ணா அவர்கள் இந்த இளைஞர் மன்றத்தில் வாரந்தோறும் சொற்போர் பட்டியலில் இடம் பெற்றுக் கலந்து கொண்டு கருத்துரைகள் வழங்கி வந்தார்.

1930–ல் நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலில் நீதிக்கட்சி மீண்டும் வெற்றி பெற்று, திவான் பகதூர் முனுசாமி நாயுடு தலைமையில் பி.டி. இராசன், குமாரசாமி ரெட்டியார் இருவரையும் துணை மந்திரிகளாகக் கொண்ட அமைச்சரவை அமைக்கப் பெற்றது. இந்தச் சமயத்தில்தான் பெரியார் அவர்கள் தமிழர்களின் அரசியல் முன்னேற்றம் கருதி ஒரு திட்டத்தைத் தயாரித்து அதை நீதிக் கட்சி ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்று நிபந்தனை விதித்தார். அதனை அந்தக் கட்சியும் ஒப்புக் கொண்டதால் பெரியார் நீதிக் கட்சியுடன் இணைந்து பணிபுரியத் தலைப்பட்டார்.

1932ல் நீதிக் கட்சித் தலைவர் முனுசாமி நாயுடு மீது நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டு, அதன் தொடர்பாகத் தஞ்சையில் கூடிய மாநாட்டில் பொப்பிலி அரசர் கட்சியின் தலைவராகவும், முறைப்படி முதல் மந்திரியாகவும் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார். மூன்று

ஆண்டுக் காலமே இந்த மந்திரி சபை நடைபெற வேண்டுமெனினும் சைமன் கமிஷனுடைய அறிக்கை வெளிவரக் காலம் தாழ்ந்ததால் இந்த மந்திரிசபையின் உயிர் ஏழு ஆண்டுகள் நீடித்தது. அந்தக் காலத்தில்தான் செட்டி நாட்டரசர் முத்தையா செட்டியாரும், தஞ்சைத் தங்கம், தமிழ்ச் சிங்கம், சர் ஏ.டி.பன்னீர் செல்வமும் இடையே அமைச்சர்களாகப் பொறுப்பேற்றனர்.

1936ல் சைமன் கமிஷன் வெளியிட்ட அறிக்கையின் அடிப்படையில் ஏற்பட்ட சீர்திருத்தத்தின்படி நடந்த பொதுத் தேர்தலில் நீதிக்கட்சி அடியோடு வீழ்ச்சியடைந்துவிட்டது.

1937ல்தான் காங்கிரஸ் மந்திரிசபை முதன்முதலாகச் சென்னை மாநிலத்தில் பதவி ஏற்றுக் கொண்டது. இந்தப் பொதுத்தேர்தலில் காங்கிரஸ் கட்சி நேரிடையாகப் பங்கு கொண்டதால் சுயராஜ்யக் கட்சி மறைந்து ஒழிந்தது. காங்கிரஸ் அமைச்சரவை ராஜாஜி அவர்களை முதல்வராகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டது. ராஜாஜி தமிழக முதல்வரானதும் இந்தியைப் பள்ளிக்கூடங்களில் கட்டாயப் பாடமாக்கினார். "இந்தி கட்டாயம்" என்று சட்டம் வந்தவுடன் அதனை முன்னாலே அறிந்து எதிர்ப்புணர்ச்சியைக் காட்டி வந்த தமிழ்ப் பற்றுடையோரும் புலவர் பெருமக்களும் வீறிட்டெழுந்தனர். கிளர்ச்சிகள் நடத்தினர். கட்டாய இந்தி வேண்டாமென்று முடிவுகள் எடுத்து அரசுக்கு அனுப்பினர்.

செந்தீயென எழும் தங்கள் கண்டனங்களைச் செய்தித் தாள்களின் வாயிலாக வெளியிட்டுக் குவித்தனர். தமிழகத்தின் நகரங்கள், பட்டி தொட்டிகள், சிற்றூர்கள் எங்கணும் இந்தி ஆதிக்க எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சி! எதிர்ப்புக் கண்ட ராஜாஜி மேலும் வன்மையாக இந்தியைத் திணிக்கத் தொடங்கினார்.

காங்கிரசிலே உள்ள தமிழர்கள் கட்டாய இந்தியை உள்ளூர விரும்பவில்லை. அதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டாக நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் காங்கிரசை விட்டு விலகி இந்தி ஆதிக்க எதிர்ப்புக்குச் சிம்மக் குரல் கொடுக்கத் தொடங்கினார். சட்டமன்றத்திலே பேசிய ராஜாஜி, "இந்தியை எதிர்ப்பவர்கள் யார்? இரண்டே இரண்டு பேர்தான்! ஒருவர் ராமசாமி நாயக்கர், மற்றொருவர் பசுமலை பாரதியார்" என்றார்.

எதிர் வரிசையில் அமர்ந்திருந்த பன்னீர் செல்வம் உடன் எழுந்து, "எதிர்ப்பவர் இருவர். ஆனால் இந்தியைக் கொண்டு வருபவர் நீங்கள் ஒருவர்தான், ஆகவே, பெரும்பான்மை எதிர்ப்பின் பக்கம்தான்," என்று பதில் கூறினார். அந்தப் பதில் உரைகேட்டுத் தமிழகமே பன்னீர் செல்வத்தைப் பாராட்டி மகிழ்ந்தது.

இந்தி ஆதிக்க எதிர்ப்பில் பல்லாவரத்தார் பழந்தமிழ்ப் பேச்சாளர் பண்புமிக்க மறைமலையடிகளாரும்

குதித்திட்டார். "அந்தோ! வடமொழி வந்து தமிழைப் பெரிதும் வீழச் செய்து விட்டதே! அதைக் குற்றுயிராக்கி விட்டதே ஆங்கிலம்! இனி இந்தி வந்தால் தமிழ் அழிதல் திண்ணமே. அய்யகோ! என் செய்குவோம்" என்று ஏங்கிய மறைமலையடிகளாருக்கு இந்தி ஆதிக்க எதிர்ப்பு இயக்கம் பெரும் ஆறுதலை அளித்தது. 1938 ஆம் ஆண்டு சூன் திங்கள் 3–ஆம் நாள் சைதாப்பேட்டையில் கூடிய இந்தி ஆதிக்க எதிர்ப்பு மாநாட்டிற்கு மறைமலையடிகள் தலைமை தாங்கினார். ஆம்! நான் பிறந்த சூன் திங்கள் 3–ஆம் நாளில் தமிழ் காக்க இந்தி ஆதிக்க எதிர்ப்பு முதல் போருக்கு மக்களைத் திரட்டியெழுப்பும் மாநாட்டில் மறைமலையடிகளார் தலைமை தாங்கினார் என்பதை எண்ணி எண்ணி மகிழ்கிறேன்.

1938–ல் தொடங்கிய இந்தி ஆதிக்க எதிர்ப்புப் போருக்குப் பெரியார் தலைமை தாங்கினார். அறிஞர் அண்ணா, முத்தமிழ்க் காவலர் கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம், நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார், மூவலூர் இராமாமிர்தம் அம்மையார் மற்றும் புலவர் பெருமக்கள், தமிழ்ச் சான்றோர்கள் இந்தி எதிர்ப்புப் படையில் முன்வரிசையில் அணிவகுத்து நின்றனர். இந்தியைக் கட்டாயமாக வைத்துள்ள பள்ளிகளின் வாயில்களில் மறியல் நடைபெற்று, ஆடவரும் பெண்டிருமாய் ஆயிரம் பேருக்கு மேல் சிறைக் கோட்டம் சென்றனர். தாளமுத்து, நடராசன்

என்ற இரு தமிழ் வீரர்கள் இந்தியை எதிர்த்துச் சிறை புகுந்து, சிறைக் கோட்டத்தில் பிணமாயினர். தமிழன் மொழிப் போராட்டத்தின் கொடியை அந்த வீரர்களின் குருதியிலே தோய்த்து விண்முட்டப் பறக்கவிட்டான்.

1938–இல் தான் அகில இந்திய காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவராக சுபாஷ் சந்திர போஸ் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டார். அவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவுடன் பண்டித நேரு ஓய்விற்காக ஐரோப்பா சென்று விட்டார். அந்த ஆண்டு முழுவதும் நேரு இந்தியாவில் இல்லை!

நீதிக்கட்சியின் உதவியோடு சென்னை மாநிலத்தில் முதலமைச்சராக ஆட்சி நடத்திய டாக்டர் சுப்பராயன் 1938–இல் ராஜாஜி மந்திரி சபையில் கல்வி அமைச்சராக இருந்தார். அவரது அறையில்தான் 1938 பிப்ரவரி 25 ஆம் நாள் தமிழ் நாட்டில் இந்தியைக் கட்டாயப் பாடமாக்க வேண்டுமென்ற முடிவு எடுக்கப்பட்டது. அடுத்த இரண்டு நாட்களுக்கெல்லாம் பிப்ரவரி 27–இல் காஞ்சிபுரத்தில் கான்பகதூர் கலிபுல்லா சாகிப், எம்.எல்.ஏ அவர்களால் தமிழகத்தில் இந்தி ஆதிக்க எதிர்ப்பிற்கான கொடி உயர்த்தப்பட்டது. இந்த மாநாட்டில்தான் சோமசுந்தர பாரதியார் இந்தி ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துக் குரல் கொடுத்தார். புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் படத்தைப் பெரியார் திறந்து வைத்ததும் இந்த மாநாட்டில்தான். 'பொதுமக்கள் பணத்தைக் கொண்ட சர்க்கார் வரவு

செலவுத் திட்டத்தில் அவசியமற்ற இந்தி மொழி ஆதிக்கத்திற்காகப் பணம் செலவழிக்கக் கூடாது' என்று இந்த மாநாட்டில் ஒரு தீர்மானம் கொண்டு வரப்பட்டது. தீர்மானத்தை ஆதரித்துத் தமிழவேள் உமாமகேஸ்வரன் பிள்ளையும், சிதம்பரம் என்.தண்டபாணியும் முழக்கமிட்டனர். தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்தவர் யார் தெரியுமா? அவர்தான் பேரறிஞர் அண்ணா! அன்றைக்கு சி.என்.அண்ணாதுரை எம்.ஏ.

இந்தி ஆதிக்க எதிர்ப்புப் பிரச்சாரத்தில் அண்ணாதுரை என்ற ஒரு புதிய பெயர் தமிழ்நாட்டு மூலைமுடுக்கெல்லாம் எதிரொலிக்கத் தொடங்கியது.

"எப்படிப் பேசுகிறார் மனுஷன்!"

"சங்கீதம் கேட்பது போல் இருக்கிறதே."

"ஆட்ட பாட்டமில்லாமல் அசைவில்லாமல் மெல்லச் சுழன்று மேடையிலே தமிழ்ச் சொற்களை மாதுளை முத்துக்கள் போல் உதிர்க்கிறாரே!"

"என்ன உவமை! என்ன அழகு!"

"குள்ளமான உருவம்! கள்ளமில்லாப் பார்வை! மடை திறந்தாற் போல் பேச்சு."

"ஆணித்தரமான வாதங்கள். யாரும் மறுக்கவொண்ணாத புள்ளி விவரங்கள். அடடா! பேச்சா அது! குற்றாலத்து அருவி! கொஞ்சு தமிழ்ச் சிந்து!"

இப்படியெல்லாம் அவர் பேச்சுக்குப் படித்தவர் மத்தியிலும், பாமரர் மத்தியிலும் பாராட்டுரைகள் குவிந்தன.

அண்ணாவின் வருகை; இந்த இயக்கத்திற்கும், குறிப்பாக இளைஞர்கள், மாணவர்கள் மத்தியிலும் எத்தகைய மாறுதலையும் மறுமலர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தியது என்பதை விவரிக்கவே இயலாது.

வாலிப வசந்தத்தை, தியாகப் பொது வாழ்வு எனும் கடுங்கோடையிலே வாட்டிக் கொண்டு, ஏழை எளிய மக்கள் வாழ்வில் வளம் குவிக்கப் பாடுபடும் தொடர்பணித் தொண்டராக அண்ணா அவர்கள் இளைஞர்களின் மத்தியில் எழுஞாயிறாகவும் வைகறை விடியலாகவும் தோன்றிய பிறகு; அவரது எழுத்து நடையும், மேடைப்பேச்சு நடையும் எல்லோரது உள்ளத்தையும் கொள்ளை கொண்டு, இயக்கத்திற்குப் புது பொலிவும் – புதிய வலிவும் வழங்கத் தொடங்கியது. அவரது ஆதாரபூர்வமான வாதங்களையும், அடுக்கடுக்காக அள்ளித் தரும் அசைத்திட முடியாத சான்றுகளையும் கண்டும் கேட்டும் படித்த இளைஞர்கள் மீண்டும் மீண்டும் அந்தப் பேச்சினைக் கேட்க, எழுத்தினைப் படிக்கத் துடித்து எழுந்தனர். இயக்கத்தின் பகுத்தறிவுப் பாதையிலே – இளைஞர் குழாம்! அரசியல் அரங்குகளிலே இளைஞர் எழுச்சி – வெகு விரைவில் "அண்ணா" என்ற சொல் தமிழர்களுக்கும், தரணி வாழ் அறிஞர்களுக்கெல்லாம் தாரக மந்திரமாயிற்று!

பெரியாரின் தளகர்த்தராக – சுயமரியாதைச் சுடராக – திராவிட இயக்கத் தென்றலாக, புயலாக அனைவர் உள்ளத்தையும் கொள்ளை கொண்ட, தமிழர் உரிமைகள் காத்திட, மொழி காத்திட, அடக்குமுறை எதிர்த்து சிறைப்பட்ட அடலேறாக விளங்கிய அண்ணா அவர்கள், 1949ஆம் ஆண்டு வரையில்தான் திராவிடர் கழகத் தளபதியாக விளங்கினார். பின்னர் தி.மு.கழகத்தின் பொதுச் செயலாளரானார். திக்கெட்டும் தெளிவான அரசியல் உணர்வை தெளித்திட்ட அறிஞர் பெருந்தகை ஆனார் – அவர் வந்தார் – அண்ணா வராமல் இருந்திருந்தால்; இந்த இயக்கத்தை இவ்வளவு ஒளி கப்பியிருக்குமா; என்ற வினாவுக்கு விடை அவ்வளவு எளிதில் கிடைக்கத்தானில்லை.

(தொடரும்)

அன்புள்ள,

மு.க.

இளமை முழக்கிய பொதுமை முரசம்!

(6)

உடன்பிறப்பே,

இளைஞர்களைப் பற்றி இப்போதுதான் எனக்கு அக்கறை ஏற்பட்டுள்ளது போலக் கற்பனை செய்து கொண்டு இறுமாப்பு, கர்வம், ஆணவம் இவற்றின் இறுக்கமான பிடியில் சிக்கியுள்ள; அரசியலுக்குப் புதிய வரவுகள் சிலர்; எடுத்த எடுப்பிலேயே, தங்களை ஏணி மீது ஏற்றி, செங்கோலைக் கையிலே கொடுத்து விடுவார்கள் மக்கள் என நம்பிக் கொண்டு; எனக்கு ஏன் இளைஞர்கள் மீது திடீர்க் கவலை என்று கேட்டுள்ள கிறுக்குத்தனமான கேலியைச் சில ஏடுகள் வெளியிட்டிருப்பதைக் கண்டு வியந்தேன். சிரிப்பையும் அடக்க இயலவில்லை.

பழுத்த பழமாம் பகுத்தறிவுப் பகலவன் தந்தை பெரியார், பகுத்தறிவுப் பிரச்சாரத்தை இளமைப் பருவத்திலேயே தொடங்கிவிட்டதை நாடறியுமே!

அந்தத் தென்னாட்டுச் சாக்ரடீசின் தன்னிகரற்ற தளபதியாக விளங்கிய அறிஞர் அண்ணா; தனது 29வது வயதில் பெரியாரின் பேரன்பைப் பெற்று திராவிடர் இயக்கத்தின் தளபதியாகவே போற்றப்பட்டது; அவரது நல்இளமைக் காலத்தில்தானே!

அவர் எழுதத் தொடங்கி இடையில் நிறுத்தியுள்ள திராவிட இயக்க வரலாறு என் தம்பியினால் தொடர்ந்து எழுதப்படும் என எந்த இளைஞனைச் சுட்டிக் காட்டினார்? அன்னையென அவரை நேசித்த என்னையல்லவா? அவரது ஆணைக்கேற்ப இந்த இயக்கத்தில் தொடர் அத்தியாயங்களை உன் போன்ற உடன்பிறப்புக்களின் உறுதுணையோடு எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். அதனால் என்னைப் பார்த்து எவ்வளவுதான் மக்கள் புகழ்மாலைகளைக் குவித்துக் கொண்டிருந்தாலும், அடக்கமான போக்குத்தான் அரசியலில் அனைவருக்கும் இணக்கமான போக்கு என்பதை உணர்ந்து நடப்பவன் மட்டுமல்ல; என் உடன்பிறப்புகளும் அவ்வாறு நடக்கவேண்டுமென்று விழைபவன் நான்.

ஒரு முறை சென்னை கடற்கரையில் ஐந்து லட்சம்பேர் நிறைந்த கூட்டத்தில் அண்ணா பேசும்போது குறிப்பிட்டார் – "பண்டித நேரு, கட்டி முடிக்கப்பட்ட கோபுரம் – நான் கொட்டிக் கிடக்கும் செங்கல்!" என்பதாக! அந்த உரை அண்ணாவை கோபுர உயரத்துக்கு மட்டுமல்ல; இமயக் கொடுமுடி உயரத்துக்கு ஏற்றி விட்டது.

அந்த அண்ணனின் அடக்க சுபாவத்தில் அணுவளவாவது பெற்றிருக்க வேண்டுமென்ற என் அவாவின் அடையாளமே; 1940ல் நான் அண்ணாவின் "திராவிட நாடு" இதழில் எழுதிய "இளமைப்பலி!" –

அடுத்து நடிகவேள் நாடக மன்றத்துக்கு எழுதித் தந்த நாடகம் "இளைஞன் குரல்!" – "இளமைத் துடிப்பு" என்ற தலைப்பில் மாநாடுகளில் நான் நிகழ்த்திய சிறப்புச் சொற்பொழிவுகள்.

இதோ; உலகில் தோன்றிய புரட்சிக்காரர்கள் – தலைவர்கள், மேதைகள் எனப்படும் புகழேந்திகள்; மறைந்தும் மறையாத மாவீரர்கள், கொள்கைக் குன்றங்கள் – அனைவருமே இளம் வயதினர் – அவர்கள் இயற்றிய சாதனைகளுக்கு அவர்தம் இளமையும் ஒரு துணைக் காரணமென்பேன் – இதோ; என்றென்றும் நினைவில் வைத்துக் கொள்வீர் – நெஞ்சில் நிறுத்திக் கொள்வீர்! – நான் இக்கடிதங்கள் வாயிலாகத் தருகின்ற பட்டியலை!

இன்றைக்குப் பாடுபடும் பாட்டாளி வர்க்கம் – ஏழையர் சமுதாயம் – நடுத்தர மக்கள் கூட்டம் – எந்தக் கொள்கையின் வெற்றிக்காக கொடியேந்தி நெடிய பயணம் நடத்துகிறதோ; அதற்கான விடியலை வழங்கிட விரிவான தத்துவக் கருவூலம் எழுதித்தந்தாரே; அந்தக் காரல் மார்க்ஸ் பதினேழாவது வயதில் பள்ளிக் கல்வி முடித்து, இருபத்திநான்காவது வயதில் பத்திரிகை ஆசிரியராகி பல எதிர்ப்புகளை தாங்கி கொள்கை முழக்கிய இளைஞர்தான்.

அந்த இளமைக் காலத்திலேதான் "வேலையைத் தேர்ந்தெடுப்பது குறித்த ஓர் இளைஞனின் மனப்பதிவுகள்" என்ற ஆய்வுக் கட்டுரையில் அற்புதமான, ஆழமான,

இயற்கையான தனது சிந்தனையின் வெளிப்பாடாகப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார்:

"நாம் எந்தத் தொழிலை விரும்புகிறோமோ எந்தத் தொழிலில் தகுதியை வளர்த்துக் கொள்கிறோமோ அந்தத் தொழிலை அடைய முடியாமலேயே போய்விடலாம். ஏனெனில், சமுதாயத்தோடு நமக்குள்ள உறவு ஏற்கனவே தீர்மானிக்கப் பட்டதாகவே உள்ளது . . . மனித குலத்தின் நன்மைக்காகப் பணியாற்றுவதன் மூலம் தம்மை உயர்தகுதி உடையவர்களாக்கிக் கொண்ட மனிதர்களைத்தான் வரலாறு மகத்தான மனிதர்கள் என அழைக்கிறது. மக்களின் மகிழ்ச்சிக்காகப் பாடுபடும் மனிதனே மிகவும் மகிழ்ச்சியான மனிதன்"

மொத்த மனிதகுலத்தின் விடுதலையோடு தொடர்புடையதே யூதர்களின் விடுதலையும் என மார்க்ஸ் முழங்கினார். முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பு என்ற எல்லைக்குள் அரசியல் விடுதலை மிகப்பெரிய முன்னேற்றம்தான். ஆனால், மனிதகுல விடுதலை அதற்கும் மேலானது என்று வாதிட்டார் மார்க்ஸ். மனிதர்கள் தங்களது சொந்த சக்தியை ஒரு சமூக சக்தியாக அறிந்து கொண்டு அமைப்புரீதியாகத் திரண்டால்தான் விடுதலை என்பது சாத்தியம் என்றார் அவர். மார்க்ஸின் இரண்டாவது கட்டுரை "சட்டம் பற்றிய ஹெகலின் தத்துவம் குறித்த விமர்சனம்". இந்தக் கட்டுரையில் முதலாளித்துவத்தைத் தூக்கி எறியும் புரட்சிகர வர்க்கம் பாட்டாளி வர்க்கமே என்று அடையாளம்

காட்டிய மார்க்ஸ், அந்த பாட்டாளி வர்க்கத்திற்கு தத்துவம் என்ற ஆயுதம் தேவை என்றார். "தத்துவம் தனது பொருளாயத ஆயுதத்தை பாட்டாளி வர்க்கத்திடம் பெறுகிறது. அது போலவே பாட்டாளி வர்க்கம் தத்துவத்திடமிருந்து தனது ஆன்மிக ஆயுதத்தைப் பெறுகிறது . . . வெறும் விமர்சனங்களால் பொருளாயத சக்திகள் வீழ்த்தப் படுவதில்லை. பொருளாயத சக்திகள் பொருளாயத சக்திகளால்தான் வீழ்த்தப்பட வேண்டும். ஒரு கருத்து மக்களைச் சென்றடைந்து அது அவர்களின் மனதில் பதிந்துவிடுமானால் அதுவே பொருளாயத சக்தியாக மாறிவிடுகிறது" என்ற புகழ்பெற்ற மார்க்சிய நிலையை இந்த கட்டுரையில்தான் மார்க்ஸ் வரைந்தார்.

கார்ல் மார்க்ஸ் தமது இருபத்தி ஒன்பதாவது வயதில் ஏங்கல்ஸ் எழுதிய "கம்யூனிசத்தின் கோட்பாடுகள்" என்ற அறிக்கையின் அடிப்படையில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கையை எழுதி இறுதிப்படுத்தும் பணியை மேற்கொண்டார். தமது முப்பதாவது வயதில், அதாவது 1848, பிப்ரவரியில் "கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கையை" வெளியிட்டார். இதுதான் இன்றுவரை கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்திற்கு முதலாவது வேலைத்திட்ட அறிக்கையாகும். இதன் அடிப்படைகள் மீதுதான் உலகெங்கும் உள்ள கம்யூனிஸ்ட்டுகள் முதலாளித்துவத்தை எதிர்த்துப்

போராடுகிறார்கள். "கட்சி அறிக்கை" என உலகெங்கிலும் அழைக்கப்படும் இந்த அறிக்கை மார்க்சியத்தின் அடிப்படைகளை விளக்குகிறது. முதலாளித்துவத்தின் தோற்றுவாயையும், வளர்ச்சியையும், அதன் எதிர்காலப் போக்கையும் துல்லியமான அறிவியல் தன்மையோடு விளக்குகிறது. இந்த அறிக்கை மூலதனத்திற்கு எதிரான கம்யூனிசத்தின் கம்பீரமான பிரகடனமாகும். "பாட்டாளிகள் தமது அடிமைச் சங்கிலியைத் தவிர இழப்பதற்கு ஏதுமில்லாதவர்கள்; அவர்கள் வெற்றிபெறுவதற்கென்று அனைத்துலகும் இருக்கிறது. உலகத் தொழிலாளர்களே, ஒன்று சேருங்கள்!" என்ற காவிய மணம் தோய்ந்த போர்ப்பிரகடனத்துடன் கட்சி அறிக்கை நிறைவு பெறுகிறது.

மார்க்சியத்தை உருவாக்குவதற்கு அந்தப் பேரறிவாளனோடு இணைந்து நின்று உதவிய மற்றொரு சிந்தனையாளர் பிரெடரிக் ஏங்கல்ஸ். உண்மையில் அந்த சிந்தனையாளர் இல்லாவிட்டால் மார்க்சியம் என்று ஒன்று இன்று உருவாகியிருக்குமா என்பது சந்தேகம்தான். மார்க்ஸோடு இணைந்து மார்க்சியத்தின் பல கூறுகளை உருவாக்கிய பெருமை ஏங்கல்சுக்கு உண்டு. மார்க்சியம் என்று அழைக்கப்படுவது கார்ல் மார்க்சின் பெயரில் இருந்தாலும், உண்மையில் அது ஏங்கல்ஸ், மார்க்ஸ் ஆகிய இருவரது கூட்டு உழைப்பு, ஆய்வு, சிந்தனை ஆகியவற்றின் விளைவு ஆகும். உலக வரலாற்றிலேயே இருவர் இணைந்து

ஓர் உலகப் பொதுவான தத்துவத்தை உருவாக்கியுள்ளனர் என்றால் அது மார்க்சியம்தான்.

ஏங்கல்ஸ் தமது பத்தொன்பதாவது வயதிலேயே, அதாவது 1839ஆம் ஆண்டு "உப்பர்டால் கடிதங்கள்" என்ற தலைப்பில் பல கடிதங்களை எழுதினார். அவை மதத்தையும், அரசனையும் எதிர்த்து எழுதப்பட்டவை ஆகும். அதனால் பல இடங்களில் பரபரப்பை ஏற்படுத்தின. அவரது இருபத்தி இரண்டாவது வயதில் ஏங்கல்சிற்கு "ரெயின் லாந்து கெஜட்" என்ற பத்திரிகையின் தொடர்பு கிடைத்தது. இந்தப் பத்திரிகையின் ஆசிரியராக கார்ல் மார்க்ஸ் பொறுப்பேற்றிருந்தார். அப்போது ஏங்கல்சிற்கு மார்க்சைத் தெரியும். ஆனால் சந்தித்தது இல்லை. மார்க்ஸ் புரட்சிகரமான கருத்துகளை இந்தப் பத்திரிகை மூலம் பரப்பினார். பொதுவுடைமைக் கருத்துகளைப் பற்றி அதிகம் எழுதினார். ஏங்கல்ஸ் இக்கருத்துகளை ஏற்றுக்கொண்டார். அவர் தமது இருபத்திநான்காவது வயதில் 1844ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் ஜெர்மனி செல்லும் வழியில் பாரீசில் தங்க நேரிட்டது. இந்த ஆண்டில்தான் ஏங்கல்ஸ் மார்க்சை சந்தித்தார். இது ஒரு முக்கியமான சந்திப்பாகும். அதுமட்டுமல்லாமல் உலகத்தையே மாற்றிய ஒரு தத்துவத்தை உருவாக்குவதற்கு இந்தச் சந்திப்பு வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது.

இந்தச் சந்திப்பைப் பற்றியும், மார்க்சிய சிந்தனைகளைப் பற்றியும் திரு. வெ. சாமிநாத சர்மா அவர்கள்; அவருடைய, "கார்ல்மார்க்ஸ்" என்ற நூலில், "உலகில் எத்தனையோ சந்திப்புகள் ஏற்படுகின்றன. எத்தனையோ சிநேக ஒப்பந்தங்கள் அழியாத மையினால் எழுதப்படுகின்றன. இந்த ஒப்பந்தங்களில் கையெழுத்துப் போடுகின்றவர்களும், பெரிய மனிதர்களாயிருந் திருக்கிறார்கள். ஆனால் மார்க்ஸ், ஏங்கல்ஸ் சந்திப்பு, நட்பு, ஒப்பந்தம், உலக சரித்திரத்தை மாற்றியமைத்ததைப் போல வேறு யாருடைய சந்திப்பும், நட்பும், ஒப்பந்தமும் மாற்றியமைக்கவில்லை. இருவருடைய சுபாவங்களும், அனுபவங்களும் வேறுவேறாயிருந்த போதிலும் ஒன்றுக்கொன்று துணை செய்வனவாயிருந்தன. எப்படி குடும்பமெனும் கப்பலை இயக்கிக் கொண்டு போவதற்கு மனமொத்த தம்பதிகள் அவசியமாயிருக்கிறதோ, அப்படியே சமதர்மமெனும் கப்பலை, கொந்தளிப்பான சமுத்திரத்தில் மிதக்க விடுவதற்கு ஒரே பார்வையுடைய இரண்டுபேர் அவசியமாயிருந்தது" என்று வர்ணனை செய்துள்ளார்.

பிரெடரிக் ஏங்கல்ஸ் தமது இருபத்தி ஐந்தாவது வயதில் 1845ஆம் ஆண்டு மார்க்சுடன் சேர்ந்து இருவரும் கூட்டு முயற்சி ஒன்றை மேற்கொண்டனர். அதாவது ஹெகலுக்குப் பிந்திய கால ஜெர்மானியத் தத்துவத்தைப் பற்றியது அந்த நூல். அந்த நூலின் பெயர் "ஜெர்மானியக்

கருத்தியல்”. இந்த நூல் மார்க்சிய இலக்கியத்தில் மிக முக்கியமானதாகும். இந்த நூலில் வரலாற்று இயல் பொருள் முதல் வாதம் என்பது பற்றி விளக்கம் இடம்பெறுவதைக் காணலாம். வரலாறு என்பது பொருளியல் தன்மை உடையது என்பதை மார்க்சும், ஏங்கல்சும் விளக்குகின்றனர். அதாவது உற்பத்தி (மனிதனுக்கும், இயற்கைக்கும் உள்ள உறவு) பரஸ்பர உறவு (ஒரு மனிதனுக்கும், மற்றொரு மனிதனுக்கும் உள்ள உறவு) என்பவைதான் மனிதனது செயலுக்குரிய இரு பகுதிகள் என்பதை விளக்குகின்றனர். இந்தப் பொருள் உற்பத்தியானதுதான் மனிதனது வாழ்வைத் தீர்மானிக்கும் சக்தியாக உள்ளது. அதாவது உற்பத்தி முறையானது வாழ்க்கை முறையைத் தீர்மானிக்கிறது. இந்த உற்பத்தி முறை சமூக உறவுகளையும், அரசியல் உறவுகளையும் தீர்மானிக்கிறது.

“கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கை” வெளியான பின்னர் மார்க்ஸ், ஏங்கல்ஸ் ஆகியோரது வாழ்க்கை முழுவதும் புரட்சிகர இயக்கங்களில் பங்கெடுக்கும் போக்கில் மாறியது. அவரது இருபத்தி எட்டாவது வயதில் ஏங்கல்ஸ் ஜெர்மனிக்குச் சென்றார். அங்கு புரட்சி நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டார். அங்கு நிலவிய சீர்திருத்தவாதப் போக்கினை எதிர்த்துப் போராடினார். 1849 ஆம் ஆண்டு, அதாவது தமது இருபத்தொன்பதாவது வயதில் ஏங்கல்ஸ் “ஜெர்மனியில் விவசாயிகள் போராட்டம்” என்ற நூலை எழுதினார்.

மார்க்சிய கொள்கை வளர்ச்சியில் இது மிக முக்கியமான ஒரு நூல். வரலாற்றியல் பொருள்முதல் வாதத்தினைப் பயன்படுத்தி வர்க்கப் போராட்டம் பற்றிய விளக்கத்தை ஏங்கல்ஸ் இதில் அளிக்கிறார். மதம் பற்றியும், மதத்தின் பங்கு பற்றியும் இதில் ஒரு விரிவான விவாதம் இடம் பெறுகிறது.

அன்புள்ள,

மு.க.

இளைஞர்கள் - புகழ்மிகு வரலாற்றின் பொன்னேடுகள்! (7)

உடன்பிறப்பே,

இந்தத் தொடர் கட்டுரை வரிசையினை நான் ஒன்றும் இளைஞர்களைப் பற்றி எழுத வேண்டுமென்ற திடீர் அக்கறை காரணமாக எழுதவில்லை. இளைஞர்களால்தான் இலட்சிய வெறியோடு எதையும் சாதிக்க முடியும் என்பதை அவர்கள் இந்த பரந்த உலகில் பல்வேறு நாடுகளில் இளம் வயதில் பல சாதனைகளைப் புரிந்திருக்கிறார்கள் என்ற சான்றுகள் என் நெஞ்சில் நிழற் படங்களாக விரிந்து கொண்டிருப்பதால் தான் அவற்றை இது போன்ற நேரங்களில், நெல்லையில் மாநில இளைஞர் அணி மாநாடு நடைபெறுகின்ற இந்த மகத்தான சமயத்தில் நினைவுபடுத்துவதும் அந்த அடிப்படையில் நான் தரும் சரித்திர குறிப்புகள் வளரும் இளைஞர் சமுதாயத்திற்கு புதிய ஊக்கத்தையும், உத்வேகத்தையும் அளிப்பதோடு ஏற்கனவே வளர்ந்து விட்ட மூத்த முன்னோடிகளுக்கு நாட்டின் அல்லது சமுதாயத்தின் எதிர்காலத்தைப் பற்றி முழுமையான நம்பிக்கையையும் ஊட்ட வல்லது என்பதால் தான் இன்றைய இளைஞர் சமுதாயம்

சிலிர்த்தெழவும், மூத்த முன்னோடிகள் உறுதியுடன் நிமிர்ந்து நடக்கவும் பயன்படும் என்றும் – பயன்பட வேண்டுமென்றும் தணியாத ஆசையுடன் தொடர்ந்து தந்து கொண்டிருக்கின்றேன். தந்து கொண்டிருக்கின்றேன் அந்தத் தங்க நிகர் வீரர்களின் தன்மானம் குன்றா தகைவுறு வரலாறுகளை!

அந்த வரிசையில் எத்தனை எத்தனை தலைவர்கள் – எத்தனை எத்தனை வித்தகர்கள் – எத்தனை எத்தனை மேதைகள் – எத்தனை எத்தனை விற்பன்னர்கள் "விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும்" என்பதைப் போல, தங்கள் வாழ்க்கையை எதிர்கால இளைய தலைமுறையினருக்கு வயலாகவும், எருவாகவும் ஆக்கித் தந்திருக்கின்றார்கள் என்பதை நான் மட்டுமல்ல; நீயும், உன் போன்ற உடன்பிறப்புக் களும் அறிந்து கொள்வதற்காக – உனக்கிருக் கும் காலம் கருதி, நேரம் கருதி விரிவாகத் தர விரும்பாமல், அந்தக் கொள்கை சீயங்கள் கடந்து வந்த கல்லும் முள்ளும் நிறைந்த வழிகள், காட்டாறுகள், கள்ளிக்காடுகள், வீசிய புயல்கள், அதிர்ந்த பூகம்பங்கள் – இவற்றையெல்லாம் கடந்து நடத்திய தீரமிகு பயணங்களை – அந்த உலகம் போற்றும் உயர்ந்த மனிதர்களை – வெற்றியாயினும், தோல்வியாயினும் தலை வணங்காமல் அவர்கள் சந்தித்த நெஞ்சு நிமிர்த்திடும் நிகழ்வுகளாயினும் – அனைத்தையும் இந்த நேரத்தில் உன்

போன்ற உடன் பிறப்புக்களுக்கு – ஒரு கிண்ணத்தில் உள்ள பாலையோ, தேனையோ அப்படியே பிள்ளையின் வாயில் கொட்டிவிட வேண்டுமென்று எண்ணுகின்ற தாயைப் போல் இல்லாமல், படிப்படியாக மனதில் பதிய வைக்கின்ற பாடங்களாக விளங்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் – வரலாற்று நாயகர்களின் வாழ்க்கையின் உண்மை கதைகளை உங்கள் செவிகளுக்கு மட்டுமே எட்டும்படியாக இல்லாமல் – சிந்தையிலும் பதிந்து நிற்கும்படியாக ஒவ்வொன்றாக வரிசைப்படுத்தி வரைகின்றேன்; சுருக்கமாக! ஆனால் சுவையாக! நான் எழுதுகின்ற அதே உணர்வுடன் நீங்களும் படிப்பீர்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன்!

அந்த உலக நாயகர்களில் மகத்தான மனிதர்கள், கார்ல் மார்க்ஸ், ப்ரடரிக் ஏங்கெல்ஸ், லெனின் ஆகிய இவர்களைப் பற்றியெல்லாம் எழுதியிருக்கிறேன்; ஏட்டில் அல்ல, இளைஞர்களின் இதயங்களில்! அந்த வரிசையில் இதோ! ஒரு சின்னஞ்சிறிய நாட்டில் சிங்கக் குட்டியாக உலவி பெருமைக்குரிய புரட்சித் தலைவனாக வளர்ந்த பிடல்காஸ்ட்ரோ நான் மறக்கமுடியாத மாவீரர்களில் ஒருவர். கியூபா மண்ணின் நெஞ்சம் நிறைந்த அந்தத் தலைவனைப் பற்றியும் அவன் நடத்திய போராட்டத்திற்கு துணை நின்ற தளபதிகளாக இருந்தோர், பொறுமை காத்து பொறுப்பேற்றோர் ஆகிய இவர்களைப் பற்றியும் அந்தக்

கியூபா நாட்டின் பெருமை போற்றும் விழா ஒன்று 2006ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 21ஆம் நாள் சென்னையில் நடைபெற்றபோது அந்த மாநாட்டில் நான் வழங்கிய கவிதையில் சில வரிகளை மட்டும் இந்த நேரத்தில் நினைவூட்டிட விரும்புகின்றேன்.

உயிரோடிருக்கும் உலகத் தலைவர்கள் வரிசையில்

உங்களைக் கவர்ந்த ஒருவரின் பெயரைக் கூறுக என்றார்;

உயிரோடிருப்பவர் மட்டுமல்ல; என் உயிரோடும் மூச்சோடும் கலந்துள்ள

ஒரு தலைவர் உண்டு; அவர் தான் பிடல் காஸ்ட்ரோ என்றேன்.

இளம் பிராயத்திலேயே அவர் எழுச்சி முரசு! புரட்சிக் கனல்!

இனங்கண்டு எதிரிகளை வீழ்த்திக் காட்டும் மூளைக்குச் சொந்தக்காரர்!

இருளில் சர்வாதிகாரியாகவும், வெளிச்சத்தில் ஜனநாயக வாதியாகவும்

இரட்டை வேட அரசியல் நடத்திய 'பாடிஸ்டா' எனும் பசுத்தோல் வேங்கை;

அந்த விலங்கின் வேஷத்தைக் கலைக்கத் துணிந்து; அதற்கோர் அணியைத் தயாரித்துப் போரிட்டுத் தோல்வியுற்று; சிறைப்பட்டு;

நீதி மன்றத்தில் நிறுத்தப்பட்ட போது தான்

"வரலாறு என்னை விடுதலை செய்யும்" எனும்

வைர வரிகளைச் சரித்திரப் புத்தகத்தில்

வையம் புகழ் சித்திரமாகப் பதிய வைத்தார்; காஸ்ட்ரோ!

பாடிஸ்டா ஆட்சியில் பிடலுக்கு பதினைந்தாண்டு சிறை என்றதும்–

பற்றி யெரிந்த மக்களின் புரட்சி நெருப்புக்கு;

ஈடு கொடுக்க முடியாமல் இரண்டே ஆண்டுகளில்

சிறைக் கதவு திறந்தது, சிங்கம் வெளியே வந்தது – அந்த

சிங்கத்துக்கோர் சிறுத்தை துணை சேர்ந்தது; அதன் பெயர்தான்

சேகுவேரா!

தங்கத் தம்பியாம் ராவ் காஸ்ட்ரோவையும், தம்பி போன்ற

சேகுவேராவையும்,

அங்கம் வகிக்கச் செய்து ஆர்த்தெழுந்து போரிட்டு முன்னேறவே;

பங்கமுற்ற பாடிஸ்டா பயந்து நடுங்கி – இனி

கியூபா மக்களிடம் தன் சேட்டைகள் செல்லாதென்று

நீயும் வா என்று ஆணவத்தையும் அழைத்துக் கொண்டு;

நாட்டை விட்டே ஓடி விட்டான்; நல்லாட்சி மலர வழி விட்டு!

கேட்டைக் களைந்தெறிந்த காஸ்ட்ரோ; தலைமை வழி

காட்டியானார்!

கடமையும் பொறுப்பும் வந்தவுடன்

கடந்த காலத்தை மறந்து விடாமல்;

சோதனைகளை சந்தித்து மறைந்த

ஜோஷ் மார்ட்டியின் தலைமைக்கும்,

சாதனைகள் புரிந்து மறைந்த

சிபாசின் வழிகாட்டுதலுக்கும்,

மதிப்பும் மரியாதையும் அளித்திட

மறக்காத மாவீரர் தான் பிடல் காஸ்ட்ரோ!

'கியூபா' சின்னஞ் சிறிய நாடு

ஆயிரக்கணக்கான தீவுகள் கொண்ட அழகிய தேன் கூடு!

தேன் கூடென்று ஏன் சொல்கிறேன் தெரியுமா?

தெரியாமல் அமெரிக்கா கை வைக்கும் போதெல்லாம்

கொட்டி விடும் தேனீக்கள் கியூபாவின் மக்கள் – அந்தக்

கூடு காக்கும் காவல்காரர் தான் பிடல் காஸ்ட்ரோ!

நல்வாழ்வுச் சட்டங்கள் பலவும் – மக்கள்

நலம் பெருக்கும் சாதனைகள் பலவும்

இல்வாழ்வையும் துறந்து

இலட்சியத்துக்காக வாழ்ந்திடும் காஸ்ட்ரோவின்

புகழ்மிகு வரலாற்றின் பொன்னேடுகளாய்

புதிய புதிய பக்கங்களாய்ப் புரண்டு கொண்டேயிருக்கின்றன.

உலகின் சர்க்கரைக் கிண்ணம் எனப் பேசுமளவுக்குக்

கரும்பு வயல்களைக் கொண்ட கியூபாவில்

சர்க்கரை வாங்குவதையே நிறுத்தி பொருளாதாரச்
சரிவு ஏற்படுத்த அமெரிக்கா ஆயத்தமானபோது;

சீனாவும், சோவியத்தும் தான் சிநேக நாடுகளாய்க்
காஸ்ட்ரோவுக்கு கை கொடுத்த கதை உலகறியும்!

“வாழை தென்னை மரங்களை வலிமைமிகு துதிக்கையால்
யானை முறித்துப் போட்டு விடும்

அந்த யானை போன்றதே அமெரிக்கா’’ என்றனர்.
அதற்கு காஸ்ட்ரோ அஞ்சி நடுங்கவில்லை.

வாழை மரம், தென்னை மரங்களை; யானை,
வாயிலே போட்டுக் கொள்ளலாம் எளிதாக!

ஆனால் அங்குசத்தை யானை விழுங்க முடியுமா?
அங்குசந்தான் கியூபா; அமெரிக்க யானைக்கு!

வெள்ளி விழா ஐ.நா. சபைக்கு நடந்த போது – பல
நாடுகளின் தலைவர்களுக்கு மத்தியில்

முப்பத்திரண்டு வயது நிரம்பிய சிவப்பு நட்சத்திரமாக
முதுபெரும் தலைவர்களால் பாராட்டப் பெற்றவர் பிடல்
காஸ்ட்ரோ

முதற்கட்டமாக ஸ்பெயின் நாட்டின் காலனி கியூபா –
அடுத்த கட்டம் அமெரிக்காவின் காலுக்கு அணியாக

ஆக வேண்டும் கியூபா என்று ஆதிக்கபுரியினர் முனைந்த போது;

அது தான் முடியாது; அந்தக் காலையே முடமாக்குவோமென்று–

மக்களைத் திரட்டினார் பிடல் காஸ்ட்ரோ –

மலைப்புற்ற ஏகாதிபத்தியவாதிகள்;

பின்னங்கால் பிடரியில் இடிபட ஓடினர் என்றால்; அது

பிடல் காஸ்ட்ரோவின் உறுதிக்கும் – அவரைப்

பின்பற்றும் மக்களின் மகத்தான சக்திக்கும்;

பின்பலமாய் மார்க்சின் தத்துவம் இருப்பதற்கும் –

அடையாளம் என்பதை இந்த அவையோரும் அறிவீர்

அடியேனும் அறிவேன் –

இவ்வாறு அந்த மாநாட்டில் என்னால் புகழப்பட்ட பிடல் காஸ்ட்ரோ, அவரது இருபத் தோராவது வயதில் ஹவானா தன்னாட்சிப் பல்கலைக்கழகத்தில் சட்டக் கல்லூரியில் பயின்று வந்தார். பிடல் 400 மீட்டர் ஓட்டப்பந்தயத்திலும், உயரம் தாண்டுவதிலும் பிறரைத் தோற்கடித்தவர். எனவே, மாணவர்கள் மத்தியில் கவர்ச்சியுள்ள ஒருவராகவே இருந்தார். ஆனால், நான்கு பேரோடு சேர்ந்து வேலை செய்யும் பக்குவம் பெறாதவராக இருந்ததால், அவர் தனித்தே நடமாடிக் கொண்டிருந்தார். கம்யூனிஸ்ட் மாணவர்கள் உட்பட எல்லோரும் அவருடன் நட்பாகப் பழகுவது வழக்கம். பிடல் சட்டக் கல்லூரியில்

இறுதி வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது ஏராளமான புத்தகங்களை வாங்கிப் படிக்கும் வழக்கமுடையவராக இருந்தார். இந்த பருவத்தில் அவர் மார்க்ஸ், ஏங்கல்ஸ், லெனின் நூல்களை நிறையப் படித்தார்.

ஆர்த்தோடக்சோ கட்சி அலுவலகத்திற்கு நாள்தோறும் பிடல் போய் வந்தார். இளைஞர்கள் கூட்டம் இவரைச் சுற்றியே வளையமிட்டது. "இந்தத் தேர்தல் நாடகங்கள் மூலம் கியூபாவை என்றைக்கும் விடுவிக்க முடியாது. இப்போதுள்ள அரசியல் சட்டத்தை வைத்துக் கொண்டு எந்த அடிப்படை மாற்றத்தையும் கொண்டுவர முடியாது. புரட்சி ஒன்றுதான் வழி. புரட்சியின் மூலம் அமையும் அரசினால்தான் ஏழைகளை வாழ்விக்க முடியும்" என்று பேசி வந்தார். ஆர்த்தோடக்சோ கட்சியின் முக்கியப் பிரச்சாரகர்களில் இவரும் ஒருவராக ஆனார். பின்னர், ஆர்த்தோடக்சோ கட்சியை விட்டு விலகி புரட்சிகர இளைஞர் குழுக்களை உருவாக்கினார். சான்டியாகோ நகரின் ஒதுக்குப்புறத்தில் இருந்த, மொன்கடா இராணுவ முகாமை 123 போராளிகளுடன் தாக்குதல் நடத்தியபோது பிடல் காஸ்ட்ரோவுக்கு இருபத்திஏழு வயதுதான். அந்த தாக்குதல் தோல்வியுற்று மலைகளில் தலைமறைவாக அலைந்தபோது கைது செய்யப்பட்டு நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தப்பட்டார். அவர் தானே வழக்கில் வாதாடினார். காஸ்ட்ரோவை விசாரிப்பதற்காக ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட நீதிமன்றம் ஒரு இராணுவ நீதிமன்றம். இவர் நீதிமன்றத்தில்,

“நீதிபதி அவர்களே, இப்பொழுது நடைபெறும் அரசு ஜனநாயக முறைப்படி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதல்ல. இது சட்டவிரோத அரசு. நானும் எனது தோழர்களும் இதனை எதிர்க்கிறோம். பள்ளியில் படிக்கும்போது தாய்நாட்டை நேசிக்கும்படி கற்பிக்கப்பட்டோம். சட்டம் பயிலும்போது சட்ட மீறுதலை எதிர்க்க கற்பிக்கப்பட்டோம். இதன்படி சட்டவிரோத அரசை, தூக்கியெறியப் போராடினோம். எங்களுக்கு இராணுவ சர்வாதிகாரியை தூக்கியெறிய வழியில்லாமல் போய்விட்டது. தேர்தல் நடந்திருந்தால் தேர்தல் மூலம் தோற்கடிக்க வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கும். தேர்தலை ரத்து செய்துவிட்டார். நாடாளுமன்றத்தைக் கலைத்து விட்டு, இராணுவத்தின் உதவியுடன் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார். நாட்டையும் மக்களையும் காக்க நாங்கள் போராடுகிறோம்” என்று பிடல் காஸ்ட்ரோ வாதாடியது இன்றைக்கும் புகழ்பெற்று விளங்குகின்றது.

நீதிமன்றத்தில் காஸ்ட்ரோ வெளிப்படுத்திய கருத்துகளால் அவரது புகழ் கியூபா முழுவதும் பரவியது. பலர் விடுதலை பெற்றனர். ஆனாலும், காஸ்ட்ரோவுக்கு 15 ஆண்டுகள் கடுங்காவல் தண்டனை விதித்து தீர்ப்புக் கூறினர். சிறை அமைந்த பைன்ஸ் தீவு, கியூபாவின் கடலில் இருந்து 50 மைல் தொலைவில் அமைந்திருந்தது. தன்னையும், தனது தோழர்களையும் தயாரித்துக் கொள்ளும் இடமாக இந்தச் சிறை வாழ்க்கையை பிடல் மாற்றி அமைத்துக் கொண்டார். மக்களிடம் ஏற்பட்ட

மாபெரும் எழுச்சியால் பிடல் 1955ஆம் ஆண்டில், அதாவது அவரது இருபத்தொன்பதாவது வயதில் விடுதலை செய்யப்பட்டார்.

பைன்ஸ் தீவுச் சிறையிலிருந்து மீண்ட பிடல் காஸ்ட்ரோ மெக்சிகோ சென்றார். அங்கிருந்தபடியே புரட்சிக்குத் தயார் செய்தார். ஆள் வசதி, பண வசதி எதுவுமின்றி தன்னம்பிக்கையுடன் இயங்கி கியூபா விலிருந்தும் பிற பகுதிகளிலிருந்தும் நிதியையும் ஆட்களையும் திரட்டினார். கியூபா, மெக்சிகோ, அமெரிக்கா ஆகிய மூன்று இடங்களில் ஆயுதப் பயிற்சி பெற்ற குழுக்களை உருவாக்கினார். 1956, நவம்பர் 26 ல் கிரான்மா என்ற படகில் 81 பேர் ஆயுதங்களுடன் கியூபா வந்து சேர்ந்தனர். இராணுவ முகாமைத் தாக்கி பாடிஸ்டா இராணுவத்திற்கு பெரும் சேதத்தை விளைவித்தார். பாடிஸ்டா இராணுவத்தினரே பிடலுக்கு ஆதரவாக திரண்டனர். பிடல் காஸ்ட்ரோ தலைமையிலும், அவரது தம்பி ரால் காஸ்ட்ரோ, ஆருயிர் நண்பன் சேகுவாரா ஆகியோர் தலைமையிலும் மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிந்து போரிட்டு சான்டியாகோவைக் கைப்பற்றி ஹவானா நோக்கி முன்னேறினர். 1958, டிசம்பரில் பாடிஸ்டா நாட்டை விட்டு ஓடினார். புரட்சி வெற்றி அடைந்தது. பிடல் தனது முப்பத்தி இரண்டாவது வயதில் பிரதமராகப் பொறுப்பேற்றார். இவ்வாறு அந்தச் சின்னஞ்சிறிய நாட்டில் புரட்சிக்காரராக மலர்ந்து மணம் கமழத் தொடங்கினார். அந்த மாவீரன்

இன்று வாழ்கிறார் என்றாலும் வாடிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார் அவருடைய உடல்நலிவு காரணமாக! நலிவு நீங்கி நாடு மதித்திட நானிலம் போற்றிட அவருக்கு வாழ்த்துச் சொல்லி, அவரது உயிருக்குயிராய் இருந்த உத்தமத் தோழர் சேகுவாராவின் வாழ்க்கை வரலாற்றின் சில பக்கங்களை புரட்டிக் காட்டாவிட்டால் கியூபாவின் புரட்சி வரலாறு முழுமையானதாக ஆகாது என்பதால் அந்த உத்தமத் தோழரைப் பற்றியும் ஒருசில வார்த்தைகள் நாளை!

அன்புள்ள,

மு.க.

கரும்பு வெட்டும் தொழிலாளி; இரும்பு நெஞ்சப் போராளி!

(8)

உடன்பிறப்பே,

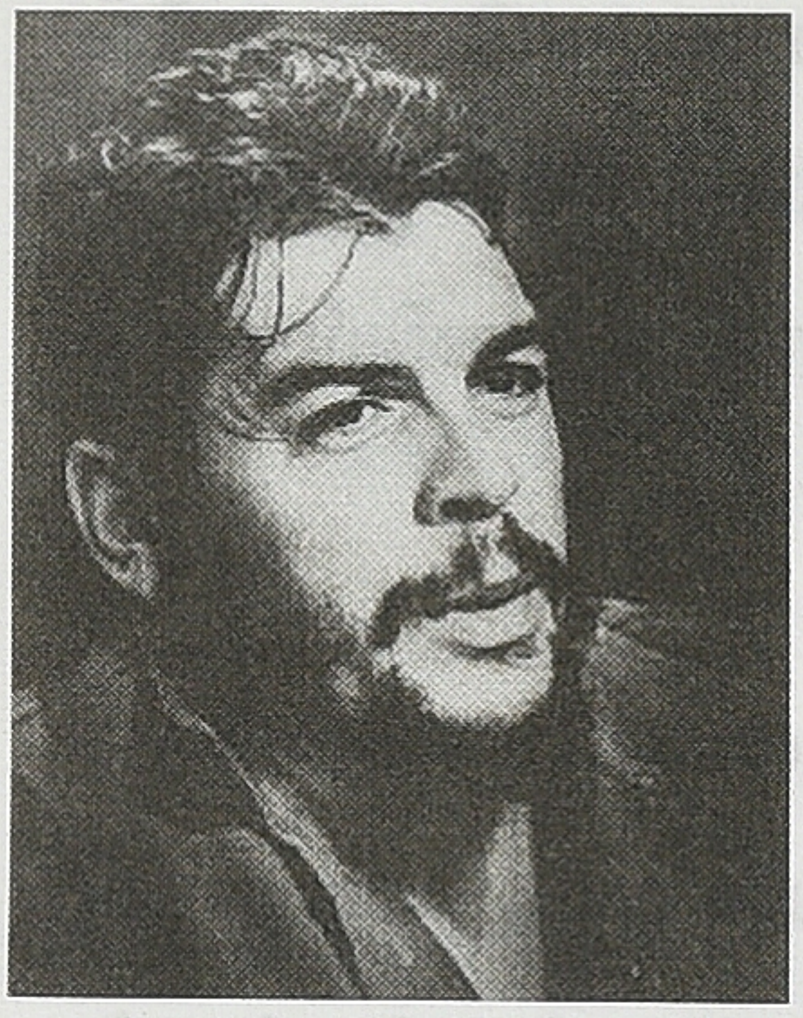
பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் "இளைஞர்கள் ஒரு இயக்கத்தின் ஈட்டி முனைகள்" என்று கூறியதை வைத்து, 1999ஆம் ஆண்டு சென்னை கலைஞர் அரங்கத்தில் தி.மு.க. இளைஞர் அணி சார்பில் ஒரு கூட்டம் நடைபெற்ற போது, பேசிய நான், இளைஞர்கள் ஈட்டிமுனைகளாக இருப்பதோடு, இயக்கத்திற்கு ஒவ்வொருவரும் ஆயிரக் கணக்கான மக்களைத் திரட்டிடும் முனைகளாகவும் இருக்க வேண்டுமென்று கூறியிருந்தேன். ஆனால் அரசியலுக்கு வந்துள்ள சில புதியவரவுகள் நான் ஏதோ இப்போதுதான் இளைஞர்களுக்காக எழுதுவதைப் போல சொல்லிக் கொண்டு திரிகின்றன. 1966ஆம் ஆண்டு இன்று என்னிடம் செயலாளர்களில் ஒருவராக இருக்கும் தம்பி ராஜமாணிக்கம், ஐ.ஏ.எஸ்., உள்ளிட்டோர் எடுத்த முயற்சியின் காரணமாக தஞ்சையில் மாணவர் அணியின் சார்பில் மாநாடு ஒன்று நடைபெற்றபோது, அண்ணா அவர்கள் மேடைக்கு வந்தார்கள். மேடையில் கழகத்தின் மூத்தவர்கள் எல்லாம் அமர்ந்திருந்தார்கள். உடனே அண்ணா, கழகத்தின் மூத்த தலைவர்களையெல்லாம்

பார்த்து, இது மாணவர்கள் நடத்தும் மாநாடு, எனவே நீங்கள் எல்லாம் எதிரே சென்று அமர்ந்து கொள்ளுங்கள் என்று கூறி அந்த இடத்தில் மாணவர் அணியினைச் சேர்ந்தவர்களையெல்லாம் அமரச் சொன்னார்.

மேலும் அங்கே கழகத்தின் மூத்த தலைவர்கள் யாரும் உரையாற்ற வேண்டாமென்றும், மாணவர் அணியைச் சேர்ந்தவர்கள் மட்டுமே பேச வேண்டுமென்றும், அவர்களின் உரையைக் கேட்பதற்காக தான் வந்திருப்பதாகவும் தெரிவித்தார்கள். நாற்றங்கால் வளமாக இருந்தால்தான் பயிர்கள் செழிப்பாக வளர்ந்திட முடியும். ஒரு இயக்கத்தின் நாற்றங்கால்தான் இளைஞர் சமுதாயம். இளைஞர் சமுதாயம் எந்தவொரு இயக்கத்தில் பலமாக இருக்கின்றதோ அந்த இயக்கம்தான் வலுவாக வளர இயலும். நான் தொடர்ந்து எழுதி வருவதைப் போல அகில உலகத் தலைவர்கள் எல்லாம் இளைஞர்களாக இருந்த போது சாதித்த சாதனைகள்தான், அவர்கள் வயது முதிர்ச்சியுற்ற பிறகு ஆற்றிய சாதனைகளை மிஞ்சியவை ஆகும்.

அந்த வரிசையில்தான் பிடல் காஸ்ட்ரோவின் அருமைத் தோழன் சேகுவாராவைப் பற்றி இன்றைய கடிதத்தில் எழுதுவதாகக் குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

சேகுவாராவைப் பற்றி மட்டும் எத்தனை நாட்களுக்கு வேண்டுமானாலும் எத்தனை கடிதங்கள்

வேண்டுமென்றாலும் எழுதிக் கொண்டேயிருக்கலாம். இதைத்தான் எழுத்தாளர் காப்ரியில் கார்சியா மார்கோஸ் "இலட்சக்கணக்கான பக்கங்களில் ஆயிரம் வருடங்கள் வேண்டுமானாலும் ழுதிக் கொண்டி ருக்கலாம்" என்று குறிப்பிட்டார்.

நள்ளிரவில் அரண்மனையை விட்டு வெளியேறினான் புத்தன். அவனுக்கு ஞானத்தின் கதவுகள் திறந்தன. ஒரு முப்பதாண்டுக் காலம் இயேசுவும் உலகம் முழுவதும் சுற்றி வந்ததாகக் கூறப்படுவதுண்டு. தென்னாப்பிரிக்காவில் இருந்து திரும்பிய அண்ணல் காந்தியடிகளுக்கும், இந்திய மக்களின் இதயத்துடிப்பை அறிந்திட ஓர் இரண்டாம் வகுப்பு இரயில் பயணம் தேவைப்பட்டது. மாசேதுங்கின் சீனப்புரட்சி ஒரு நீண்ட பயணமாகவே நிகழ்த்தப்பட்டது. அதைப்போலவே இருபத்தி மூன்று வயது நிரம்பிய சே குவேரா மோட்டார் சைக்கிளில் பசிபிக் கடலோர நாடுகளுக்குப் பயணம் சென்றார். அந்தப் பயணத்தைப் பற்றி அவர் தனது அன்னையாருக்கு எழுதிய கடிதத்தில், "ஒரு புரட்சிக் காரனின் தேவைகள் என்ன? வலிமை வாய்ந்த கால்கள்; எளிமையான சுமை; ஒரு பிச்சைக்காரனின் வயிறு." பயணம் சென்றபோது இலத்தீன் அமெரிக்காவின் அழகோடு அதன் மக்களை அதன் உள்நாட்டு வெளிநாட்டு

எதிரிகளை தனது சொந்தக் கண்களால் நேரடியாக அறிந்து கொண்டார் சே குவாரா என்கிற அந்த இலட்சிய இளைஞர். பிற்காலத்தில் எதேச்சாதிகாரத்திற்கும், அதிகார துஷ்பிரயோகத்திற்கும், எளியோர் உரிமைகளைப் பறிக்கும் தன்னல ஆட்சியாளர் களுக்கும் எதிராகப் போராடுகின்ற புரட்சியாளர் களுக்கும், போராளிகளுக்கும் தள நாயகனாக மாறப்போகிற சே குவேராவின் எதிர்காலப் போராட்டக் கூறுகளுக்கு முன்னோட்டமாக இந்தப் பயணம் அமைந்தது. இந்தப் பயணத்தைப் பற்றி சே குவேரா எழுதுகையில், நமது மக்களின் ஏழ்மையை, பசியை, அவர்களைப் பீடித்திருக்கும் நோய்களை நெருக்கமாகச் சென்று பார்த்ததாலேயே தன்னால் இந்த அரசியல் சூழலில் ஒரு முழுநேர மருத்துவராக மனசாட்சிப்படி பணியாற்றவே முடியாது என்பதையும், மக்களின் நோய்களைத் தீர்ப்பதற்கு முன் அவர்கள் வாழ்வைக் கவ்வியிருக்கும் நாசகாரச் சக்திகளை ஒழிப்பதுதான் முதல் வேலையாக இருக்க வேண்டும் என்பதை தான் உணர்ந்ததாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தனது இருபத்தி ஆறாவது வயதில்; தலைமறைவா யிருந்த கியூபா புரட்சியாளர்களைச் சந்தித்தார் சே குவேரா. 1955இல் பிடல் காஸ்ட்ரோ விடுதலை செய்யப்பட்டதும் சே குவேரா காஸ்ட்ரோவைச் சந்தித்தார். இருபத்தொன்ப தாவது வயதில் சே குவேரா புரட்சிப் படையின் மூன்றாவது அணிக்குத் தலைவராக அறிவிக்கப்பட்டார். முதல் அணிக்கு காஸ்ட்ரோவே தலைவராக இருந்தார். அவரது

முப்பதாவது வயதில் புரட்சிப்படை வெற்றி அடைந்தது. கியூபா விடுதலைக்கு அவர் ஆற்றிய பணிகளை கவுரவித்து முப்பத்தொன்றாவது வயதில் கியூபக் குடிமகனாக அறிவிக்கப்பட்டார். கியூபா நிர்வாகத்தில் பங்குபெற்று வந்த சே குவேரா 1961இல், அதாவது, அவரது முப்பத்து மூன்றாவது வயதில் கியூபாவின் தொழில்துறை அமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டார்.

அவர் அமைச்சராக இருந்தபோது பெற்ற மகிழ்ச்சியை விட கரும்பு வெட்டுகிற தொழிலாளியாக வேலை செய்தபோதுதான் அதிக மகிழ்ச்சியாக இருந்திருக்கிறார். அமர்ந்திருந்தது அமைச்சர் நாற்காலியில் என்றாலும், அவர் மனமோ களம் தேடி அலைந்து கொண்டிருந்தது என்கிறார்கள் அவர் வரலாறு தீட்டியோர்.

அமைச்சராக இருந்து கொண்டே களம் தேடிய அவரால் இயல்பான குடும்ப வாழ்க்கையை நடத்த முடியவில்லை. அலெய்டா மார்க்சை அவர் காதலித்துத் தான் திருமணம் செய்து கொண்டார். அவர் சாதாரண இல்லத்தரசியாக மட்டும் இருக்கவில்லை, அவரது செயலாளராகவும் சக போராளியாகவும் திகழ்ந்தார். ஆனால் அவருக்கு வரிசையாக நான்கு குழந்தைகள் பிறந்தன. அவர்களை வளர்க்க வேண்டிய பொறுப்பு அலெய்டா மீது மட்டுமே விழுந்தது. நியாய விலைக் கடைகளில் பொருட்களை வாங்க நடந்தோ, பேருந்திலோ போய் வர வேண்டிய நிலைமை. ஓரிரு முறை சேகுவாராவின்

அரசு வாகனத்தை மருந்து வாங்கி வர அலெய்டா எடுத்துச் சென்றதை பெரும் தவறு என்று சேகுவாரா கண்டித்தார். "இந்தக் கார், யார் கார் தெரியுமா? மக்கள் வரிப் பணத்தால் வாங்கப்பட்டது. அதில் மக்கள் பணத்தால் வாங்கப்பட்ட பெட்ரோல் ஊற்றப்பட்டிருக்கிறது. அதை காய் கறி வாங்க நாம் எப்படி பயன்படுத்தலாம்?" என்று சேகுவாரா கேட்க, மனம் வருந்தி அலெய்டா குழந்தைகளைக் கைகளில் தூக்கிக் கொண்டு பேருந்தில் போய் வந்தார்.

சேகுவாரா தொழில் துறைக்கு அமைச்சராக இருந்தபோதிலும் வங்கிகளைக் கையாளும் பொறுப்பும் அவரிடம்தான் இருந்தது. அவரிடம் பொருளியல் அறிவு இல்லை என்று கூற முடியாது. எனவே அந்தத் துறையையும் அனைவரும் பாராட்டும் வகையிலே நடத்தினார்.

ஆனால் பிறகு எல்லாவற்றையும் ஒருநாள் துறந்து விட்டு, துப்பாக்கியோடு காடுகளை நோக்கிப் புறப்பட்டு விட்டார். உலக மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவான ஒரு உலகத்தைப் படைக்க வேண்டு மென்ற வேட்கையுடன் தொடங்கிய அந்தப் பயணத்தில் காட்டுப் பூச்சிகள் அவரைக் கடித்ததால் உடம்பு முழுவதும் வீங்கி விட்டதாம். சாப்பிட எதுவும் கிடைக்காமல், கிடைத்த குதிரை மாமிசத்தைச் சாப்பிடுகிறார். அதன் காரணமாக வயிற்று வலி. ஆஸ்த்துமா தொல்லை வேறு. இவ்வளவிற்கும்

இடையே ஏகாதிபத்தியத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டுமென்ற வேள்வியில் ஈடுபடுகிறார். தன்னை காவு கொடுத்துக் கொண்டாவது, மக்களுக்கு வெளிச்சத்தைக் காட்ட வேண்டுமென்ற வெறி அவரது கண்களில் எப்போதும் ஒளிவிட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

"உருவுகண்டு எள்ளாமை வேண்டும் உருள்பெருந்தேர்க்கு அச்சாணி அன்னார் உடைத்து"

என்றார் அய்யன் வள்ளுவர். உருவத்தின் சிறுமையைக் கண்டு இகழக் கூடாது என்பதுதான் இந்தக் குறளின் மையக் கருத்து. நேற்று நான் எழுதியதைப் போல கியூபா ஒரு சின்னஞ்சிறிய நாடு. அதன் மக்கள் தொகை அறுபது லட்சம். அந்த நாட்டின் எல்லையைக் கொண்டோ, மக்கள் தொகையைக் கொண்டோ அதனை மதித்து விட முடியாது. உலக அளவில் சிந்திக்கக் கூடிய ஒரு நாடாக இடம் பெற காரணமாக இருந்த – இருக்கிற பிடல் காஸ்ட்ரோ பல்கலைக் கழக மாணவர் பேரவைத் தலைவராக இருந்தபோது அந்த நாட்டின் வெற்றிக்கான விதையை விதைத்தார். மிகப் பெரிய வல்லரசான அமெரிக்காவிற்கு பக்கத்திலே மிகச் சிறிய நாடான கியூபா இருந்து கொண்டு, ஏகாதிபத்தியத்திற்கு அடி பணிய மாட்டேன் என்று குரல் எழுப்பி உலக மக்களையெல்லாம் வியந்து நோக்கச் செய்யும் அளவிற்கு கடந்த ஐம்பதாண்டு காலமாக வெற்றிகரமாகச் செயல்பட்டு வருகின்றது. பிடல் காஸ்ட்ரோவும், அவரது ஆருயிர் தோழரான சேகுவாராவும் 1955 ஆம் ஆண்டு

ஜூலை அல்லது ஆகஸ்டில்தான் முதன் முதலாக சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதுபற்றி சேகுவாரா எழுதும்போது, "குளிர் நிறைந்த ஒரு நாள் இரவு, மெக்சிகோ நகரில், அவரை நான் சந்தித்தேன். முதலில் உலக அரசியல் நிலவரங்கள் குறித்து பேசினோம். பொழுது விடியும் முன்பாகவே எனது அடுத்த பயணத்தைப் பற்றிய முடிவுக்கு நான் வந்துவிட்டேன். அறிவுக் கூர்மைமிக்க, தன்னம்பிக்கை நிறைந்த, அசாத்திய துணிச்சல் வாய்ந்த இளைஞரை நான் பார்த்தேன். கண்ணீரை நிறுத்தி விட்டு, போராட வேண்டிய நேரம் வந்து விட்டது" என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்தச் சந்திப்பு குறித்து காஸ்ட்ரோ என்ன எழுதினார் தெரியுமா? "ஒரே நாள் இரவில் நடைபெற்ற உரையாடலில் சேகுவாரா கிராண்மா நோக்கிச் செல்லும் படையில் ஓர் உறுப்பினராகி விட்டார்" என்கிறார் பிடல் காஸ்ட்ரோ. அப்போது தொடங்கிய சந்திப்பு இருவரையும் நண்பர்களாக, தோழர்களாக, போராளிகளாக, சகோதரர்களாக, கியூபாவின் வெற்றிக்கு வித்திட்டவர்களாக உலகத்தின் முன் நிலை நிறுத்தியது.

தொடக்கத்தில் ஒரு குழப்பமான சமுதாய அமைப்பைக் கொண்ட நாடாக விளங்கிய கியூபாவில் புரட்சியை வெற்றிகரமாக நடத்தியதுதான் பிடல் காஸ்ட்ரோவின் வெற்றி. இவரது அன்பு காரணமாக சேகுவேரா உலக நாடுகள் பலவற்றுக்கும் பயணம்

மேற்கொள்ளவும், ஆப்பிரிக்க நாடுகளின் மீது கவனம் செலுத்தவும் முடிந்தது. எகிப்து நாட்டின் அதிபராக இருந்த கமால் அப்துல் நாசர், நெக்ருமா, சிகோதேர, நயாரரே போன்ற பல உலகத் தலைவர்களுடன் சேகுவாரா நெருங்கிய நட்பு கொண்டிருந்தார். தனது புரட்சிகரமான எண்ணங்களை இவர்களிடமெல்லாம் அவ்வப்போது பகிர்ந்து கொண்டார். சீனாவின் அதிபரான சூ–என்–லாய் இவருக்கு அளித்த ஊக்கம் அயர்வு போக்கும் அருமருந்தாயிற்று! அடிக்கடி ஊக்கமளித்து வந்தார். கியூபாவின் விடுதலைக்காக துப்பாக்கியை கையிலே தூக்கிக் கொண்டு, இவர் பயணம் செய்த தூரம் மிகவும் அதிகம்.

மிக இளம் பருவத்தில் சேகுவேரா கரும்பு வெட்டும் கூலித் தொழில் புரிவதற்காக சென்றார் என்றறிந்த தாய் செலியா, "என் மகனே, இறுதியாக கரும்புவெட்டும் தொழிலுக்குத்தான் அருகதையானவன் என்று கருதிவிட்டாயா? மரணத்தை எதிர்த்துப் போராட தகுதியானவன் அல்லவா நீ? அந்த இடம்தான் உனக்குரியது" என்று கூறியதாக அந்த நூலாசிரியர் எழுதியிருப்பதை நான் படித்தபோது புறநானூற்றில் இடம் பெற்ற தமிழ்க் குல தாய்மார்களின் குரல்தான் என் செவிகளில் எதிரொலித்தன. அதே தாய், சில நாட்கள் கழித்து, தன்னுடைய மகனை ராணுவ பள்ளியில் சேர்த்துக் கொள்ளாமல் விலக்களித்து விட்டார்கள் என்ற செய்தியைக் கேட்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தாளாம். அப்போது

அவளை பாசம் கவ்விக் கொண்டது போலும். அப்போதும் அந்தத் தாய், "நல்லவேளையாக என் மகன் தப்பி விட்டான். ராணுவப் பயிற்சி என்ற பெயரால் என் மகனை ஏதாவது ஒரு சார்ஜண்டின் மனைவி காய்கறி வாங்க பையோடு சந்தைக்கு அனுப்பியிருப்பதிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டு விட்டான் அவன். ஆனாலும் அவன் போராடுகின்ற காலம் வந்தே தீரும்" என்றும் கூறினாராம்.

இந்தத் தாயின் வார்த்தைகள் பின்னர் எப்படி மெய்ப்பிக்கப்பட்டன என்பதை பிடல் காஸ்ட்ரோவின் இளவலும், சேகுவேராவின் நண்பனுமான ரால் காஸ்ட்ரோ – "சேகுவேராவின் டைரியை படித்த போது ஒரு உன்னதமான புரட்சிக்காரனுடைய குருதியால் இது தீட்டப்பட்டுள்ளது என்பதை உணருகிறேன். அவரது தைரியம், உறுதி, இறுதிவரை போராடுகிற மனோதிடம் ஆகியவற்றின் மீது நான் அபிமானம் கொண்டேன். கொரில்லா குழுவிற்கு தோல்வி ஏற்பட்டது பற்றி எழுதும்போதும் அவர் பெரும் நம்பிக்கையோடு இருந்திருக்கிறார். இறுதிவரை பணிந்து போகாத வீரராக இருந்திருக்கிறார்" என்று எழுதியிருப்பதிலிருந்து உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

சேகுவேராவின் தனி மனித வாழ்க்கை முறையைப் பார்த்தால் கூட, இளம் வயதில் அவர் சாதாரண சராசரி மனிதர்களைப் போல இருக்கவில்லை. சியாராமீஸ்ட்ராவில் காடுகளில் பதுங்கியிருந்தபோதும், விவசாயிகள் மத்தியில்

கிராமங்களில் அவர் இருந்தபோதும், போராளிகளாக இருந்த அவரது நண்பர்கள் சூழ்நிலைகள் காரணமாக காமவேட்கை நிறைந்தவர்களாக மாறி சில கிராமப் பெண்களுடன் உறவு கொண்டதாக அறிந்த சேகுவாரா அவர்களையெல்லாம் கடுமையாகக் கண்டித்திருக்கிறார். அது இரண்டு ஆண் பெண்களுக்கு நடுவிலே எழும் உறவு முறை சம்பந்தப்பட்டதல்ல, அவர்கள் புரட்சிக்காரர்களாகத் தான் கிராமங்களுக்குள் சென்றார்கள். அப்படியேதான் செயல்பட்டிருக்க வேண்டும். அதற்கு மாறாக அவர்கள் செயல்பட்டால் அது புரட்சியை பாதிக்கும் என்று கூறியிருக்கிறார்.

புரட்சிக்காரனான சேகுவேரா தன் குழந்தைகளுக்கு தன் மறைவுக்கு முன் எழுதிய மடலை இங்கே நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன்.

"என் பிள்ளைக்கனி அழுதங்களாம்,

பிரியத்திற்குரிய ஹில்டிடா, அலெய்டா, காமிலோ, செலியா, ஏர்னஸ்டோ ஆகியோருக்கு

இந்தக் கடிதத்தை நீங்கள் எப்போதாவது படிக்கிறபோது நான் உங்களுடன் இல்லை என்பது தெரிந்து விடும்.

என்னை நீங்கள் அதிகம் நினைத்திருக்க மாட்டீர்கள். சின்னஞ்சிறார்களுக்கோ என்னைப் பற்றி நினைத்துப் பார்க்க எதுவும் இருக்காது.

உங்கள் தந்தை தன் கருத்துக்களுக்கு ஏற்பச் செயலாற்றியவன். அவன் தன் நம்பிக்கைக்கேற்ப வாழ்ந்தவன்.

நீங்கள் நல்ல புரட்சிக்காரர்களாக வளர வேண்டும். நன்றாகப் படியுங்கள். இயற்கையைக் கட்டுப்படுத்த தொழில் நுட்பத்தை தன்வயப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். புரட்சிதான் மிக முக்கியமானது என்பதை நினைவில் கொள்க. நாம் ஒவ்வொருவரும் அதில் தனித் தனியாக ஒரு துளிதான்.

இந்த உலகத்தில் எங்கு அநியாயம் இழைக்கப்பட்டாலும், அதுகுறித்து பிரதிபலிப்பைக் காட்ட வேண்டியது மிகவும் முக்கியமானதாகும். அதுதான் ஒரு புரட்சிக்காரனின் பாராட்டத்தக்க தன்மை யாகும்.

விடைபெறுகிறேன், குழந்தைகளே.... உங்களை மீண்டும் பார்ப்பேன் என நம்புகிறேன்.

உங்கள் அப்பா அரவணைத்து, ஒரு பெரும் முத்தத்துடன்.

அப்பா "சே"

சேகுவேரா தன் புரட்சியை கியூபா நாட்டின் வெற்றியுடன் முடித்துக் கொள்ளவில்லை. பக்கத்திலே உள்ள பொலிவியா நாட்டிலும் புரட்சி விதையை ஊன்றிட விரும்பிச் சென்றான். "கியூபா புரட்சியின் எனக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்த கடமைகளை நிறைவேற்றி விட்டேன் என நினைக்கிறேன். நான் உங்களிடமிருந்தும்,

தோழர்களிடமிருந்தும் என்னுடையவர்களாகி விட்ட மக்களிடமிருந்தும் விடைபெறுகிறேன்" என்று பிடல் காஸ்ட்ரோவிற்கு மடல் வரைந்து விட்டு பொலிவிய புரட்சியிலே தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்.

பொலிவியா நாட்டின் புரட்சியின் வெற்றிக்காக முழு முனைப்புடன் பாடுபடும் சேகுவேராவின் வாழ்க்கைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க ஏகாதிபத்தியம் முயற்சித்தது. சேகுவேராவைப் பிடித்துக் கொடுப்பவர்களுக்கு 4200 டாலர்கள் சன்மானம் அளிக்கப்படும் என்று விலை நிர்ணயிக்கப்பட்டது. ஒருநாள் சேகுவேரா உலகத்திலிருந்து காணாமல் அடிக்கப்பட்டார் என்று செய்தி வருகிறது. அவர் இருக்கிறாரா இல்லையா என்ற கேள்விகள் எல்லாம் எழுப்பப்படுகின்றன. உண்மை உலகத்திற்கு சரியாக அறிவிக்கப்படவில்லை. ஆனால் அமெரிக்க ஆவணங்களில் பின்னர் வெளிவந்த தகவல்களின்படி அவர் கொல்லப்பட்டார் என்பது தான் செய்தி. அந்த மரணத்தின் முனையிலே கூட சேகுவேரா தன்னை சுடுவதற்காக வந்த ராணுவ தளபதியிடம் "நீ எதற்கு வந்திருக்கிறாய் என்று தெரியும். நான் தயார். ஒரு மனிதனைத் தானே கொல்லப் போகிறாய். கோழையே சுடு" என்றாராம். அவனும் சுட்டான். சேகுவேரா சுவரில் சாய்ந்து விழுந்தார். ஆனால் சாயாமல் நிமிர்ந்து நிற்கிறார் இன்றளவும் நம் நெஞ்சங்களில்! (நாளை)

அன்புள்ள,

மு.க.

வெள்ளை இருட்டை விலக்க வந்த கருப்பு நிலா!

(9)

உடன்பிறப்பே,

1990ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி திங்கள் 11ஆம் நாள் காலை திருச்சியில் திராவிட முன்னேற்றக் கழக மாநாடு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தபோது; மகிழ்ச்சி பொங்கிட துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு மேடையிலிருந்த ஒலி பெருக்கியின் முன்னால் நான் வந்து நின்றேன். அலைகடலெனக் குழுமியிருந்த தமிழ் மக்களைப் பார்த்துச் சொன்னேன்.

“தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்களே!

கழக உடன்பிறப்புக்களே!

எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியை ஏந்தி வந்துள்ள செய்தி;

27 ஆண்டுக் காலம் சிறையில் அடைக்கப் பட்டிருந்த தென்னாப்பிரிக்கா நாட்டின் கறுப்பர் இனத் தலைவன் நெல்சன் மண்டேலா விடுதலை செய்யப்பட்டு விட்டார் – இந்த மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாட மாநாட்டுப் பந்தலில் குழுமியிருப்போர் அனைவரும்எழுந்து நின்று தொடர்ந்து கையொலி செய்யுங்கள்”

இந்தக் கருத்தமைந்த என் வேண்டுகோள் கேட்டு; மண்டேலா விடுதலையால் மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்தோர் மாநாட்டில் “நான் போதும் போதும்’’ என்று கையமர்த்தும்

வரையில்; கடலில்லா திருச்சியில் கடலலைகளின் முழக்கத்தைச் செய்தனர்.

உத்தமர் காந்தியடிகள் தென்னாப்பிரிக்காவில் மனித உரிமைப் போர் நடத்தியபோதே நமது தென்னக மக்களின் ஆதரவையும் – அனுதாபத்தையும் பெற்றார் என்பது போல; மண்டேலா நடத்திய போராட்டத்தின்போதும் – தென்னிந்தியாவின் தமிழ் மக்களின் அனுதாபம் அவரது இயக்கத்திற்கு இருந்தது என்பதை இந்த நிகழ்ச்சி உலகத்திற்கு எடுத்துக்காட்டியது.

உலகமே அந்த ஒரு மனிதனின் சிறைவாசத்தைப் பற்றித்தான் அப்போது பேசிக் கொண்டும்; கண் கலங்கிக் கொண்டுமிருந்தது. காந்தியடிகள் நடத்திய அந்தப் போராட்டத்தில் இந்திய நாட்டின் தமிழ் நிலத்துக்குச் சொந்தக்காரர்களான நாகப்பன், நாராயணசாமி என்ற வாலிபர்களும், தில்லையாடி வள்ளியம்மாள் என்ற பெண்மணியும்; சிறை புகுந்து, உடல் நலிந்து, உயிர் விட்டார்கள் என்பது வரலாறு – அந்த வரலாறு என்றும் நினைக்கப்படும் வண்ணம் கழக ஆட்சியின் கைவண்ணத்தால் உருவான அரிய சின்னங்கள் இன்றும் அழியாச் சின்னங்களாக தஞ்சை தில்லையாடியில் விளங்குகின்றன. தென்னாப்பிரிக்காவிலும் கூட நமது

இந்தியப் பிரதமராக நமது அணியின் நாயகராக விளங்கிய திரு. குஜ்ரால் அவர்கள் 1997ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 7ஆம் நாள் அந்தத் தியாகிகளின் நினைவிடம் சென்று மலர் தூவி மரியாதை செலுத்தினார் என்பது உணர்ச்சிமிக்க ஓர் நிகழ்ச்சியாகும்.

அந்தத் தென்னாப்பிரிக்காவில் கறுப்பர் இன விடுதலைக்காக வெள்ளையர் ஆதிபத்தியத்தை எதிர்த்துப் போராடி 27 ஆண்டுகள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த நெல்சன் மண்டேலா; பின்னர் விடுதலைக்குப் பிறகு அந்த நாட்டின் அதிபராகப் பொறுப்பேற்றது பற்றியும் – அவரது துணைவியர்கள் அவரது தியாகப் போருக்குத் துணை நின்றது பற்றியும் – அவரின் வாழ்க்கை வரலாறு கூறும் ஏற்றத் தாழ்வுகள் பற்றியும் – எதுவும் விளக்க வேண்டிய அவசியமின்றி; அந்த மாவீரனின் வைர நெஞ்சம் – அவன் வளர்ந்த சூழ்நிலை – ஏற்றுக் கொண்ட அடக்குமுறை – கட்டிக்காத்த தன்மான உணர்வு – வழுக்கல் இல்லாத பொதுவாழ்வு – இவையனைத்தும் அவனது இளமைக் காலத்திலேயே வாய்க்கப் பெற்றவனாக இருந்ததை எண்ணி, வியப்பு அடைகிறோம் – அவ்வழி வளரும் இளைஞர்கள் எவராயினும் வாழ்த்தக் கடமைப் பட்டுள்ளோம்.

1918 ஜூலை 18 மண்டேலா பிறந்த நாளாகும் – கறுப்பின மக்களிடையே நெல்சன் மண்டேலா குடும்பத்தினர் ஃகோஸா இன வகையைச் சேர்ந்தவர்கள்.

அக்குலத்தின் தலைவராக மண்டேலாவின் தந்தை இருந்தார். அவர் பெயர் ஹென்றி கான்யிஸ் வா காட்லா என்பதாகும். அவருக்கு நான்கு மனைவிகள் – பனிரெண்டு குழந்தைகள் – மூன்றாம் மனைவியின் மகன்தான் நெல்சன் மண்டேலா.

குடிசையில் பிறந்து, குடிசையில் வளர்ந்தவர் – குடும்பத்துக்கு மொத்தம் மூன்று சின்னஞ்சிறு குடில்கள் – ஒன்று சமைத்திட; ஒன்று பொருள்களை சேமித்திட – ஒன்று உறங்கிட! பாய்களில்தான் படுக்கை அவர்கள் அனைவருக்கும்!

ஆரம்ப வயதில் ஆடுமாடுகள் மேய்க்கிற வேலை மண்டேலாவுக்கு – அவர் அன்னை எழுதப் படிக்க தெரியாதவர் – ஆயினும் மகனைப் பள்ளிக் கூடத்துக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

1928ஆம் ஆண்டுக்குள் மண்டேலாவின் தந்தை இறந்து விடவே, அந்தத் தந்தையின் மைத்துனரான "ஜோன்கின்டாபா" என்பவர், மண்டேலாவின் படிப்பைக் கவனித்துக் கொண்டார்.

க்யூனு எனப்படும் மண்டேலா பிறந்த ஊரில் ஓய்வு நேரங்களில் பெரியோர்கள் கூறும் தமது இனத்தவர் பற்றிய பழைய கதைகளையும், வெள்ளையர்களால் தம்மின வரலாறுகள் மறைக்கப்பட்டதையும், வெள்ளையர் நுழைவுக்கு முன்பு அங்கிருந்த கலை, கலாச்சாரம்,

வாழ்க்கை முறைகளையும் பெரியோர்கள் கூறிடக் கேட்டு புத்துணர்ச்சி பெறும் மண்டேலா, படிப்பையும் விடவில்லை; ஆடு மாடு மேய்க்கும் வேலையையும் தொடர்ந்தார்.

அதே சமயம் தமது இனத்தாரின் துயர் துடைத்து, உரிமைகள் நிலை நாட்டப்பட வேண்டுமென்று அந்த இளம் வயதிலேயே அழுத்தமான உறுதி பூண்டார் மண்டேலா.

1938ஆம் ஆண்டு அவரது உறவினர் ஜோன்கின்டாபா முயற்சியினால் மண்டேலா; முதலில் "கெல்ட் டவுன்'' கல்லூரியிலும் – பிறகு "போர்ட்ஹேர்'' கல்லூரியிலும் சேர்க்கப்பட்டார்.

அப்போதுதான் அவரது முதல் போராட்டத்துக்கான துளிர் விடத் தொடங்கியது. அங்கே வெளிப்பட்ட இன வேற்றுமைக் கொடுமையை எதிர்த்து இளைஞர் மண்டேலா தலைமையில் வேலை நிறுத்தம் அறிவிக்கப்படவே; கல்லூரி நிர்வாகம் மண்டேலாவை வெளியேற்றியது. ஆம் – மண்டேலாவுக்கு அவர் நடத்திய உரிமைப் போரில் கிடைத்த முதல் தண்டனை அது!

மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டால் மீண்டும் கல்லூரியில் சேரலாம் என்று கூறப்பட்டது. அதை மானப் பிரச்சினை என்று கூறி மறுத்து விட்டார் மண்டேலா.

பின்னர் தனது மாமன் மகன் ஜஸ்டிஸ் என்பவருடன் சேர்ந்து ஜோகன்ஸ்பெர்க் நகருக்குச் சென்று தங்கச் சுரங்கத்தில் வேலை பார்த்தார். அங்கிருந்தும் அவரது

உறவினர் தூண்டுதலால் வெளியேற்றப்பட்டதால்; மண்டேலா சட்டம் படித்திட முனைந்தார். 'லாசா சிடிங்ஸ்கி' என்ற வெள்ளைக்கார வழக்கறிஞரிடம் சட்டக் கல்வியில் பயிற்சி பெற்று திறமையாளரானார்.

மண்டேலா வாழ்க்கை கட்டுப்பாடுமிக்கது என்றும், அதிகாலையில் எழும் வழக்கமுடையவர் என்றும் – நாளும் தவறாமல் நடைப் பயிற்சி மேற் கொண்டவர் என்றும் – எளிமையான உணவே அருந்தி, எப்போதும் சுறுசுறுப்புடன் பணியாற்றுபவர் என்றும் – பெண்களுக்குத் துணையாக அடுக்களை வேலைகளில் கூட ஈடுபடுவார் என்றும் – அவரது சரித்திரக் குறிப்புகள் கூறு கின்றன.

கறுப்பர் இன மக்களுக்கும் வெள்ளையருக்கு மிடையே கடுமையான புகைச்சலும் – மோதுதல்களும் இருந்தபோதிலும்; மண்டேலா, இரு தரப்பு மாணவர்களிடமும் பரந்த மனத்துடனும் பண்பாட்டுடனும் நேசமாகப் பழகி, அமைதியாக காந்திய வழியிலே அறப்போர் நடத்தி இன வேற்றுமைக் கொடுமையை அகற்ற நினைத்தார்!

1948ஆம் ஆண்டு மண்டேலா இளைஞர் அணியின் பொதுச் செயலாளராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கால கட்டத்தில்; கறுப்பின மக்களுக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்த தடைகள் அவர் கண்களை உறுத்தின. "காஃபிர்" என்ற இழிந்த வார்த்தையினால் கறுப்பின மக்கள் அழைக்கப்பட்டதையும் – தெருக்களில் நடமாட முடியாமல்

தடுக்கப்பட்டதையும் – மண்டேலாவினால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அதுமட்டுமா? கறுப்பின மக்களின் நிலங்களை வெள்ளையர் பறித்துக் கொண்டனர் – வெள்ளையர் கறுப்பரிடையே காதல் மற்றும் கலப்பு மணங்கள் – சட்ட விரோதமாயின – இனப்பகை; பெரும் பகை – கறுப்பினத்தாருக்கு வேலைகள் மறுக்கப்பட்டன – கேளிக்கை இடங்களில் அவர்களுக்கு அனுமதியில்லை – மீறினால் கடும் தண்டனை.

இந்தக் கொடுமைகளை எதிர்த்து; 1948ல் இளைஞர் அணியின் செயலாளரான மண்டேலா; 1949ல் கூட்டிய மாநில மாநாடு ஒன்றில் வெள்ளையர் ஆட்சிக்கு எதிராக ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை நடத்த தீர்மானம் நிறைவேற்றினார்.

அதைத் தொடர்ந்து அவர் 1951ல் இளைஞர் அணியின் தலைவராகவே தேர்வு செய்யப்பட்டார். அப்போது அவருக்கு வயது முப்பத்தி மூன்று தான்! ஆம், வெள்ளை இருட்டை விலக்க கறுப்பு நிலாவின் பிறையாக அந்த இளைஞர் அணி தோன்றியது!

வெள்ளையர் வெறித்தனத்தை எதிர்த்து அமைதியாக அரும்பிய மண்டேலாவின் அறப்போர்; புரட்சி மலராகவும் பூத்திடத் தவறவில்லை.

கறுப்பு இன மக்களின் மாணவர் போராட்டமும் தொடங்கியது.

புரட்சிகள் – கிளர்ச்சிகளின் விளைவாக – சிறைப்பட்ட மண்டேலாவை நாட்டை விட்டு வெளியேறுவதாக இருந்தால்; விடுதலை செய்வதாக தென்னாப்பிரிக்க வெள்ளையர் அரசு கூறியது.

அதற்கு மண்டேலா மறுப்புரைத்து, "எங்களுக்கு சுதந்திர உரிமை இல்லையென்றால், நான் அடைபட்டுள்ள சிறைச்சாலையே திருப்தி அளிக்கக் கூடியது" என்று கூறிவிட்டார். அவர் நடத்திய போராட்டங்களின் தொடர்ச்சியாக நீண்ட கால சிறை வாழ்க்கையைத்தான் அவர் ஏற்றுக் கொள்ள நேர்ந்தது. சிறையில் ஆரம்ப நிலையில் கேவலமான உணவு, அதுவும் பசியை அடக்கக் கூடியதல்ல – கல் தரையின் மீது உறங்குவதற்கு ஒரு பாய் – நாளேடுகள் வைத்திருந்தால் சிறை சட்டப்படி தண்டனை – நாள் முழுவதும் வேலை – ஒவ்வொரு நாளும் வேலை முடிந்ததும் உடைகள் அவிழ்க்கப்பட்டு சோதனை – இவ்வளவு கொடுமைகளையும் அனுபவித்த மண்டேலா இளமை முதல் அவர் கொண்ட வைராக்கியத்தின் எதிரொலியாக சிறைக் கொடுமைகளைப் பற்றி அவர் சொன்ன வாசகம் பின் வருமாறு :–

"சிறைக் கொடுமை என்னை இன்னலுக்கு ஆளாக்கவில்லை. சிறைக்கு வெளியே என் மக்கள் அனுபவிக்கும் துன்ப துயரங்களை எண்ணித்தான் நான் வேதனையைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் இருக்கிறேன்" என்பதாகும்.

மண்டேலாவின் இந்தத் தியாக வாழ்க்கை தென்னாப்பிரிக்க நாட்டு இளைஞர்களுக்கு மட்டுமல்ல; இந்தப் பூமிப் பந்தில் வாழ்ந்து கொண்டு புத்துலகம் காணத் துடிக்கின்ற ஏறுநடை இளைஞர்களுக்கெல்லாம் இதய கீதமாகும்.

1959ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 11ஆம் தேதி; மண்டேலா உள்ளிட்ட விடுதலை இயக்க வீரர்களின் வழக்கில் இவர்களுக்கு எதிராக வாதாடிய அரசு வழக்கறிஞர் பிரோ என்பவர் நோயால் சிக்குண்டு மறைந்து விட்டார் என்ற செய்தி வானொலியின் மூலம் அறிவிக்கப்பட்டது. அந்தச் செய்தியினை அறிந்த போராட்ட வீரர்கள் மன மகிழ்ச்சி அடையவில்லை. மாறாக, அவர் அரசு வழக்கறிஞராக தனக்கு அளிக்கப்பட்ட பணியினை சிறப்பாகச் செய்தார் என்ற வகையிலும், இன்னும் சொல்ல வேண்டுமேயானால், மனிதநேய மிக்க மனிதராகத்தான் அவர் செயல்பட்டார் என்ற வகையிலும், மறைந்த அந்த வழக்கறிஞருருக்கு அஞ்சலி செலுத்த வேண்டியது தங்கள் கடமை என்பதைக் காட்டிக் கொண்டார்கள்.

தேச விடுதலைப் போராட்ட வீரர்கள் கைது செய்யப்பட்டு சுமார் 27 மாதங்களுக்குப் பிறகுதான் அவர்கள் மீதான வழக்கு விசாரணைக்காகவே எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. குற்றவாளிக் கூண்டிலே நிறுத்தப்பட்ட விடுதலைப் போராட்ட வீரர்கள் அனைவரும் தாங்கள் எந்தவிதமான குற்றமும் செய்யவில்லை என்று மறுப்பு

தெரிவித்தனர். அவர்களுக்குத் தரப்பட்ட குற்றப் பத்திரிகை மட்டும் 2000 பக்கங்கள் கொண்டதாக இருந்தது. 210 சாட்சிகள் விசாரிக்கப்பட வேண்டுமென்று கோரப்பட்டதில் 200 பேர் காவல் துறையைச் சார்ந்தவர்கள்.

வழக்கு விசாரணை தொடர்ந்து திருச்சபை அமைந்துள்ள பழைய காலக் கட்டிடம் ஒன்றிலே நடைபெற்றது. அந்தத் திருச்சபையின் பாதிரியாருடைய அறைதான் உணவருந்தும் இடமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. அந்த நேரத்தில் திருமதி தையநாயகி பிள்ளை என்ற ஒரு அம்மையார்தான் தொண்டர் அணியினருடன் இணைந்து இந்திய முறைப்படி உணவுப் பொருட்களைத் தயாரித்து விசாரணைக் கைதிகளுக்கு அளித்து வந்திருக்கிறார். முற்பகலில் வடையும் தேநீரும் என்றும், பிற்பகலில் அதுபோலவே ஏதாவது சிற்றுண்டியும், தேநீரும் என்றும் மதியம் இந்திய முறைப்படியான உணவு என்றும் அந்த அம்மையார் பரிமாறியிருக்கிறார். இவ்வாறு தென்னாப்பிரிக்க போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட போராட்ட வீரர்களுக்கு வழக்கு நடைபெற்ற நாட்களில் எல்லாம் உணவளித்து உபசரித்த அந்த திருமதி தையநாயகி பிள்ளை என்பவர் யார் தெரியுமா? அவர் தமிழ்நாட்டில் பிறந்த ஒருவரின் வழி வந்தவர் என்பதை நெல்சன் மண்டேலா பற்றிய வாழ்க்கை வரலாற்றுப் பக்கங்களில் காணும்போது நம்மையும் அறியாமல் ஒரு மகிழ்ச்சி நம் உள்ளத்தில் ஏற்படத்தான் செய்யும்.

இளம் வயதிலேயே புரட்சிக்காரராக மாறி, தென்னாப்பிரிக்காவின் விடுதலைக்காக பாடுபட்ட நெல்சன் மண்டேலாவைப் பற்றி நமது இளைஞர் களுக்கு நினைவூட்டுகின்ற இந்த நேரத்தில், அவர் கூறிய சில வரிகளோடு இன்றைய கடிதத்தை நிறைவு செய்கிறேன்.

"The Indian campaign became a model for the type of protest that we in the youth league were calling for"

(இளைஞர் இயக்கத்தின் சார்பில் நாங்கள் நடத்தி வரும் எதிர்ப்புப் போராட்டத்திற்கு இந்தியர்கள் நடத்திய இயக்கமே முன் மாதிரியாக இருந்தது.)

(நாளை)

அன்புள்ள,

மு.க.

"சாக்ரடீஸ் சாகாத சரித்திரம்!"
(10)

உடன்பிறப்பே,

விடுதலைப் போராட்ட வீரர்கள், தியாகிகள், தீரர்கள் ஆகியோரைப் பற்றியும், அவர்கள் தங்கள் இளமைக் காலத்தில் இயற்றிய சாதனைகளைப் பற்றியும் இந்தக் கடிதத் தொடரில் விவரித்து வருகின்றேன்.

கி.மு. ஐந்தாவது நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அரசியல் மேதைகள், தத்துவ ஞானிகள் பற்றியும் இளைஞர்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டியது இன்றியமையாத ஒன்றாகும். ஏறத்தாழ 2500 ஆண்டு களுக்கு முன்பு, கி.மு. 470ஆம் ஆண்டுவாக்கில் கிரேக்க நாட்டின் ஏதென்ஸ் நகரத்தில் அழகு குறைந்த ஒரு மனிதர், அறிவு செறிந்த கருத்துக்களை இந்த அவனிக்கு வழங்க முன் வந்தார். அதற்கென அயராது பாடுபட்டார். ஆவி தரவும் முற்பட்டார். அவர் அலைந்து திரியாத இடமே இல்லை. அப்போது அவர் குரலைக் கேட்காத மனிதர்கள் கிடையாது. அரசியல் மேதாவிகள், தத்துவ ஞானிகள், அறிஞர்கள் ஆகியோர் வரிசையில் பிளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில் ஆகியோரை வைத்து எண்ணப் படுவதைப் போல, இந்த மனிதரின் பெயரும் இவர்களுக்கு முன்னர் வைத்து எண்ணப்பட்டது. அந்தப் பெயர்தான் சாக்ரடீஸ்.

அவர் புகழ் பரவப் பரவ, அதைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத பொறாமைக்காரர்கள் சிலர் அவர் வாழ்வையே முடித்துவிட வேண்டு மென்று திட்டமிடும் வஞ்சகர்களாகத் தோன்றினர். அனிடஸ், லைகான், மெலிடஸ் என்ற அந்த மூவரும் தான் ஏதென்ஸ் நகரத்து நீதி மன்றத்தில் சாக்ரடீசை குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்து கிறார்கள்.

"தெளிவற்ற வார்த்தைகளையும் குழப்பமான வாதங்களையும் எடுத்து வைத்து இளைஞர் களைக் கெடுக்கிறார் என்பதும், தேச மதத்திற்கும் தேசத்திற்கும் எதிரான குற்றங் களைச் செய்தார் என்பதும் பக்தியின்மையை பரப்புகிறார் என்பதும் அவர் மீது சாற்றப்பெற்ற குற்றச்சாட்டுகளாகும்.

பிளேட்டோ எழுதிய "அபாலஜி" என்ற நூலில், சாக்ரடீஸ் கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாதவர் (Agnostic) ஆகக் காட்டப்பட்டுள்ளார். அவரே எழுதிய "ரிபப்ளிக்" என்ற நூலில் "தத்துவஞானி மன்னர்" என்ற கருத்து சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. அரசியலில் அமெச்சூர்களுக்கு எந்த இடமு மில்லை எனக் குறிக்கப்படுகிறது. ஏனென்றால் அரசாங்கம் என்பது ஒரு நுட்பக் கலையாகும், மற்றும் கட்டிடக் கலை, கப்பல் கட்டும் கலை, போன்ற மற்ற

ஏனைய கைவினைகளைப் போலவே, " அரசியலும் நிபுணத்துவ அறிவை சார்ந்து இருக்கின்றது என்ற அடிப்படையில் எழுதப்பட்டதுதான் "ரிபப்ளிக்" நூலாகும். அதனால்தான் அந்த நூலில் அமெச்சூர்களுக்கு அரசியலில் இடம் இல்லை என்ற கருத்தை பிளேட்டோ வலியுறுத்தியிருக்கிறார்.

சாக்ரடீஸ் மீது சாட்டப்பட்ட குற்றச்சாட்டு களுக்கு அவர் மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டாலோ அல்லது நீதி மன்றத்தின் ஆணையை ஏற்று நாட்டை விட்டு வெளியேறிவிட்டாலோ மன்னிக்கப்பட்டிருக்கக் கூடும். மானம் கருதி, அந்தக் கொள்கை உறுதியாளர் தமது வாய்மை யையும், வலிமையையும், வாதத் திறமையையும் நம்பி நீதி மன்றத்தைச் சந்தித்தார்.

நீதி மன்றத்தில் அவர் ஆற்றிய உரையையும், நீதி மன்றம் செல்வதற்கு முன்பிருந்த அவரது குடும்பத்தின் நிலையையும் விளக்கி விட்டு பிறகு என்னுடன் உங்களையும் நீதிமன்றத்தில் சாக்ரடீசைச் சந்திக்க அழைத்துச் செல்கிறேன்.

நீதிமன்றம் செல்வதற்கு முன்பு அவருடைய வீட்டில் வழக்கமாக நடைபெறுகின்ற ஒரு நிகழ்ச்சி இதோ :–

காட்சி – 1

சாக்ரடீசின் வீட்டு வாயில்

(தெருவில் மக்கள் அங்குமிங்கும் போய்க் கொண்டி ருக்கிறார்கள். சாக்ரடீஸ் சப்தமிட்டு அவர்களை அழைக்கிறான்)

சாக்ரடீஸ் :– ஏற்றமிகு ஏதென்சு நகரத்து எழில் மிக்க வாலிபர்களே! நாற்றமெடுத்த சமுதாயத்தில் நறுமணம் கமழ்விக்க – இதோ சாக்ரடீஸ் அழைக்கிறேன்; ஓடி வாருங்கள்! பச்சை ரத்தம் பாய்ந்தோடக் கச்சைக் கட்டிக் களம் செல்லும் காளையரே! உங்களைத்தான் கூவி அழைக்கிறேன்.... கூட்டம் கூட்டமாகச் சூழ்ந்து வாருங்கள்! வீரம் விலை போகாது, விவேகம் துணைக்கு வராவிட்டால்! தீட்டிய வாளும், தினவெடுத்த தோள்களிலே தூக்கிய ஈட்டியும் மாத்திரம் போதாது தீரர்களே! இதோ நான் தரும் ஆயுதத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்! அறிவாயுதம்! அறிவாயுதம்! இருட்டு மேனியும் குருட்டு மதியும் கொண்ட மடமைப் பைசாசத்தை ஒரே நொடியில் ஒழித்துக் கட்டும் புதிய போர்க் கருவி! புலி நிகர் இளைஞர்களே! என்னோடு புறப்படுங்கள்! பகைவன் நம் நாட்டுக்குள்ளே புகுந்து விட்டான் – படை எதுவுமின்றி!.... பாமரரின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை அடித்து விட்டான்.... அறியாமை அந்தகாரத்திலே ஏதென்சு நகரத்தை மூழ்கடித்து விட்டான், மூட நம்பிக்கை எனும் அந்தப் பகைவன்! எழில் மிகுந்த ஏதென்சு அறிவுப் பொழிலாக மாற, ஆற்றல் நிறை தோழர்களே, அணிவகுத்துப் புறப்படுங்கள்!

(வாலிபர்கள், போர் வீரர்கள் சூழ்ந்து நின்று சாக்ரடீசின் உபதேசத்தைக் கேட்கின்றனர். சாக்ரடீசின் மனைவி எக்ஸேந்திபி என்பவள் கணவனின் போக்கிலே கசப்புக் கொண்டு வீட்டு வாயிற்படியிலிருந்தபடியே

வெறுப்புடன் பார்த்து நிற்கிறாள்..... சாக்ரடீசின் நண்பன், வயதான தோழன் கிரிட்டோ வருகிறான். அவனைக் கண்டதும்.....)

சாக்ரடீஸ் :– கிரிட்டோ! வந்து விட்டாயா? வா, வா!.... இதோ வயதான காலத்திலே வாலிபர்களை நல்வழிக்கு அழைத்துச் செல்லும் கடமையிலே விரைந்து நடக்கிறேன் நான்!..... எனக்கு வாய்த்த இளம் மனைவி, இரண்டாம் தாரம்.....எக்ஸேந்திபி, எத்துணை ஆத்திரத்தோடு என்னைத் தடுக்கிறாள் பார்! பார்! பார்! அவள் கனல் பொழியும் விழிகளைப் பார்! விழிகளா அவைகள்?..... பயங்கரமான மின்னலப்பா; மின்னல்!.....

எக்ஸேந்திபி :– (கோபமாக) ஆமாம்; மின்னல்தான் .....இந்தக் கிண்ணாரக் கிழவருக்கு மனைவியின் கண்கள் மின்னலாகத்தான் தெரியும்.....!

சாக்ரடீஸ் :– என் செய்வது....? நானோர் கற்பனைக் கவியாக இருந்தால், உன் பருத்த இடையைப் பார்த்து ஆகா, மின்னல் இடை என்பேன்!.... கிரிட்டோ.....சாக்ரடீஸ்தான் பொய் சொல்ல மாட்டானே; உண்மை சொல்கிறேன்..... மின்னலின் ஒளியை என் மனைவியின் கண் களில் காண்பதால்! ..... இல்லையா நண்பா.... !

எக்ஸேந்திபி :– போதும்! போதும்! ..... வீதியில் போகிறவர் வருகிறவர்களோடு இருக்கட்டும், உமது விவாதங்களும், விளக்கங்களும், விளக்கெண்ணெய்த் தத்துவங்களும்! உமது முதல் மனைவி மிர்டோ, அவளைப்

பிடித்த நல்ல காலம் செத்து விட்டாள்! நானிருக்கிறேன் இப்படிக் கஷ்டப்பட..... குடும்பம் குடும்பத்திலே மனைவி – மூன்று பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள் என்ற கவலை வேண்டாமா மனிதனுக்கு?

சாக்ரடீஸ் :– (சூழ்ந்துள்ள இளைஞர்களைக் காட்டி.....) இதோ, இந்தப் பிள்ளைகளுக்கும் சேர்த்துத்தான் நான் பாடுபடுகிறேன்..... அன்புள்ளவளே! சூரியன், பூமிக்கும் அதைச் சுற்றியிருக்கும் கடலுக்கும், அவைகளிலே வாழுகின்ற எல்லா உயிர்களுக்கும் கடமையைச் செய்து வருகிறான்!.....

எக்ஸேந்திபி :– இப்படி விண்ணைப் பற்றியும் மண்ணைப் பற்றியும் பேசிக்கொண்டு, உம்மை நம்பி வந்த பெண்ணை நட்டாற்றில் விட்டு விடும். . (தனக்குத் தானே கோபமாக) அடி, எக்ஸேந்திபி உனக்கு ஏண்டி இந்தவம்பு!..

எப்படியாவது கெட்டுத் தொலை!.... ஒழிந்து போ! .... இந்தத் தரித்திரம் பிடித்த வீட்டை விடச் சுடுகாடு எவ்வளவோ மேல்! . . . இந்தத் தர்க்கவாதியை கட்டிக் கொண்டு அழுவதை விடக் கழுத்தில் ஒரு சுருக்குக் கயிற்றைக் கட்டிக் கொண்டு சாகலாம்! சாகலாம்! சாகலாம்!....

(பேரிரைச்சல் போட்டபடி உள்ளே போகிறாள். அவள் போனதும் சாக்ரடீஸ் சிரித்துக் கொண்டே, மற்றவர்களைப் பார்த்து.....)

சாக் :– அப்பாடா, இடி இடித்து ஓய்ந்தது. . . . மின்னல் வரும்போதே தெரியும், இப்படி இடி இடிக்கும் என்று!..... இளைஞர்களே! . . . . இலட்சிய வாதிகளுக்கு இப்படி எத்தனையோ இடையூறுகள்!... வீட்டிலே இது போல்! நாட்டிலோ, கேட்கத் தரமில்லை! அரசியல்வாதி அனிடஸ் தன் அக்கிரமங்களைச் சுட்டிக் காட்டும் சூழ்நிலை எதுவுமே முளைக்கக் கூடாது எனக் கருதுகிறான். கற்பனை உலகத்தைச் சிருஷ்டித்துக் களிப்படை யும் மெலிடஸ்; கற்களிலே, உலோகங்களிலே சிலைகளை வடித்துக் காட்டிச் சிறப்படையும் லைகன் இவர்களெல்லாம் எனது அறிவுப் பிரச்சாரத்தால் அஸ்திவாரமே ஆட்டம் கொடுக்கிறதென ஆத்திரப்படுகிறார்கள்.... கிரேக் கத்தின் கீர்த்தி, புவனமறியாததல்ல! அதற்காக இங்கு விழுந்திருக்கும் கீறல்களை மறைத்திட முயல்வது, புண்ணுக்குப் புனுகு தடவும் வேலையைப்போன்றது! ... அதனால்தான் தோழர்களே! சிந்திக்கக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள் என சிரந்தாழ்த்தி உங்களை அழைக்கிறேன். அறிவு! அகிலத்தின் எந்த மூலை யிலிருந்தாலும் அதைத் தேடிப் பெறுவதற்காக உங்களை அழைக்கிறேன்!... "உன்னையே நீ அறிவாய்!" இந்த உபதேசத்தின் உண்மையை உணர்வதற்காக என் உயிரினுமினியவர்களே! உங்களை எல்லாம் அழைக்கிறேன்....

(அப்போது எக்ஸேந்திபி ஒரு பாத்திரத்திலே தண்ணீரைக் கொண்டு வந்து, சாக்ரடீசின் தலையில் கொட்டுகிறாள்)

கிரிட்டோ :– ஆ! என்ன இது? என்ன இது?....

சாக்ரடீஸ் :– பதறாதே கிரிட்டோ! . . . . ஒன்றுமில்லை! . . . முதலில் மின்னல் கண்டாய்; பிறகு இடி இடித்தது, மழையும் பெய்கிறது. . . . அவ்வளவுதான்!. . .

(இளைஞர்களும் கிரிட்டோவும் சிரிக்கிறார்கள். எக்ஸேந்திபி கோபத்தோடு உள்ளே போகிறாள்.)

காட்சி – 2

(அனிடஸ், மெலிடஸ், லைகன் மூவரும் ஆழ்ந்த யோசனையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்)

அனிடஸ் :– குமுறும் எரிமலை! கொந்தளிக் கும் கடல்! இவைகளை விடப் பயங்கரமானவன் சாக்ரடீஸ்! . . . . . அறிவாயுதமாம்... அனைத்துலகும் அடி பணியும் அஸ்திரமாம்!..... அந்த ஆயுதம் கிரேக்கத்தில் தயாராகு மானால், நாம் தலை தூக்கவே முடியாது மெலிடஸ்! என்ன சொல்கிறாய், லைகன்?

லைகன் :– நான் கல்லுக்குக் கடவுள் உருவம் தரும் சிற்பி!... ஒரு காலத்திலே இந்தச் சாக்ரடீசும் என்னைப் போலச் சிற்பி தான்! ... இப்போதோ அவன் சிந்தனைச் சிற்பியாக மாறிவிட்டான். . . பரவாயில்லை. கல்லைக் கடவுளாக்கும், நானும் கற்பனை மூட்டைகளுக்குத் தெய்வீக மெருகு தரும் கவிஞனாம்

தி.மு.க. அறி
பேராசிரிய
ஆய்வக நூ
நிலையம்
சென்னை-18

மெலிடசும், அரசியல் நிபுணனாம் நீயும் ஒன்று சேர்ந்து விட்ட பிறகு.... சாக்ரடீஸ் – சமுத்திரத்துத் துரும்பு தானே; அனிடஸ்...!

மெலிடஸ் :– சபாஷ் லைகன், சபாஷ்.... ! பொது மக்கள் கழுதைகளா யிருந்தால் தான் நாம் தூக்கி வைக்கும் பொய் மூட்டைகளைச் சுமப்பார்கள்! குருடர்களாய் இருந்தால்தான் நாம் காட்டுகிற வழியிலே நடப்பார்கள்! நாம் கீறிய கோட்டைத் தாண்டாத கிரேக்க மக்களுக்கு அந்தக் கிழவன் அறிவுக் கண் வழங்குவதற்குள் அவனை நாம் அழித்து விட வேண்டும் ....

(மூவரும் ஒரு முடிவோடு புறப்படுகிறார்கள்)

காட்சி – 3.

(சந்தை வெளியிலே சாக்ரடீஸ் பேசிக்கொண்டிருக்கிறான்)

சாக் :– சந்தையிலே பொருள் வாங்கும்.... விந்தை மனிதர்காள்! அங்கெல்லாம் கிடைக்காத அரும் பொருள், நானொன்று வைத்திருக்கிறேன். விலை மதிக்கவொண்ணா வைரம்!.... ஆராய்ச்சி என்னும் ஆழ்கடலில் குளித்தெடுக்கும் ஒளி முத்து! அங்காடிக் கடையிலே அகப்படாத பொருள்! அறிவு! அறிவு! இந்த அதிமதுரப் பொருளை வாங்க வாரீர்! வாரீர்!

(கிரேக்கத்துச் சிப்பாய் வருகிறான்)

சிப்பாய் :– நிறுத்து உன் பிரசங்கத்தை!. . . .

சாக் :– நான் நிறுத்தினாலும் அதைத் தொடர்ந்து நடத்த என் தோழர்கள் பலர் இருக்கிறார்களே!

சிப்பாய் :– தெகிடுதத்தம் பேசாதே! நீ வாலிபர்களைக் கெடுக்கிறாய்! நடுத்தெருவில் பைத்தியம் போல் புலம்புகிறாய்!

சாக் :– உன்னை, என்னிடம் அனுப்பியவர்களிடம் போய்ச் சொல்..... ஆடு மேய்ந்து அழிந்து விடும் அருகம்புல் அல்ல, புத்துலகு சமைப்போரின் போதனை என்பதை! கருத்தொளி காட்டுக் குதிரையல்ல தம்பி, அதிகாரக் கடிவாளமிட்டதும் அடங்கி ஒடுங்கி விட!....

சிப்பாய் :– அதிகப் பிரசங்கியாரே! உமது பேச்சை நாளை நீதி மன்றம் கேட்கட்டும்! வாரும் என்னோடு, இப்போது!

(இழுக்கிறான், சாக்ரடீசை)

கிரி :– இது என்ன அக்கிரமம்! எங்கு இழுத்துச் செல்கிறாய், தள்ளாத வயதில் ..... எங்கள் அறிவுத் தங்கத்தை.... விடு வீரனே, விடு!.....

சாக் :– வேண்டாம் நண்பனே, வேண்டாம்....! நான் எங்கே போகிறேன்? நீதி மன்றத்திற்குத் தானே! கொலைக் களத்திற்கு அல்லவே!... என்னைப் போக விடு! கருத்திலே தெளிவும் கொள்கையிலே வலிவும் இருக்கும்

வரை விசாரணைக்கும் வழக்கிற்கும் விவேகிகள் பயப்படத் தேவையில்லை. போகிறேன். அறிவுப் பாதை காட்டுவோரை அழிவுப் பாதைக்கு விரட்டும் அநியாயக்காரர்களை நேரடியாகச் சந்தித்துப் போர் தொடுக்கப் போகிறேன்.

(சிப்பாய், சாக்ரடீசை இழுத்துச் செல்கிறான்)

காட்சி – 4

நீதிமன்றம் (ஐநூறு பேர் கொண்ட ஏதேனிய நீதிமன்றம் கூடியிருக் கிறது. மரத்தினால் செய்யப்பட்ட பெஞ்சுகளில் நீதிபதிகள் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். ஒரு சில பலகைகள் பாயினால் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. நீதிபதிகளை யும் பொது மக்களையும் இடையிலே அமைக்கப் பட்டுள்ள சிறு சிறு கம்புகள் பிரிக்கின்றன. மன்றத்தின் வலது புறத்திலே நீதிமன்றத் தலைவரின் ஆசனம் இருக்கிறது. அதன் பக்கத்திலே ஒரு ஆசனம். அதில்தான் இரண்டு கட்சிக்காரர்களும் பேச வேண்டிய போது வந்து பேச வேண்டும். இடது புறத் தில் தனித்தனியே உள்ள இரண்டு ஆசனங்களில் கட்சிக்காரர்களும் – அவர்களின் சாட்சிகளும் காட்சி தருகிறார்கள். 'Hedge Log' என்ற பெட்டி யிலேயுள்ள முத்திரை உடைக்கப்பட்டு, குற்றப் பத்திரிகைகள் கொட்டப்படுகின்றன. குற்றப் பத்திரிகைகளைக் குமாஸ்தா படிக்கிறான்)

"பித்தன்ஸ்பேட்டைச் சேர்ந்த மெலிடியசின் குமாரன் மெலிடியஸ், அலோபீகில் உள்ள சோபரன்னிஸ்கோவின் குமாரன் சாக்ரடீஸ் மீது பின்வருமாறு குற்றம் சாட்டுகிறான். இந்த நாடும், இந்த அரசாங்கமும் ஒத்துக் கொண்ட கடவுள்களை சாக்ரடீஸ் ஒத்துக் கொள்வதில்லை. இளைஞர்களை உபதேசம் செய்து கெடுக்க முயலுகிறான். கெடுத்தும் வருகிறான். அவனுக்கு மரண தண்டனை அளிக்க வேண்டும்"

(அனிடஸ், லைகன் இருவரும் மெலிடசைப் போலவே சாக்ரடீஸ் மீது குற்றம் சுமத்துகிறார்கள்)

அனி :– சாக்ரடீஸ்!.... நாட்டில் நடமாடக் கூடாத ஓர் ஆத்மா!.... ஜனநாயக அரசாங்கத்தைக் குறை கூறும் அந்த ஜந்து, உடல் முழுவதும் விஷம் கொண்டது. . . . கேட்டார்ப் பிணிக்கும் சொற்களால் – கேளாரும் வேட்ப மொழியும் வார்த்தைகளால் – கேடு மலியும் கருத்துக்களை அள்ளி வழங்கி அரசாங்கத்திற்கு விரோதமாக, சட்டத்திற்கு விரோதமாக இளைஞர்களைத் தூண்டி விடும் இழிகுணக் கிழவன்!

(சாக்ரடீஸ் சிரிக்கிறான், கலகலவென்று)

நீதி மன்றத் தலைவர் :– என்ன சிரிப்பு? என்ன காரணம்?

சாக் :– ஒன்றுமில்லை, தலைவ!... ஆத்திரத்திலே அனிடஸ் ..... தன்னை மறந்து என்னைப் பார்த்துக் கிழவன் எனக் கேலி புரிகிறார். அதை நினைத்தேன் ..... சிரித்தேன்! கடல் நுரை போல் நரை விழுந்து விட்ட தலை, எனக்கும் – அனிடசுக்கும்! ..... இல்லையா, சபையோர்களே! என்ன அனிடஸ், உண்மை தானே?

மெலி :– சாக்ரடீஸ்!. . . வழக்கும் விசாரணையும் உங்கள் இருவரின் தலையைப் பற்றி அல்ல! . . . அதை ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

சாக் :– மிகவும் நன்றி, மெலிடஸ்! ஆனால் ஒன்று! எண்சாண் உடம்பிற்குத் தலையே பிரதானம் போல்..... இந்த வழக்கிற்கும் தலையே பிரதானம்! என் தலையிலேயிருந்து சுடர் விட்டுக் கிளம்பும் அறிவு – அதை அழிக்க உன் தலையிலேயிருந்து புறப்படும் அர்த்தமற்றக் கற்பனைகள் – அனிடசின் தலையிலேயிருந்து பீறிட்டெழும் அரசியல் ஆணவம் – இந்த மூன்றுக்குமிடையே நடைபெறும் மும்முனைப் போராட்டம் – அதன் விளைவு தான் மெலிடஸ், இந்த வழக்கு!

(இந்த நாடகம் நாளையும் தொடரும்)

அன்புள்ள,

மு.க.

"சாக்ரடீஸ் சாகாத சரித்திரம்!" (2)

(11)

உடன்பிறப்பே,

வைர நெஞ்சம் படைத்த உலகப் புரட்சியாளர்களின் வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய இடத்திற்குரியவர் தத்துவ மேதை சாக்ரடீஸ் – ஏதென்ஸ் வழங்கிய ஈடற்ற மேதை – கிரேக்கத்து அறிவுக்கிழவர்!

அவர் தயாரித்த பிளேட்டோ இன்றைய அரசியல் கருத்துக்கள் பலவற்றிற்குத் தந்தையாக இருக்கிறார்.

கார்ல் மார்க்சும், பிரடரிக் ஏங்கல்சும் தயாரித்து, லெனின் – ஸ்டாலின் போன்றோரால் புடம் போட்டு எடுக்கப்பட்ட பொது உடைமைத் தத்துவம், பிளேட்டோ என்னும் சிந்தனை உலைக் கூடத்தில் தயாரானது தான்.

ஹெகெல் என்னும் ஜெர்மன் நாட்டுத் தத்துவஞானி பிளேட்டோவின் உலைக் கூடத்தைப் பயன்படுத்தித்தான் புளித்துப் போன நாஜிசக் கருத்துக்களுக்கு ஜாடை காட்டினான். அந்தக் கட்டாரியைக் கொண்டு தவறான வழியில் பயன்படுத்தி தலைகொய்யப் புறப்பட்டனர், இட்லர் – முசோலினி போன்ற எதேச்சாதிகாரிகள்!

இதுபோன்ற நல்லனவற்றிற்கும் தீயனவற்றிற்கும் மூலப் பொருள் உதவியவர் பிளேட்டோ. அந்தப் பிளேட்டோவைத் தயாரித்ததோ சாக்ரடீஸ்.

வரலாறு கூறுகிறபடி சாக்ரடீஸ் சாவுக்குப் பயப்படாத முதல் மனிதன் மட்டுமல்ல, இதுபோன்ற பல தகுதிகளுக்கும் உரிமையாளர்.

அறிவுலக ஒளிச்சுடராகச் சாக்ரடீஸ் நடமாடியதை இந்தச் சிறு நாடகம் மூலம் இங்கே சித்திரித்திருக்கிறேன். நேற்றையதினம் விடுபட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்ந்திடுக!

காட்சி 4 (தொடர்ச்சி)

நீதி :– சாக்ரடீஸ்! உம்மீது சாட்டப்பட்டுள்ள குற்றங்களுக்கு நீர் சொல்லும் சமாதானமென்ன?

சாக் :– என் சமாதானங்களைக் கேட்டு இளகாத சட்டம் கூட இரக்கம் காட்டலாம் – ஆனால், இந்தச் சபை எனக்காக இரங்குமா?

அனி :– பார்த்தீர்களா, சட்டத்தையும், சபையையும் அவமதிக்கிறான்! இப்படித்தான் இளைஞர்களையெல்லாம் கெடுத்தான்!

சாக் :– இளைஞர்களை ஒரு கிழவன், எப்படியப்பா கெடுக்க முடியும்?.... நானென்ன, வாலிபர்க்கு வலை வீசும் விலை மாதா?....பருவ விருந்தளிக்கும் பாவையா?

மெலி :– மாதரிடம் இல்லாத மயக்கு மொழி....வாலிபர்க்கு வலை வீசும் வனிதையரும் பெற்றிடாத வசீகரச் சொல் அலங்காரம் – வார்த்தை ஜாலம் – அடுக்குத் தொடர் – இப்படிப் பல மாயங்கள் கற்றவர் நீர்!. . . .

சாக் :– மந்திரவாதி என்று கூடச் சொல்வாய்! . . . . அன்புள்ள இளைஞனே! . . . . இளைஞர்களை நான் கெடுக்கிறேனா? இல்லை அவர்களாக வந்து கெடுகிறார்களா?

மெலி :– நீரே வலியச் சென்று கெடுக்கிறீர்!. .. . .சந்தை கூடும் இடங்களிலே சந்து முனைகளிலே, சாலையோரங்களிலே, நடுத்தெருக்களிலே, நாலு பேர் சேருகிற மர நிழல்களிலே உமது பிரசங்கம் நடைபெறாத நேரமே கிடையாது!

சாக் :– ஏதென்சு நகரத்தில் நான் ஒருவன் தான் இளைஞர்களைக் கெடுக்கிறேன். . . . இல்லையா?

மெலி :– ஆமாம்.

சாக் :– நீ கெடுக்கவில்லை!

மெலி :– இல்லை!

சாக் :– அனிடஸ்?

மெலி :– இல்லை!

சாக் :– சிற்பி லைகன்?

மெலி :– இல்லை!

சாக் :– இந்த நீதிபதிகள்?

மெலி :– இல்லை!

சாக் :– யாருமே இளைஞர்களைக் கெடுக்கவில்லை; எல்லோரும் இளைஞர்களுக்கு நன்மையே செய்கிறார்கள், என்னைத் தவிர!....

மெலி :– ஆமாம் – ஆமாம்!

சாக் :– இவ்வளவு பேரும் – ஏன் – ஏதேன்சு நகரமே இளைஞர்களைத் திருத்தும்போது, நான் ஒருவன் அவர்கள் பாதையைத் திருப்பிவிட முடியுமா?.....

மெலி :– ஒரு குடம் பாலுக்கு ஒரு துளி விஷம்! .....

சாக் :– ஏன், இப்படியும் சொல்லலாமே ..... இருண்ட வீட்டுக்கு ஓர் ஒளிவிளக்கு!..... என்ன மெலிடஸ் திகைக்கிறாய்? அனிடசின் அரசியல் மேதாவிலாசத்தாலும் உன்னுடைய அளவுக்கு மீறிய கற்பனைக் கவிதைகளாலும் கவர முடியாத காளைகளை நான் கவருகிறேன் என்றால் – அந்தப் பெருமை எனக்கல்ல; என்னையும் ஏதென்சு நகரத்தையும் வாழ்விக்கத் தகுந்த அந்தக் கொள்கைகளுக்கே அந்தப் பெருமை!... சபையோர்களே!.... வாலிபர்கள் என்னைச் சுற்றி வானம்பாடிகள் போல் வட்டமிடக் காரணம், என்னுடைய வார்த்தை அலங்காரம் அல்ல! வளங்குறையாத கருத்துக்கள் – தரங்குறையாத கொள்கைகள் இந்தத் தரணிக்குத் தேவையான தங்கம்நிகர் எண்ணங்கள்!.....

அழகு மொழியால், அலங்கார அடுக்குகளால், அரும்பு உள்ளங்களை மயக்குகிறேன் என்கிறார்களே,

அவர்களைக் கேட்கிறேன், அந்த மொழி எனக்கு மட்டும் சொந்தமல்லவே – அனிடசும்; மெலிடசும் அதைப் பேசக்கூடாது என்று நான் தடை போட்டது கிடையாதே! பேசிப் பார்க்கட்டுமே அவர்களும் – பாவம், பேசித் தோற்றவர்கள்! மொழியிலே அழகு குறைந்ததால் அல்ல – எண்ணத்தில் இழுக்கு நிறைந்து விட்டதால்! இருள் படிந்து விட்டதால்!

நாட்டிலே நீண்ட நாட்களாகச் சூழ்ந்திருக்கும் இருளை விலக்க முயல்கிறேன், குறுகிய காலத்தில்! அதற்குப் பரிசு, 'சாக்ரடீஸ் தீமை செய்பவன் – விண்ணிலும் மண்ணிலும் என்ன இருக்கிறது என்று தேடிப் பார்க்கும் நாத்திகன் – பொய்களை உண்மையாக்கும் புரட்டன்' – இப்படியெல்லாம் பட்டங்கள் – குற்றச்சாட்டுகள்! பரவாயில்லை! எழுபது வயதுக்கு மேல் முதன்முதலாகக் குற்றவாளிக் கூண்டிலே நிற்கும் எனக்கு எப்படியும் மரண தண்டனை அளித்து விட வேண்டுமென்று மெலிடஸ், அனிடஸ் போன்றவர்கள் துடியாய்த் துடிக்கிறார்கள். இன்னும் சில வருடங்களில் – சில மாதங்களில் – அவர்களது ஆசை தானாகவே நிறைவேறி விடலாம்! அவ்வளவு கிழவனாகிவிட்டேன் நான்! அதற்குள் அவசரப்பட்டு, சாக்ரடீசைக் கொன்றோம் என்ற அநியாயப் பழியை ஏன் தேடிக் கொள்கிறார்களோ, தெரியவில்லை.

நீதி :– சாக்ரடீஸ், பேச்சை நிறுத்தும்! மரண தண்டனை – சிறைவாசம் – நாடு கடத்தல் – அபராதம்

வசூலித்தல் – இப்படிப் பல தண்டனைகள் உமக்குத் தரப்படலாம். அவைகளில் நீர் எதை விரும்புகிறீர்?

சாக் :– நான் சாவதாக இருந்தால் ஏதென்ஸ் நகரத்திலே, முப்பது பேர் கொண்ட சபையின் ஆட்சி நடைபெற்றதே – அதில் நான் ஒரு நிர்வாக அங்கத்தினனாகப் பதவி வகித்து, ஆர்ஜீனா போர்க்களத்தில் மாண்ட வீரர்களின் சவங்களையும், உடைந்த போர்க் கப்பல்களையும் எடுத்து வராத குற்றத்திற்காகத் தளபதிகள் விசாரணை செய்யப்பட்டபோது அந்தச் சபையின் அநீதியைக் கண்டித்து வெளியேறினேனே அன்றே கொல்லப்பட்டிருப்பேன்! அதைத் தொடர்ந்து, லீனான் என்பவனைக் கொலை செய்து வர என்னையும் மற்ற மூவரையும் சபை அனுப்பியபோது, அதை மறுத்து வீட்டுக்குப் போய் விட்டேன்; அப்படி மறுத்ததற்கே எனக்கு மரண தண்டனை கிடைத்திருக்கும், அப்போதே! நல்லவேளை அந்தச் சபை கிரேக்க நாட்டு நீதிமன்றம், சாக்ரடீஸின் பிணத்தைக் காண வேண்டுமென்று விரும்பினால், அதற்கு நான் தடையாக இருக்க முடியாது!

சிறைவாசம் அனுபவிக்கிறேன் எனக் கேட்கலாம் – அதிகாரிகளின் நிரந்தர அடிமையாகச் சிறையில் கிடப்பதை விடச் செத்து மடிவது மேல்!

அபராதம் கட்டினால் விட்டுவிடுவீர்கள்! ஆனால், அந்த அளவுக்கு நான் பணக்காரனாக இருந்திருந்தால்,

அபராதங் கட்டக் கூடிய பணவசதி உள்ள அளவுக்குப் போதுமான குற்றங்களைச் செய்திருப்பேன்! நாடு கடத்தலை ஏற்கலாம் – வேறு நாட்டில் சுதந்திரமாகத் திரியலாம் – ஆனால், என்னுடைய கொள்கைகளை என்னுடைய சொந்த நாடே ஏற்க மறுக்கும்போது பிற நாடுகளில் வரவேற்பார்கள் என்று என்ன நிச்சயம்? இதனால், எனதருமை ஏதென்ஸ் நகரத்துப் பெருமக்களே! நான் செய்த காரியங்களுக்குத் தண்டனையாக ஒலிம்பியாவில் நடக்கும் குதிரை ரதப் போட்டியில் ஜெயித்தவனுக்கு வீரமானியம் கொடுப்பது போல் எனக்கும் கொடுத்து, என்னை ஆனந்தமாக வாழ விடுங்கள்! என் இலட்சியப் பிரச்சாரத்திற்குத் தேவையான வசதிகளை இடைவிடாது செய்து தாருங்கள்! அதுதான் நீங்கள் எனக்கும் என் கொள்கைக்கும் காட்டுகிற மரியாதையாகும்!

(சபையோர் திகைப்பு)

நீதி :– அலட்சியமான பேச்சு!.... அவமதிப்பு!.... வாக்கெடுப்பு நடை பெறட்டும்! சாக்ரடீசுக்கு மரணமா?..... மன்னிப்பா?..... என்று சங்குகள் மூலம் வாக்களியுங்கள்!

(வாதியிடம் உள்ள பலகையிலும், பிரதிவாதிக்கு நேரே உள்ள பலகையிலும் நீதிமன்றத்தினர் தங்கள் இஷ்டப்படி "சங்கு"களை அடுக்குகிறார்கள். வாக்கெடுப்பு முடிகிறது. "சங்கு"கள் எண்ணப்படுகின்றன. 'மரணம்' என்று 281 சங்குகளும், 'மன்னிப்பு' என்று 220 சங்குகளும்

கணக்கிடப்படுகின்றன. சபை, சாக்ரடீஸின் முகத்தைப் பார்க்கிறது. அவனது கண்களிலே புதிய ஒளி பிறக்கிறது)

நீதி :– மன்னிக்கும்படி 220 வாக்குகள்! மரண தண்டனை அளிக்கும்படி 281 வாக்குகள்! வாக்கெடுப்பின்படி, சாக்ரடீசுக்கு விஷம் தரப்பட்டு, மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்!

சாக் :– ஏதென்ஸ் நகரத்து நீதிமன்றம் பெருமைக்குரிய தீர்ப்பை அளித்து மௌனப் புன்னகை புரிகிறது! உலக சரித்திரத்திலே இடம் பெறுகிற இந்த ஏதென்சுத் தீர்ப்புக்கு ஆளாகிவிட்ட பெருமை முதன்முதலாக எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது! 'அறிவு விளக்கைக் கையிலே ஏந்து' என்று கூறியதற்கு அழிவைப் பரிசாகத் தரும் புண்ணிய காரியத்தை நிறைவேற்றி விட்டார்கள்! 281 – 220! ..... முப்பத்தொரு வாக்குகள், இப்படித் திரும்பி விழுந்திருந்தால் சாக்ரடீஸ் காப்பாற்றப்பட்டிருக்கலாம்! அந்த வாக்குகளும் ஆயிரக் கணக்கான நாணயங்கள் செலவிடப்பட்டு வாங்கப்பட்டவை என்பதைக் கூறாமலிருக்க முடியாது! கவலையில்லை! இந்த மன்றத்தின் முறைப்படிப் பேசிச் சாவது எவ்வளவோ மேன்மையானது!..... எனக்குத் தெரியும்; ஒரு மனிதன் – எதையும் பேசி, எதுவும் செய்து, மன்னிப்புக் கேட்கத் தயாராயிருந்தால் இதுபோன்ற தண்டனைகளிலேயிருந்து நிச்சயம் மீளலாம்! களத்திலே எதிரியின் காலில் விழுகிற போர் வீரனாக மாறிவிட நான் நினைத்ததில்லை. அதனால் மரணத்தைப் பரிசாகப் பெற்றிருக்கிறேன்.

காட்சி – 5

சிறைச்சாலை

(சாக்ரடீஸ் காலிலே சங்கிலி பூட்டப்பட்டுச் சிறிய இடத்திலே அங்குமிங்கும் உலவிக் கொண்டிருக்கிறான். கதவு திறக்கப்படுகிறது – கிரிட்டோ வருகிறான்)

சாக் :– கிரிட்டோ! என் அருமை நண்பா! வா வா .....

(வெளியே வந்து பார்த்து) ..... ஓ ..... அது யார்?

கிரி :– உன் மனைவி ..... குழந்தைகள்!

(பெரிய குழந்தைகள் இருவரும், கைக்குழந்தையை ஏந்தியபடி எக்ஸேந்திபியும் உள்ளே வருகிறார்கள் கண்ணீர் வடித்தபடி .....)

சாக் :– எக்ஸேந்திபி! .....

(அவள் அழுகிறாள், குழந்தைகள் அழுகிறார்கள், பச்சைக் குழந்தையும் வீறிட்டு அழுகிறது)

சாக் :– அன்புள்ளவளே!..... பார்த்தாயா?..... பயனற்ற தத்துவ விசாரணையில் காலத்தைக் கழிக்கிறேன்; தர்க்கவாதம் புரிந்து தொல்லைப்படுகிறேன் என்றெல்லாம் கோபித்துக் கொண்டாயே; இப்போது பார், உன் கணவன் அகிலம் புகழும் வீரனாக, தேசம் புகழும் தியாகியாக மாறிவிட்டான்!.... எக்ஸேந்திபி! நீ பாக்கியசாலிதான்! படைபலம், பணபலம் அத்தனை பலத்தையும் எதிர்த்து

நின்று, யாருக்கும் பணியாத பெருமையோடு, விழிகளைக் கடைசியாக மூடப் போகும் கர்மவீரனுக்கு நீ மனைவி!..... குழந்தைகளைப் பத்திரமாகப் பார்த்துக் கொள்! அவர்கள் பெரியவர்களாக மாறி, நேர்மை தவறி நடந்தால், நான் உங்களைத் திருத்த முயன்றது போல், நீங்களும் அவர்களைத் திருத்த முயலுங்கள்; போ..... நேரமாகிறது..... காவலர்கள் கோபிப்பர்!..... கிரிட்டோ, இவர்களை அனுப்பி வை!

(கிரிட்டோ அவர்களை வெளியே அழைத்துச் செல்கிறான். பிறகு கிரிட்டோ மட்டும் உள்ளே வருகிறான்)

சாக் :– கிரிட்டோ! உனக்குத் தெரியுமல்லவா?..... முப்பது நாள் சிறைவாழ்வு இன்றோடு முடிவடைகிறது! நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பின்படி.... விஷம் சாப்பிட்டுச் சாக வேண்டிய நன்னாள் இன்றுதான்!

கிரி :– சாக்ரடீஸ்! தத்துவ வாதங்களால் அழிக்க முடியாத உன்னை, விஷம் அழிக்கப் போகிறது!.....

ஒரு யோசனை நண்பா!..... இன்னும் நேரமிருக்கிறது; என்னிடமோ மின்னும் தங்கமிருக்கிறது! காவலர்களை வசப்படுத்திக் கொண்டு எப்படியாவது தப்பிவிட்டால்.....?

சாக் :– வெட்கப்படுகிறேன் கிரிட்டோ! ..... சாக்ரடீஸ் சாவுக்குப் பயந்தவனல்ல..... நீதிமன்றம் விதித்த நிபந்தனைகளைப் பற்றி நான் சர்ச்சை செய்ததும்,

அபராதங்கட்டத் தயாராக இருப்பதாகக் கூறியதும், தேசப் பிரஷ்ட உத்திரவு பற்றி வியாக்யானம் கூறியதும், என் பிரச்சாரத்தின் நோக்கம் பற்றிப் பெரியதோர் பிரசங்கம் செய்ததும் – மரணத்திற்கு பயந்து அல்ல! இவ்வளவுக்கும் தயாராக இருந்தும், கிரேக்க நாட்டு நீதிமன்றம் வீணாக சாக்ரடீசை அழித்துவிடும் வெறிச் செயலில் ஈடுபட்டது என்பதை நிரூபிப்பதற்காகத்தான்! அதை வைத்து நான் சாவுக்கு அஞ்சுகிறேன் என்று கணக்கிட்டுவிடாதே கிரிட்டோ! ..... பிளேட்டோ, கிரிட்டோ, அப்போலடோரஸ் முதலிய நண்பர்களையும், மனைவி மக்களையும், எனதருமை ஏதென்ஸ் நகரத்தையும் விட்டுப் பிரியும் நேரம் நெருங்கிக் கொண்டேயிருக்கிறது; உள்ளே எனக்காக விஷம் தயாராகிக் கொண்டேயிருக்கிறது! இன்னும் கால் நாழிகையில் காவலன் வந்து விடுவான், கடும் விஷத்தோடு!

கிரி :– அருமை நண்பா! மலை குலைந்தாலும் மனங்குலையா மாவீர! உன் ஒளிவீசும் சுழற்கண்களை, துடிக்கும் அகன்ற புருவங்களை, தொகை தொகையாகப் பகைவரினும் துவளாது தத்துவ விளக்கம் கொட்டும் உணர்ச்சிமிக்க உதடுகளை இனி ஒரு சாக்ரடீஸ் உருவத்திலே நான் காணப் போகிறேனா?

சாக் :– அழாதே நண்பா! அதோ வந்து விட்டது அமுதம்! அறிவுப் படைக்கு இந்த அரசாங்கம் வைக்கும் விருந்து! தள்ளாத கிழவனுக்கு இந்தப் பொல்லாத நாடு தரும் பரிசு! அதோ வந்து விட்டது!

(காவலன் விஷக் கிண்ணத்துடன் வருகிறான்)

சாக் :– சிறைக்காவல! இதை என்ன செய்ய வேண்டும்? முறைகளைச் சொல்லு!

காவ :– (சாக்ரடீசின் விலங்குகளை அவிழ்த்து விட்டு அழுதபடி) பெரியவரே! விஷத்தை முழுவதும் குடிக்க வேண்டும்..... பிறகு இங்குமங்கும் நடந்து கொண்டேயிருக்க வேண்டும்! கால்கள் மரத்துப் போகும் வரையிலே அப்படி நடக்க வேண்டும்..... பிறகு உட்காரலாம்..... கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உடம்பு சில்லிட்டுக் கொண்டே வரும். பிறகு படுத்துவிடலாம்.

சாக் :– ஆனந்தமான நித்திரை! கனவு மங்கையாலும் கலைக்க முடியாத நித்திரை! ..... காவல! கொடு இப்படி!

(விஷக் கிண்ணத்தை வாங்குகிறான்)

கிரி :– நண்பா!..... சிறிது நேரம் பொறுத்துக் கூடச் சாப்பிடலாம்! சிறைச் சாலையிலே அதற்கு அனுமதி உண்டு.

சாக் :– கிரிட்டோ! உனக்கு மிகவும் அற்ப ஆசை! விஷத்தை இன்னும் இரண்டு நாழிகை கழித்துச் சாப்பிடுவதாக வைத்துக் கொள்! அதற்குள் திடீர் என்று இருதயம் வெடித்து நான் இறந்துவிட்டால்..... கிரேக்க நாட்டு நீதிமன்றத்தின் தண்டனையை எப்படி நிறைவேற்றுவது?..... புதிய சாக்ரடீசா பிறந்து வருவான்? கூடாது; கூடாது..... இப்போதே சாப்பிடுகிறேன்.....

கிரி :– நண்பா! கடைசியாக எனக்கு ஏதாவது சொல்லு!

சாக் :– புதிதாக என்ன சொல்லப் போகிறேன் – உன்னையே நீ அறிந்து கொள்! எதையும் ஏன், எப்படி, எதற்காக என்று கேள்! அப்படிக் கேட்டதால்தான் சிலைவடிக்கும் இந்தச் சிற்பி சிந்தனைச் சிற்பியாக மாறினேன். "அவர் சொன்னார்; இவர் சொன்னார் என்று நம்பி அறிவிழந்து தடுமாற்றம் அடைய வேண்டாம் – எவர் சொன்ன சொல்லானாலும் அதனை உந்தன் இயல்பான பகுத்தறிவால் எண்ணிப் பார்ப்பாய்" இதைத்தான் உனக்கும், இந்த உலகத்திற்கும் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

கிரி :– ஏதென்சின் எழுச்சிமிக்க சிங்கமே! எங்கள் தங்கமே!..... கிரேக்கப் பெரியாரே! எம்மையும் உம்மையும் இந்த விஷம் பிரிக்கப் போகிறதா?..... அய்யகோ, நினைக்கவே நெஞ்சு நடுங்குகிறதே! சாக்ரடீஸ்..... உனது சவத்தை எப்படி அடக்கம் செய்ய வேண்டும்?.....

சாக் :– புதைப்பதாயிருந்தால், இந்த நாட்டில் உலவும் புளுகு மூட்டைகளையும் என்னோடு போட்டுப் புதைத்து விடு!..... எரிப்பதாயிருந்தால், ஏமாற்றுக் காரர்களின் சுவடிகளையும் என்னோடு சேர்த்துச் சுட்டுச் சாம்பலாக்கித் தண்ணீரில் கரைத்து விடு!..... விடை கொடு. விஷம் அழைக்கிறது!..... என் தேசத்துப் பெருமக்களிடம் விடை பெற்றுக் கொள்ளப் போகிறேன்.....

எனதருமை ஏதென்சு நகரத்துப் பெருமக்களே! இதோ சாக்ரடீஸ் சந்தோஷமாகச் சாகப் போகிறான்!..... கிரேக்க நாட்டு நீதிமன்றம், கூடைக்கணக்கிலே அவன் மீது குற்றங்களைக் கொட்டிக் கோப்பை நிறைய நஞ்சையும்

நிறைத்துப் பருகடா இந்த உயிர் பருகும் பாயாசத்தை என்று உத்திரவிட்டிருக்கிறது!..... விஷக் கோப்பையின் விளிம்பிலே, உபதேசங்களை உதிர்த்த சாக்ரடீசின் உதடுகள் பதியப் போகின்றன! இன்னும் ஓரிரு விநாடிகள்! அதன் பிறகு சாக்ரடீசின் உடல், உயிர் எல்லாமே அதனதன் தொடர்பை அறுத்துக் கொண்டு, வாழ்க்கைத் தொடர்கதைக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்து விடும்! வருகிறேன் கிரேக்கமே!..... வருகிறேன்! எனதருமை ஏதென்ஸ் நகரமே, வருகிறேன்!..... நான் ஆடியோடி ஆவேசமாகப் பேசுவதற்குத் துணை புரிந்த ஏதென்சு நகரத்து எழில் வீதிகளே! வீதியோரத்து மர நிழல்களே! வீட்டோரத்து திண்ணைகளே! உங்கள் அனைவரிடமிருந்தும் இந்தக் கிழவன் விடைபெறுகிறான்! பீடுநடையும் பெருமித நோக்கும் கொண்ட இளைஞர்களே! நாடுகாக்கும் நல்லதம்பிகளே! பேரன்பு கொண்டோரே! பெரியோரே! பெற்ற தாய்மாரே! நல்இளஞ்சிங்கங்காள்! உங்கள் அனைவருக்கும் சாக்ரடீசின் இறுதி வணக்கம் உரித்தாகுக! இந்தக் கிழவன் கிரேக்க இளைஞர்களைக் கெடுத்ததாக யாராவது உண்மையாக உளமார நினைத்தால் அவர்கள் என்னை மன்னித்து விடட்டும்! மன்னித்து விடட்டும்! வருகிறேன். வணக்கம், வணக்கம். சிந்திக்கத் தவறாதே! ஏ, ஜெகமே! சிந்திக்கத் தவறாதே! உன்னையே நீ அறிவாய்! அறிவாய்!

(சாக்ரடீஸ் விஷத்தைச் சாப்பிட்டு முடிக்கிறான். கால்கள் தடுமாறுகிற வரையில் நடக்கிறான். பிறகு

படுக்கிறான். உடல் ஜில்லிட்டுப் போகிறது! காவலன், போர்வையை இழுத்துச் சாக்ரடீசின் முகத்தை மூடுகிறான், சில வினாடிகளுக்குப் பின், சாக்ரடீஸ் போர்வையை முகத்திலிருந்து விலக்கி)

சாக் :– கிரிட்டோ! ஒன்று சொல்ல மறந்தேன்..... பக்கத்து வீட்டு அங்கிளிப்பியசுக்கு ஒரு கோழிக் குஞ்சு கடன் கொடுக்க வேண்டும். அதை மறக்காமல் கொடுத்துவிடு.....

(அத்துடன் கிரேக்கப் பெரியவரின் மூச்சு நின்றது. கிரிட்டோ அழுதான். சின்னாள் சென்று கிரேக்கம் அவன் கல்லறையைக் கண்ணீரால் குளிப்பாட்டியது)

உடன்பிறப்பே, இத்தகைய மாமேதையின் வாழ்க்கை வரலாற்றை இளைஞர் சமுதாயம் அறிந்து கொள்ள வேண்டியது முக்கியமல்லவா?

(நாளை)

அன்புள்ள,

மு.க.

பூக்கள் நூறு பூக்கட்டுமே!

(12)

உடன்பிறப்பே,

இருபதாம் நூற்றாண்டின் புரட்சியாளர்களின் வரிசையில் ரஷ்ய நாட்டு லெனினைப் போலவே, சீன நாட்டு மாசேதுங்கும் சிறப்பான இடம் பெறுகிறார். அவர் தோன்றி வளர்ந்து வாழ்ந்து – சீன நாட்டின் மாற்றத்திற்கு ஆற்றிய அருந்தொண்டினை அந்த நாட்டின் பின்னணியோடு சுருக்கமாகவேனும் இளைஞர்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற அவாவின் காரணமாகவே இந்தக் கடிதம்.

உலகிலேயே மிகப்பெரிய நாடு சீனா. உலக மக்கள் தொகையில் ஐந்தில் ஒருவர் சீன நாட்டைச் சேர்ந்தவர். பழமை வாய்ந்த நாகரிகம் சீனாவிற்குச் சொந்தமானது. சீனாவின் வரலாறு இந்தியாவைப் போலவே ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்டது.

இந்தியாவில் அசோக மன்னனின் ஆட்சி தோன்றுவதற்கு பதிமூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு "சின்" வம்சம் சீனாவில் ஆட்சிக்கு வந்தது. இந்த "சின்" என்பதிலிருந்துதான் சீனா என்ற பெயரே உருவானது என்பர். அதற்கடுத்து வந்த "ஹான்" வம்சத்தினர் நானூறு ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தனர். அப்போதுதான் புத்த மதம்

சீனாவிற்கு வந்தது. மர எழுத்து கட்டைகளைக் கொண்டு அச்சுக் கலை முதன்முதலில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. "ஹான்" வம்ச காலத்தில்தான் அரசாங்கப் பணிகளுக்கு தேர்வு முறையில் தேர்ந்தெடுப்பது அறிமுகப் படுத்தப்பட்டது. "ஹான்"வம்ச வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு மூன்று இராஜ்ஜியங் களாகப் பிளவுபட்ட சீனா ஏழாம் நூற்றாண்டில் "டாங்" வம்சத்தின் ஆட்சியில் ஒன்றிணைக்கப்பட்டது. இது சீனாவின் பொற்காலம் என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கி.பி. பதினொன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே உலகிலேயே மிக உயர்ந்த வாழ்க்கைத் தரத்தை சீனா எட்டியிருந்தது.

சீனாவின் பண்பாட்டுடனும், வரலாற்றுடனும் இணைந்து பிணைந்து வளர்ந்த மாமனிதர் மாசேதுங். அவர் ஓர் ஏழை விவசாயக் குடும்பத்தில் 1893, டிசம்பர் 26ஆம் நாள் ஷாவோஷான் என்ற கிராமத்தில் பிறந்தார். ஏழு வயதிலேயே மாசேதுங் வயலில் வேலை செய்யத் தொடங்கினார். எட்டாவது வயதில் படிக்கத் தொடங்கி, பதிமூன்றாவது வயதில் பள்ளியை விட்டு விலகி மீண்டும் விவசாயத்திற்கே திரும்பினார். 1840.ல் நடந்த "அபின் யுத்தம்", 1850 முதல் 1864 வரை நடைபெற்ற கலகங்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றியெல்லாம் மாவோ கற்றறிந்தார்.

விவசாயப் பெருங்குடி மக்கள் லட்சோப லட்சம் பேர் இந்த கலகங்களில் எல்லாம் பங்கேற்றது மாவோவின் ஆர்வத்தைத் தூண்டியது. பதினேழாவது வயதில் ஒரு மத்தியதரப் பள்ளியில் சேர்ந்தார். அப்போது டார்வின், ஜேம்ஸ் மில், ரூசோ ஆகியோரது நூல்கள் அவரைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. ஒரு சக மாணவரிடமிருந்து கிடைத்த "உலகத்து வீரர்களும் மேதைகளும்" என்ற நூல் அவரைப் பெரிதும் ஆட்கொண்டதால், மாவோ அந்த நூலிலிருந்து வாஷிங்டன், நெப்போலியன், பீட்டர் தி கிரேட், மகாராணி கேத்தரைன், வெலிங்டன், கிளாட்ஸ்டன், ரூசோ, மான்ட்டெஸ்க்யூ, ஆப்ரகாம் லிங்கன் ஆகியோரின் வாழ்க்கை பற்றிய விவரங்களைக் குறிப்பெடுத்துக் கொண்டார்.

1911ஆம் ஆண்டு டாக்டர் சன்யாட்சென் தலைமையில் மன்னர் ஆட்சியை எதிர்த்து ஜனநாயகப் புரட்சி நடைபெற்று, மன்னராட்சிக்கு சாவு மணி அடிக்கப்பட்டது. அப்போது எழுபத்திஇரண்டு புரட்சி வீரர்கள் கொல்லப்பட்ட நிகழ்ச்சி மக்களிடையே உணர்ச்சிப் பிரவாகத்தை ஏற்படுத்தியது. ஒருநாள் மாசேதுங் படித்து வந்த பள்ளியில் ஒரு புரட்சியாளர் மாணவர் கூட்டம் ஒன்றை நடத்தி உணர்ச்சி ஊட்டக்கூடிய வகையில் உரையாற்றினார். மன்னராட்சியைத் தகர்த்து, குடியரசு அமைக்கப்பட வேண்டுமென அறைகூவல் விடுத்தார். இந்த உணர்ச்சியூட்டும் உரைதான் மாசேதுங் புரட்சிப் படையில் சேருவதற்கு காரணமாயிற்று.

சரித்திரம், பூகோளம், தத்துவம், இலக்கியம் ஆகியவற்றை மாவோ மிகவும் விரும்பிப்படித்தார். சார்லஸ் டார்வினின் "உயிர்களின் தோற்றம்", தாமஸ் ஹக்ஸ்லியின் "பரிணாம வாதமும் அறநெறிகளும்", ஜே.எஸ்.மில்லின் "தர்க்க சாஸ்திர முறை", ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சரின் "சமூக இயல் ஆய்வு", மான்டெஸ்க்யூவின் "சட்டத்தின் சாரம்" ஆகிய நூல்களையும், ரூசோ எழுதிய நூல்கள், கிரேக்க, ரோம இதிகாசங்கள் ஆகிய பலதரப்பட்ட நூல்களையும் மாவோ கவனத்துடன் பயின்றார். சீன மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட பிரபலமான நூல் எதையும் அவர் படிக்காது விடவில்லை.

மாணவர் சங்கம் ஒன்றை அமைத்து, அமைப்புரீதி யான இயக்கத்தில் உள்ள தனது அக்கறையையும் ஆற்றலையும் மாவோ வெளிப்படுத்தினார். 1918 ல் மேற்படிப்புக்கு பீகிங் புறப்பட்டுச் சென்றார். மாவோ மீது அன்பு வைத்திருந்த பேராசிரியர் ஒருவரின் பரிந்துரையில் பீகிங் பல்கலைக்கழக நூல் நிலையத்தில் உதவியாளராக மாசேதுங் நியமனம் பெற்றார். மாவோ 1919ஆம் ஆண்டு இறுதியில் ஹுனானுக்குத் திரும்பினார். 1921ஆம் ஆண்டு தொடக்கத்தில் சாங்ஷாவில் ஒரு கம்யூனிஸ்ட் அமைப்புக் கிளையை அமைக்க மாவோ உதவினார். பிறகு ஹுனான் மாகாணக் கட்சியின் செயலாளரானார்.

விவசாயிகளின் புரட்சிகரத் தன்மையின் காரணமாக அந்த வர்க்கத்தின் மீது கம்யூனிஸ்ட் கட்சி

பிரதான கவனம் செலுத்த வேண்டும் என மாசேதுங் வலியுறுத்தினார். ரஷ்யப் புரட்சியின்போது லெனின் தொழிலாளர்கள் அனைவரையும் ஒன்றிணைத்து மிகப்பெரும் மாற்றத்திற்கு வழி வகுத்தார். ஆனால், மாசேதுங் விவசாயப் பெருங்குடி மக்கள் அனைவரையும் ஓரணியில் திரட்டிப் போராட வேண்டும் என்று விரும்பினார். 1927 ல் அகில சீன விவசாயச் சங்கத்திற்கு தலைவரானார்.

கோமின்டாங் வலதுசாரி தலைவர்கள் இராணுவ நடவடிக்கையின் மூலம் கம்யூனிஸ்ட் தொழிலாளர் இயக்கச் செல்வாக்கை அழிப்பது என்று முடிவு செய்தனர். அதன் தொடர்ச்சியாக, 1927, மார்ச் மாதத்தில் சியாங்கே ஷேக் இராணுவத்தினர் ஷாங்ஹாய் மாநகரத்துக்குள் நுழைந்து சீனர்களின் குடியிருப்புப் பகுதிகளை பிடித்துக்கொண்டனர். சியாங்கே ஷேக் ஒரு போட்டி அரசாங்கத்தை அமைத்துக் கொண்டார். இதற்கு உலக ஏகாதிபத்தியங்கள் அங்கீகாரம் அளித்தன. தனது சொந்த அரசையே உதறித்தள்ளி, போட்டி அரசாங்கம் அமைத்த சியாங்கே ஷேக், ஷாங்ஹாய் மாநகரில் கம்யூனிஸ்ட் மீதும் தொழிற்சங்கங்கள் மீதும் போர் தொடுத்தார். இவர்கள் அனைவரையும் வேட்டையாடி, நூற்றுக்கணக்கானவர்களைச் சுட்டுத் தள்ளி, ஆயிரக் கணக்கானவர்களைக் கைது செய்து மாபெரும் துரோகத்தை அரங்கேற்றினார். சியாங்கே ஷேக் கட்டுப்பாட்டில் வந்த கோமின்டாங் அரசாங்கம், சன்யாட்சன் வகுத்தளித்த கொள்கைகளான ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு,

நிலப்பிரபுத்துவ எதிர்ப்பு ஆகியவற்றிற்குத் துரோகம் செய்து, ஏகாதிபத்திய வாதிகளுடன் கைகோத்துக் கொண்டது.

சீனச் செம்படையும், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் தீரமிக்கப் போர் நடத்தியும்கூட, சியாங்கே ஷேக்கின் "சுற்றி வளைத்துத் தாக்குவது" என்ற உத்தியை எதிர்கொள்ள முடியவில்லை. முழுமையாக அழிக்கப்படுவதிலிருந்து தப்புவதற்காக 1934, அக்டோபரில் முற்றுகையிடப்பட்ட தளங்களிலிருந்து முற்றுகையை உடைத்துக் கொண்டு செம்படையும், கம்யூனிஸ்ட்டுகளும் வெளியேறி வரலாறு கண்டிராத நீண்ட நெடும் பயணத்தைத் தொடங்கினர்.

மாசேதுங், சூ என்லாய் தலைமையில் செம்படையின் பிரதான பிரிவுகள் 85,000 வீரர்கள், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினர் 15,000 பேர் சியாங்ஸி மாகாண முற்றுகையிலிருந்து துணிந்து வெளியேறி வடமேற்கே 3000 கி.மீ. தொலைவிலுள்ள ஸ்ஜெசுவான் பிரதேசத்தை நோக்கிப் பகலிலும், அதிகமாக இரவு நேரத்திலும் மழை, இடி, மின்னல், வெயில் என்று பாராமல் ஓராண்டு நடைபயணத்தை மேற்கொண்டனர். ஆண்டு முழுவதும் நாளொன்றுக்கு நடந்த தூரம் 26 மைல்கள் ஆகும். நிரந்தரமாகப் பனி மூடியிருந்த 5 மலைத் தொடர்கள் உள்ளிட்ட 18 மலைத் தொடர்களையும், 24 ஆறுகளையும், 62 மாநகரங்கள் மற்றும் நகரங்களையும் அவர்கள் கடந்து சென்றனர். இது உலக வரலாற்றில் ஈடு இணையில்லா

நிகழ்ச்சி; வேறுசில பிரதேசங்களிலிருந்தும் செம்படையினர் வடக்கு ஷான்க்சி வந்து சேர்ந்தனர்.

முதல் மாதத்திலேயே 25 ஆயிரம் பேர் மரணமடைந்தனர். பதினோரு மாகாணங்கள் வழியாக சுமார் 10 ஆயிரம் கிலோமீட்டர் தூரம் காடு, மலை, வனாந்திரப் பிரதேசங்களைக் கடந்து, வரும்வழியில் பலர் மாண்டும், புதிதாகப் பலர் சேர்ந்தும், கிராமப்புறப் பிரச்சாரத்தில் இருபது கோடி மக்களைச் சந்தித்தும், இறுதியில் வெற்றிகரமாக வந்து சேர்ந்து, உலக வரலாற்றில் சீனக் கம்யூனிஸ்ட்டுகள் இணையற்ற வீரகாவியம் படைத்தனர்.

நெடும்பயணத்திற்காகவே மாவோ தன்னுடைய கைப்பெட்டியைத் தூக்கியெறிந்து விட்டார். நெடும்பயணத்தில் புகைபிடிப்பதென்பது ஒரு ஆடம்பரம் என்று கருதப்பட்டதால் மாவோ தான் வழக்கமாக புகைபிடிக்கும் சிகரெட்டுகளை துறந்தார். அவர் பயணம் தொடங்கியபோது அவர் மலேரியாவிலிருந்து ஓரளவு குணமாகிக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய வீரர்களில் ஒருவர் அவர் நலிந்து, மெலிந்து போயிருந்தார் என்று விவரித்தார். மாவோ ஓய்வுக்காக ஒரு தூக்குப் படுக்கையில் எடுத்துச் செல்லப்பட்ட நேரம் தவிர மற்ற நேரங்களில் எல்லாம் தனது சக தோழர்களோடு நடந்தே சென்றார். பயணம் சென்றவர்களில் ஆயிரக்கணக்கான பெண்கள் இருந்தனர். அவர்கள் கட்சி மற்றும் அரசின்

உயர்ந்த பதவிகளில் இருந்தோரின் மனைவியர் ஆவர். பிற பெண்களும், மாவோவின் இரு குழந்தைகள் உட்பட அனைத்துக் குழந்தைகளும் விவசாயக் குடும்பங் களிடையே விட்டுச் செல்லப்பட்டனர். அவர்களைப் பிறகு கண்டுபிடிக்கவே முடியவில்லை. பயணம் தொடங்கியபோது, மாவோவின் துணைவியார் ஹோ ஜூ சென் கருவுற்றுப் பல மாதங்கள் ஆகியிருந்தன. பயணத்தின் ஆரம்பக் கட்டத்திலேயே அவர் குண்டு தாக்குதலில் காயமடைந்தார். அவருடைய உடலில் 25 குண்டுத் துகள்கள் இருந்தன.

லி ஃபு சன்னின் மனைவி சாய் சேங், சௌ என் லாயின் மனைவி டெங் யிங் காவோ ஆகியோர் நெடும் பயணத்தில் இருந்த புகழ் பெற்ற பெண்மணிகள் ஆவர். இருவரும் காச நோயால் துன்புற்றனர்.

படை வீரர்களில் ஒருவர் இந்த நெடும்பயண வழியைப் பற்றி பின்வருமாறு நினைவு கூர்கிறார் :

“நாங்கள் குறுகிய, அபாயமிக்க பாதைகள் வழியாக, குறுகிய கணவாய்கள் வழியாக, குறுகிய பாலங்கள் வழியாகக் கடந்து செல்லும்போது அல்லது பனி சில்லிடும் நீரோட்டங்களை நீந்திக் கடக்க வேண்டியிருந்த போது, மிக மோசமான சோதனைகளை எதிர்கொண்டோம். அதுபோன்ற சமயங்களில் எங்களது முன்னோடிப் படை வேகம் குன்றும்; பின்புலப் படையோ ஓரடி முன்வைத்தால் பத்தடி நின்று கொண்டேயிருக்கும். எங்களால் முன்னேறிச் செல்ல முடியாது அல்லது அமர்ந்து ஓய்வெடுக்க முடியாது.

சில வீரர்கள் நின்றவாறே உறங்கி விடுவார்கள். சில சமயங்களில் சீற்றத்துடன் வரும் புயல் காற்றினூடே எங்கள் உடல்களின் மீது மழை சாட்டையாய் விளாச நாங்கள் அணிவகுத்துச் சென்றோம். இந்தச் சூழ்நிலைகளில் நாங்கள் எங்கள் கைவிளக்குகளைப் பயன்படுத்த முடியாது; பாதைகளோ வழுக்கிக் கொண்டு அபாயகரமானவையாக இருந்தன. சில சமயங்களில் நாங்கள் இரவில் குறைந்த தூரமே நடந்தோம். மழையில் நனைந்து இரவெல்லாம் வெட்டவெளியில் கழிக்க நேரிட்டது. மலைப் பாதையின் அகலம் இரண்டடிக்கும் மேல் எங்குமே இல்லை. ஒருவர் எப்படியாவது அந்தப் பாதையில் படுத்துவிட்டு, திரும்ப முனைவாரானால் மலைச் சரிவில் உருண்டு செல்வதைத் தவிர்க்க முடியாது. எங்கு பார்த்தாலும் பெரிய பெரிய கற்பாறைகள் துருத்திக் கொண்டிருந்தன. பாதைகூட கூரிய கற்கள் நிறைந்ததாக இருந்தது.”

அசைக்க முடியாத இலட்சிய வெறியோடும், உறுதியான மனநிலையோடும் நெடும்பயணத்தில் கலந்து கொண்ட வீரர்களுக்கு கொடிய அனுபவங்களாக நேர்ந்த உடல் உபாதைகள் குறித்து நெடும்பயணத்தில் கலந்து கொண்ட மருத்துவர் நெல்சன் ஃபு என்பவர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார் :

“நெடும்பயணத்தின்போது எங்களில் மிகப் பலருக்கு இதய நோய் வந்தது. மேலும் பலருக்கு அதிக மனஅழுத்தத்தின் காரணமாக நரம்பியல் கோளாறுகள் ஏற்பட்டன. நெடும்பயணம் முடிவுற்ற உடனேயே எங்களில்

எண்ணற்றோருக்கு கால்களிலும், பாதங்களிலும் புண்கள் ஏற்பட்டன. மோசமான நிலைமைகள் காரணமாகவும், காயங்கள் காரணமாகவும், பொதுவான ரத்தசோகை காரணமாகவும் அப்புண்கள் ஏற்பட்டன. நெடும் பயணத்திற்காக ஆயிரம் டாலருக்கு மட்டுமே மருந்து பொருட்கள் மற்றும் மருத்துவக் கருவிகளை எங்களால் வாங்க முடிந்தது. க்யாங்சி, க்வாங்டங் மற்றும் ஹுனானில் மலேரியா, வயிற்றுப்போக்கு ஆகியவை முதன்மையான துன்பங்களாக இருந்தன; ஸ்ஜெகவான், கான்சு மற்றும் ஷென்சியில் வயிற்றுப்போக்கு, டைபாய்டு மற்றும் இன்ஃப்ளுவென்சா ஆகியவையும், சிகாங்கில் மலைநோய், செரியாமை, டைபாய்டு மற்றும் ஒருவகைக் கண்நோய் ஆகியவையும், ஷென்சியில் காலரா, மூளைக்காய்ச்சல் போன்ற நோய்களும், யூனானில் அயோடின் குறைவால் தைராய்டு தொல்லைகளும் பெருந்துன்பங்களாய் அமைந்தன.”

அமெரிக்க செய்தியாளர் எட்கர் ஸ்நோ என்பவர், “சீனாவின் மீது ஒரு சிவப்பு நட்சத்திரம்” என்ற தனது நூலில் நெடும்பயணத்தின் சில பகுதிகளை பின்வருமாறு விளக்குகிறார் :

“சாகசம், ஆராய்ச்சிப் பயணம், கண்டுபிடிப்பு, மனிதத் துணிச்சல் மற்றும் கோழைத்தனம், களிப்பு மற்றும் வெற்றி, துன்பம், தியாகம் மற்றும் விசுவாசம், இவையெல்லாம் கடந்து மனிதனிடமோ, இயற்கையிடமோ,

கடவுளிடமோ, மரணத்திடமோ தமது தோல்வியை அனுமதிக்காத ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்களின் சவாலைப் போன்ற மங்கா மனவெழுச்சி, இறவா நம்பிக்கை மற்றும் வியத்தகு புரட்சிகர நன்னம்பிக்கை இவையெல்லாமும், இன்னும்கூட பலவும், நவீன காலங்களில் இணையற்றதானதொரு இந்த நெடும்பயணத்தின் வரலாற்றில் புதைந்து கிடப்பதாகத் தெரிகிறது.”

“நீண்ட பயணத்தின் சோதனைகளைக் கண்டு
செஞ்சேனை அஞ்சவில்லை;
ஆயிரம் மலைகளையும் நதிகளையும்
அது ஒரு பொருட்டாகக் கருதவில்லை”

– என்று நெடும்பயணத்தின்போது இயற்றிய கவிதை ஒன்றில் மாவோ குறிப்பிடடிருந்தார்.

நெடும்பயணத்தின் வழியில் 1935, ஜனவரி மாதத்தில் கட்சியின் தலைவராக மாசேதுங் நியமிக்கப்பட்டு, மத்தியக் கமிட்டி மற்றும் செஞ்சேனை ஆகியவை மாசேதுங் தலைமையில் கொண்டு வரப்பட்டன.

பேச்சுவார்த்தை மூலம் சுமுகமாகத் தீர்வு காணவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் மாசேதுங், சியாங்கே ஷேக்குடன் நேரடியாகப் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். 1946, ஜூலைக்குப் பிறகு சீனாவில் உள்நாட்டுப் போர் உச்சகட்டத்தை அடைந்தது. “ப்ளா” எனும் மக்கள் விடுதலை இராணுவம் பல முனைகளுக்குச் சென்று, எதிரிகளின் இராணுவத்தை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக

தகர்த்தது. சியாங்கே ஷேக் இராணுவத்தினர் பெரும் எண்ணிக்கையில் கைது செய்யப்பட்டு, போர்க் கைதிகளாக நடத்தப்படுவதற்கு பதிலாக, அவர்களின் விருப்பத்துடனேயே மக்கள் விடுதலை இராணுவத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டு, கோமின்டாங் இராணுவத்தை எதிர்த்து போரிட வைத்தனர்.

1948.ல் படைபலத்தில் மிகப்பெரிய மாற்றம் ஏற்பட்டிருந்தது. ஜூலை 1946.ல் கோமின்டாங் இராணுவம் 43 லட்சம் பேர் "ப்ளா"வில் 12 லட்சம்தான். ஆனால், 1949 இறுதியில் கோமின்டாங் படைபலம் 29 லட்சமாக குறைந்தது. ஆனால் சேஞ்சேனை "ப்ளா" 30 லட்சத்திற்கும் அதிகமாக வளர்ந்து விட்டது. இராணுவ பலம், மக்கள் பலம், கொள்கை பலம் ஆகிய மூன்றும் சீனக் கம்யூனிஸ்ட்டுகளுக்கு சாதகமாக மாறியிருந்ததாலும், சோஷலிச நாடான சோவியத் யூனியனின் ஆதரவும் உதவியும் இருந்ததாலும், புரட்சி வெகு விரைவில் வெற்றி பெறுவதற்கான வாய்ப்பைப் பெற்றிருந்தது.

1949, ஜனவரியில் "ப்ளா" பீகிங் மாநகரத்தை போரிடாமலேயே கைபற்றியது. அதைச் சுற்றியுள்ள கிராமப்புறங்களையும் வளைத்துப் பிடித்தது. சியாங்கே ஷேக்கின் இராணுவம் பல பகுதிகளில் நிலைகுலைந்து போரைத் தொடர்ந்து நடத்துவதற்கான ஆர்வத்தை இழந்தது. இவ்வாறு நடைபெற்ற கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின்

சீனப் புரட்சி, சீரிய தளபதி மாசேதுங் தலைமையில் மாபெரும் வெற்றியினைப் பெற்றது. 1949, அக்டோபர் முதல் நாளன்று பீகிங்கை தலைநகராகக் கொண்டு மாசேதுங் தலைமையில் சீன மக்கள் குடியரசு பிரகடனம் செய்யப்பட்டது.

"நூறு பூக்கள் மலரட்டும், நூறு கருத்துகள் முட்டி மோதட்டும் என்பது கலை வளர் வதற்கும், அறிவியல் முன்னேறுவதற்கும், நமது நாட்டின் சோஷலிச கலாச்சாரம் செழித்தோங்குவதற்கும் உரிய கொள்கை யாகும். கலையில் பல்வேறு வடிவங்களும், கருத்துகளும் சுதந்திரமாக வளரலாம். அறிவியலில் பல்வேறு கருத்துகளும் சுதந்திரமாக முகிழ்த்தெழலாம். கலையின் குறிப்பிட்ட ஒரு நடையை அல்லது ஒரு சிந்தனை முறையைத் திணித்து, இன்னொன்றைத் தடை செய்ய நிர்வாக நடவடிக்கைகள் பயன்படுத்தப்பட்டால், அது கலை, அறிவியல் வளர்ச்சிக்குத் தீங்கு பயக்கும் என நாம் கருதுகின்றோம்" என்ற மாவோவின் கருத்து இன்றளவும் விவாதிக்கப்பட்டு வருகிறது!

அன்புள்ள,

மு.க.

வரலாறு காட்டும் வானவில் வண்ணங்கள்!

(13)

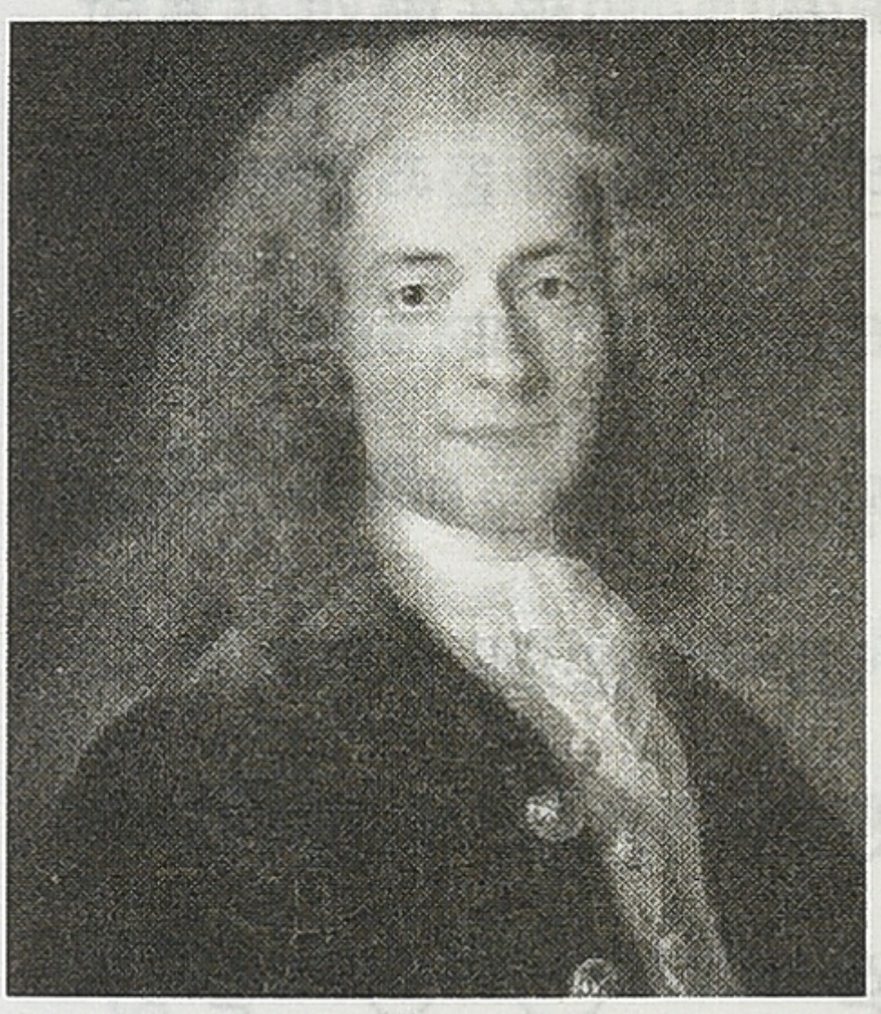
உடன்பிறப்பே,

உலக வரலாற்றில் இடம் பெற்ற புரட்சியாளர்கள், சாதனையாளர்கள் வரிசையில் இடம் பெற்ற ஒருசிலரின் வாழ்க்கை வரலாற்றினை வருங்கால இளைஞர் சமுதாயம் தெரிந்துகொண்டு, பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டு மென்பதற்காக ஒவ்வொரு நாளும் பல புத்தகங்களைப் படித்து அவற்றைச் சுருக்கமாகத் தொகுத்து அளித்து வருகிறேன். அதைப் பாராட்டி, ஒவ்வொரு நாளும் பலர் தொலைபேசி மூலமாகவும், நேரில் சந்திக்கும்போதும், இதனைத் தொடர்ந்து எழுத வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். அதற்கான நேரம் எனக்கில்லை என்ற போதிலும் நெல்லை இளைஞர் அணி மாநில மாநாட்டினையொட்டி முன்பு முடிந்தவரை இந்தத் தொடரினை வழங்கும் முயற்சியில் ஈடுபடுகிறேன்.

இந்த வரிசையில் நான் குறிப்பிட்டிருந்த தத்துவ ஞானி சாக்ரடீஸின் வரலாற்றைத் தொடர்ந்து அவருடைய மாணவர் பிளேட்டோ எழுதிய நூல்களில் முதன்மையானது “ரிபப்ளிக்” என்பதாகும். பிளேட்டோ, சட்ட வரம்புக்கு உட்பட்டு ஒருவர் ஆள்வதை முடியாட்சி (Monorchy)

என்றும், சிலர் ஆள்வதை பிரபுக்களாட்சி (Aristocracy) என்றும், பலர் ஆள்வதை மிதமான மக்களாட்சி (Moderate Democracy) என்றும், சட்டத்தைத் துச்சமாக மதித்து யதேச்சாதிகாரமாக ஒருவர் ஆட்சி புரிவதை கொடுங்கோலாட்சி (Tyranny) என்றும், சிலர் ஆள்வதை சுயநலப் பணக்காரர்களாட்சி (Oligarchy) என்றும், பலர் ஆள்வதை மித மிஞ்சிய மக்களாட்சி (Extreme Democracy) என்றும் பிளேட்டோ விளக்கம் அளித்திருப்பது ஒன்றிலிருந்தே அவரது சிந்தனையாற்றலை நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

பிளேட்டோவிடம் 17 ஆண்டுகள் கல்வி கற்ற அரிஸ்டாட்டில் கிரேக்க அறிஞர்கள் பட்டியலில் இடம் பெற்றவர்களில் ஒருவர். ஆளுபவருக்கும், போர் வீரர்களுக்கும் பொதுவுடைமையைப் போதித்தவர் பிளேட்டோ. அதற்கு மாறாக சொந்த சொத் துரிமையும், குடும்ப நிறுவனமும் இயற்கையாக மனிதருக்கு இருக்க வேண்டிய உரிமைகள் என்று வாதாடியவர் அரிஸ்டாட்டில். அரசாங்கம் மாறும் போதெல்லாம் அரசும் மாறுவதில்லை, அரசு என்பது நிலையானதொரு ஸ்தாபனம் என்று முதன் முதலாக இந்த விளக்கத்தை வழங்கியவர் அரிஸ்டாட்டில் தான். பிளேட்டோவின் நூல்களை விட மேலை நாடுகளில் அரிஸ்டாட்டிலின் நூல்கள் தான் பெரிதும் பேசப்பட்டன. அரசியல் நூலின் தந்தை என்று தான் இன்றளவும் அரிஸ்டாட்டில் போற்றப்படுகிறார்.

மக்கள் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட சட்டமன்றம், அரச பயமின்றி, பிரபுக்களின் தலையீடின்றி நடக்கும் தேர்தல்கள், அச்சமின்றி உண்மைகளை உரைக்கத் தயங்காத பத்திரிகைகள், அரசியல் உரிமைகளில் எல்லோருக்கும் சமத்துவம் ஆகிய ஏற்பாடுகளைக் கொண்ட நாட்டில் தான் ஜனநாயகம் செழித்து வளரும் என்ற தத்துவத்திற்குச் சொந்தக்காரர் தான் பேனா முனையால் புரட்சி செய்த வால்டேர். அந்த எழுத்து வேந்தர் இறந்து பத்தாண்டு களுக்குப் பிறகுதான் பிரெஞ்சுப் புரட்சி நடைபெற்றது. 14–7–1789 அன்று கிளம்பிய அந்தப் புரட்சிப் படையின் முழக்கம் "வாழ்க வால்டேர்" என்பது தான். இதிலிருந்தே அவரது பேனா முனையின் வலிமையை உலகம் உணர்ந்திருந்தது எனலாம்.

வால்டேர் என்பது அவர் தனக்குத் தானே சூட்டிக் கொண்ட பெயர். அவருடைய பெற்றோர் வைத்த பெயர் பிரான்சிஸ்மரே அருவே என்பதுதான்.

அவர் இளைஞராக இருந்த போது அரசவையின் அன்றாட நிலவரங்களைக் கவனித்து வந்தார். அது 15ஆம் லூயி மன்னனின் காலம். மன்னன் சிறுவனாக இருந்ததால், அவனது பிரதிநிதியாக; ஆர்லியன்ஸ் பிரபு என்பவர் ஆட்சி நிர்வாகத்தை நடத்தி வந்தார்.

மக்களை வாட்டி வதைக்கும் மதக்குருக்கள், பாட்டாளிகளின் வயிற்றில் அடிக்கும் அரசு; இதனை கண்டு உள்ளம் நொந்த இளம் கவிஞரான வால்டேர் உண்மை நிலவரங்களை தன் கவிதையால் சாடினார். இரு பொருள் தரத்தக்க வசனங்களை அவரது நாடகங்களில் அரங்கேற்றினார். ஆட்சி வெகுண்டெழுந்து அடக்குமுறையை வீசியது. வால்டேர் எழுதிய புத்தகங்களுக்கு தடை விதிக்கப்பட்டது. அவர் அதை உடைத்தெறிந்தார். அதன் காரணமாக ஆட்சியாளர் ஆர்லியன்ஸ் பிரபுவினால் உடனடியாக அழைக்கப்பட்டார். வால்டேர் நேரில் சென்று சந்தித்தார். அப்போது ஆர்லியன்ஸ் "நீ இது வரை காணாத ஒன்றைக் காணப் போகிறாய்" என்றார். அது என்னவென்று வால்டேர் கண்களால் கேட்ட போது, "பாஸ்டில் கோட்டை" என்றார் ஆர்லியன்ஸ். பாஸ்டில் கோட்டை என்பது பாரீஸ் நகரிலே உள்ள பயங்கரச் சிறைச் சாலை. அதற்குள் 6–4–1717 அன்று 23 வயதே யுடைய வால்டேர் எந்தவிதமான விசாரணையுமின்றி தள்ளப்பட்டார். அவர் சிறை யிலே இருந்த போது எழுதியதையெல்லாம் "வால்டேர்" என்ற பெயரில் எழுதினார். சிறையிலிருந்து வெளி வந்த பிறகு வால்டேர் என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டு, அப்பெயரே, சரித்திரத்தில் இடம் பெற்றது.

வால்டேர் வரலாற்றில் இதோ ஒரு சம்பவம்! மத துவேஷங்களும், வெறியும் தலைதூக்கி நின்ற அந்தக் காலத்தில் பிராட்டஸ்டண்ட் மதத்தைச் சேர்ந்த ஒரு

வாலிபன் சாலையில் பிணமாகக் கிடந்ததைக் கண்டு, அவன் கத்தோலிக்க மதத்தில் சேர விரும்பினான் என்றும், அதற்கான அவனுடைய கிழத் தந்தையான ஜீன்கலாஸ் என்பவரே தனது மகனைக் கொன்று விட்டார் என்றும், வைதீகக் குருமார்கள் மறைந்தவனின் தந்தை மீதே பழி சுமத்தி, அவரை எதிர் வழக்காட விடாமல் செய்து ஜீன்கலாஸ் உயிரைப் பலிவாங்கி விட்டார்கள். இந்தக் கொடுமையை அறிந்த வால்டேர், 1763இல் அந்த ஜீன்கலாஸ் குடும்பத்திற்கு குறைந்த பட்சம் நஷ்ட ஈடு வழங்க வேண்டுமென்று எண்ணினார். அதற்கான அனைத்து முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டார். ஜீன்கலாஸ் குடும்பத்தினர் வால்டேரை அணுகி தங்களின் குறைகளையெல்லாம் தெரிவித்த போது, அவர்களுக்கு உதவி செய்திட, நிதி திரட்ட முற்பட்டார். வால்டேரின் முயற்சிக்கு ஆதரவு அளித்த ஆங்கில அரசி, ருஷிய அரசி, சுவிட்சர்லாந்த் நாட்டு மக்கள், பெருநிதி குவித்தனர். வால்டேரின் செல்வாக்கு, விடாமுயற்சி, நா வளம், மக்களின் எழுச்சி நீதி மன்றத்தின் தீர்ப்பையே மாற்றியது. கொல்லப்பட்ட ஜீன்கலாஸ் குற்றமற்றவன் என்று தீர்ப்பு கூறச் செய்தார் வால்டேர். ஜீன்கலாஸ் மறைந்த பிறகும், அவர் மாசற்றவர் என்ற நீதியரசரின் மதிப்புரை; நீதிமன்ற தீர்ப்பாயிற்று.

வால்டேரின் மனித நேயச் சம்பவத்திற்கு ஒரு உதாரணம். இந்தியாவைச் சம்பந்தப்படுத்தும்

நிகழ்ச்சியாகவே அதனை எடுத்துக் காட்டுகிறேன். 18ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவைக் கைப்பற்றுவதில் ஆங்கிலேயர்களுக்கும், பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கும் போட்டி ஏற்பட்டது. இந்தியாவிலிருந்து ஆங்கிலேயரை விரட்டியடிக்கும் முயற்சியில் பிரெஞ்சு நாடு முற்பட்ட போது, பிரெஞ்சு அரசு லாலி என்ற தளபதியை அந்த முயற்சியிலே ஈடுபடுவதற்காக அனுப்பி வைத்தது. லாலி உண்மையான மாவீரன். போர்த் தளபதி. ஆனால் ஆங்கிலேயரை எதிர்த்து வெற்றி பெறும் அளவிற்கு படை பலம் அவர்களிடம் இல்லை. அதனால் அந்த முயற்சியில் அவன் வெற்றி பெற முடியவில்லை. எனவே பிரெஞ்சு அரசாங்கம் லாலியின் மீது குற்றம் சுமத்தி, அவனுடைய சொத்துக்களை யெல்லாம் கைப்பற்றிக் கொண்டதோடு, மரண தண்டனையும் விதித்தது. லாலியின் மகன் தன் தந்தைக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதியை வால்டேரிடம் முறையிட்டான். அக்கிரமாக இவ்வாறு லாலி தண்டிக்கப் பட்டதை, புரட்சியாளர், சிந்தனையாளர் வால்டேரால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. உடனடியாக பேனாவை எடுத்தார் வால்டேர். லாலிக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளை யெல்லாம் பக்கம் பக்கமாக கட்டுரைகளாக தீட்டினார். இறுதியாக அந்த முயற்சியில் வெற்றி பெற்று லாலியின் மகன் தந்தையின் சொத்துக்களை மீண்டும் பெற்றான். வாலியும் குற்றமற்றவன் என்று நிரூபிக்கப்பட்டார்.

வால்டேரின் குணநலன்களை விளக்கும் மற்றொரு சம்பவம்! ஒரு நாள் அவர் வீதிவழியாகச் சென்று கொண்டிருந்தார். அப்போது ஒருவன் இவரை வழி மறித்து கடனாக கொஞ்சம் பொருள் உதவி தரவேண்டுமென்று கோரிக்கை வைத்தான். உடனே வால்டேர் கோபமடைந்து, கடன் கேட்பது உனக்கு இழுக்காகத் தெரியவில்லையா? என்று கேட்டு ஓங்கி அறைந்து விட்டாராம். அதனால் அந்தக் கடன்காரன் மிகவும் வருந்திய நிலையிலே இருந்த போது, அவனுடைய நண்பர் ஒன்று அவனைத் தனியாக அழைத்துச் சென்று இவ்வளவு பெரிய சிந்தனையாளரிடம் நீ அடி வாங்கியதே உனக்கு பெருமையைத் தரக் கூடிய செயல். நீ மிகப் பெரிய பாக்கியவான், இந்தப் பேறு வேறு யாருக்குக் கிடைக்கும் என்று சமாதானம் செய்தானாம். அந்த அளவிற்கு வால்டேரிடம் அடி வாங்குவது கூட பெருமைக்குரிய செயலாக கருதப்பட்டது.

1777ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் ஒரு நாள் வால்டேர் தனது தாயகமான பாரிஸ் நகருக்கு ஒரு மூடு வண்டியில் வந்துகொண்டிருந்தார். இடையில் ஒரு சுங்க அதிகாரி வண்டியை நிறுத்தி சுங்க வரி விதிக்கப்பட வேண்டிய சரக்கு ஏதாவது வண்டிக்குள் இருக்கிறதா என்று சோதனையிட விரும்பினார். அப்போது அந்த வண்டிக்குள்ளிலிருந்து ஒரு குரல் வண்டிக்குள் சட்ட விரோதமான சரக்கு என்னைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை

என்றது. கதவை கோபத்துடன் திறந்து பார்த்த அந்த சுங்க அதிகாரி வண்டிக்கள் அமர்ந்திருந்தது மாமேதை வால்டோர் என்பதை அறிந்து வியந்தார். உணர்ச்சிப் பெருக்கோடு வால்டேரை வரவேற்று, ஊருக்குள் அழைத்துச் சென்றார். பாரிசுக்கு வந்த வால்டேரை மாநகர மக்கள் எல்லாம் தங்கள் ஆனந்த கண்ணீராலும், பாசப் பிணைப்பாலும் திணறச் செய்து விட்டனர்.

பல முறை நாடு கடத்தப்பட்ட காரணத்தால், வால்டேரின் வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதி வேற்று நாடுகளில் தான் கழிந்தது. தாயகம் திரும்பிய பிறகு, பாரீஸ் மாநகரில் இளைஞர்களை நோக்கி, "வயதில் சிறியவர்களாகிய நீங்களே பாக்கியவான்கள், ஏனெனில் நீங்கள் பெரும் பெரும் நிகழ்ச்சிகளைக் காண்பீர்கள்" என்றார். அவர் இவ்வாறு கூறிய 11 ஆண்டுகளுக்குள்தான் அந்த நாட்டில் புரட்சி வெடித்தது. அவர் கூறியது போலவே இளைஞர்கள் புரட்சியை நேரில் கண்டதுமின்றி, அவற்றில் பங்கும் பெற்றார்கள்.

பிரெஞ்சு புரட்சியினின்றும், ருஷ்யப் புரட்சி யினின்றும் நாம் எவ்வளவோ கற்றுக் கொள்ள வேண்டி யவர்களாயிருக்கிறோம். இவ்விரு புரட்சிகளுக்கும் சமமான மக்களுடைய உண்மையான புரட்சிகள்; மக்களின் வாழ்க்கையின் கொடூரமான உண்மைகளின் மீது

கோரமான வெளிச்சத்தைச் சொரிகின்றன. விண்ணிலே தோன்றும் மின்னலானது பூமிப் பந்து முழுவதையும் குறிப்பாக அதன் இருண்ட மூலை முடுக்குகளையும் நமக்கு தெளிவாகப் புலப்படுத்துகிறது. அதுபோல புரட்சியை விதைப்போர், தங்கள் இலட்சியத்தை நோக்கி அம்பைப் போல் விரைகிறார்கள். அவர்கள் எந்தப் பக்கமும் திரும்பிப் பார்ப்பது இல்லை.

17ஆம் நூற்றாண்டில் பேரரசனாக இருந்த 14வது லூயி "அரசாங்கமா? அது நான் தானே?" (ஐ யஅ வாந ளுவயவந) என்றான். அதற்கு அடுத்த நூற்றாண்டில் பதவிக்கு வந்த 15வது லூயி, "உலகத்தில் பிரளயம் என்ற ஒன்று தோன்றுவதாக இருந்தால் அது எனக்குப் பின் வரட்டும்" என்று கூறினான். ஆனால் உண்மையிலேயே பிரளயம் கிளம்பிய போது அது மன்னன் 16வது லூயியையும், அவனுடைய அதிகார கும்பலையும் அந்தகாரத்தில் கொண்டுபோய் தள்ளி விட்டது.

"என்னுடைய தொழில் நான் சிந்திப்பதைச் சொல்வது தான்" என்று வால்டேர் சொன்னார். அவர் சிந்தித்ததை யெல்லாம் கட்டுரைகளாகவும், கவிதை களாகவும், நாடகங்களாகவும், நவீனங்களாகவும், அறிக்கைகளாகவும், கடிதங்களாகவும் – வால்வேர் தனது 84 வயது வரை இடைவிடாது அவர் எழுதிய 99 நூல்களில் இடம் பெறச் செய்துள்ளார். அப்படி 84 வயது வரை வாழ்ந்தவரின் சரித்திரத்தைத் தான் இன்று நான்

என்னுடைய 84வது வயதில் உங்களுக்காகத் தொகுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

"பொதுமக்களே, கண் விழித்து புறப்படுங்கள்! உங்கள் கை விலங்குகளை உடைத்து எறியுங்கள்!" என்ற வால்டேரின் சுதந்திரக் குரல் பிரெஞ்சு மக்களைத் தட்டி எழுப்பியது. "சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம்" என்ற அந்தப் புரட்சியின் புதுமை முழக்கம் உலகம் முழுவதையும் அதிர்ச்சியடையச் செய்தது.

மதவிரோதி என்று மத வெறியர்கள் வால்டேருக்கு பெயர் சூட்டினர். ஏனென்றால், "ஆலயத்தின் நிழலில் அநீதி மன்றம் நடத்தாதே, மூடக் கொள்கைகளை நம்பாதே" என்று முழக்கமிட்டது தான். வால்டேரை நாத்திகன்என்றும் சிலம் விமர்சித்தார்கள். ஆனால் வால்டேர், "நல்லதொரு கடவுளை நம்பு! நல்லவனாயிரு" என்றுதான் சொன்னார்.

1777ஆம் ஆண்டு தாயகம் திரும்பிய வால்டேரை, அவர் புகழ் பெற்ற பல நாடகங்களை நாட்டுக்குத் தந்தவர் என்ற முறையில் – நாடக நடிகர்கள் எல்லாம் இணைந்து மிகப் பெரிய வரவேற்பு ஒன்றினை நல்கிட வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர். ஒரு காலத்தில் அந்த நாட்டிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட அந்தப் பெருமகனுக்கு, அங்கே வாழ்க்கையிலே யாரும் கண்டிராத அளவிற்கு வரவேற்பு நிகழ்ச்சிகள்

செய்யப்பட்டிருந்தன. அந்த நிகழ்ச்சிக்கு வால்டோர் வந்த போது, அவரது திருவுருவச் சிலை ஒன்றினை செய்து வைத்து, அவரது கண்ணுக்கு நேராகவே அதற்கு முடி சூட்டப்பட்டதைக் கண்டு வால்டோர் உள்ளம் நெகிழ்ந்தார். அன்று அந்த மேடையில் அவரது கடைசி நாடகம் அரங்கேற்றப்பட்டது. அதைக் காண வந்திருந்த மக்கள் கூட்டம், பல மணி நேரம் காத்திருந்து வரிசையாக நின்று அவருடைய கைகளை குலுக்கிய வண்ணம் இருந்தார்– களாம். அந்த நிகழ்ச்சி காரணமாகவே அவர் மிகவும் சோர்வடைந்து போய் விட்டார். அதுவே அவருடைய இறுதி மூச்சு விடைபெறுவதற்குக் காரணமாக அமைந்தது. 1778ஆம் ஆண்டு மே திங்கள் 30ஆம் தேதியன்று தான் அந்த இறுதி மூச்சு அவரிடமிருந்து விலகியது. சாகும் நிலையில் அந்த மாபெரும் மனிதன் எழுதிய வார்த்தைகள் இன்றளவும் அவரது கொள்கைகளை விளக்கும் முரசங்களாகத் திகழ்கின்றன.

“நான் நல்ல கடவுளையும் என்னுடைய நண்பர்களையும் போற்றியது போலவே, என் எதிரிகளையும் போற்றினேன்: என் எதிரிகள்மீது எந்தவிதமான விருப்பு வெறுப்பும் இல்லாத அளவில், மூட நம்பிக்கைகளை எப்போதும் போல எதிர்த்துக் கொண்டே நான் சாகிறேன்” – இவ்வாறு எழுதி, அதன் கீழே வால்டோர் என்று கையெழுத்திட்டார்.

இத்தனை அறிவுக் கருவூலமானவரும் புதுமை விரும்பியுமான முற்போக்கு சிந்தனையாளர் வால்டேருக்கு சரியான மரியாதை தரப்படவில்லை என்ற குறைபாடு அந்நாட்டு மக்களிடம் இருந்து கொண்டே வந்ததால், அவர் மறைந்த பிறகு மூன்று ஆண்டுகள் ஓடிய நிலையிலும்கூட, 1791ஆம் ஆண்டு, அவரது கல்லறையைத் தோண்டி, உடலினை பாரீஸ் நகரத்திற்குள் மிகப் பெரிய ஊர்வலமாக புரட்சியாளர்கள் எடுத்துச் சென்றார்கள். எந்த இடத்தில் வால்டேர் பாஸ்டில் சிறையிலே அடைக்கப்பட்டிருந்தாரோ, அதே இடத்தில் அவரது உடல் மரியாதை செலுத்தப்பட்டு, ஓர் இரவு முழுவதும் வால்டேரின் சவம் வைக்கப்பட்டு இறுதி அஞ்சலி நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. அந்த இறுதி யாத்திரைப் பயணத்தில் இலட்சக்கணக்கான மக்கள் திரண்டு சென்று, கல்லறையாக அந்த உடலை அடக்கம் செய்தார்கள். அந்தக் கல்லறையிலே இன்றளவும் காணப்படும் வாசகம் இரண்டே இரண்டு வார்த்தைகள் தான்! ஆம், "இதோ வால்டேர்" என்ற அந்த இரண்டு வார்த்தைகள் தான் அவரின் புகழினை உலகத்திற்கு வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டிக் கொண்டுள்ளது!

வால்டேர் தனது புரட்சியில் கையில் ஆயுதம் ஏந்தவில்லை. ஆயிரக் கணக்கான படை வீரர்களைக் கொண்டு சேனையை நடத்தி யுத்தம் புரிய வில்லை.

தலையிலே சிந்தனை!
கையிலே பேனா!
நெஞ்சிலே உறுதி!

இவைகளையே போர்க் கருவிகளாகக் கொண்டு, 80 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக எழுத்துப் போர் நடத்திய ஈடு இணையற்ற அந்த சிந்தனையாளர் – தன் இரு விழி மூடி இந்தத் தரணியில் உள்ள மாந்தர்தம் விழிகளையெல்லாம் திறந்து வைத்தார் என்பது தான் நிதர்சன உண்மை!

வால்டேரைத் தொடர்ந்து நாளை, ரூஸோ பற்றி எழுதவுள்ளேன். அவர்கள் இருவரையும் ஒன்றாக இணைத்தே சரித்திரம் சுட்டிக்காட்டினாலும் கூட, அடிப்படையிலே அவர்கள் இருவருக்கும் வேறுபாடு உண்டு. சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமேயானால், அறிவுக்கும் உணர்வுக்கும் உள்ள வேறுபாடே, அவர்களிடையே இருந்த வேறுபாடு. அதைப்பற்றி எழுதுகிறேன் நாளை.

(நாளை)

அன்புள்ள,

மு.க.

உள்ளம் உலைக்களம்; உறுதி போர்க் கருவி!

(14)

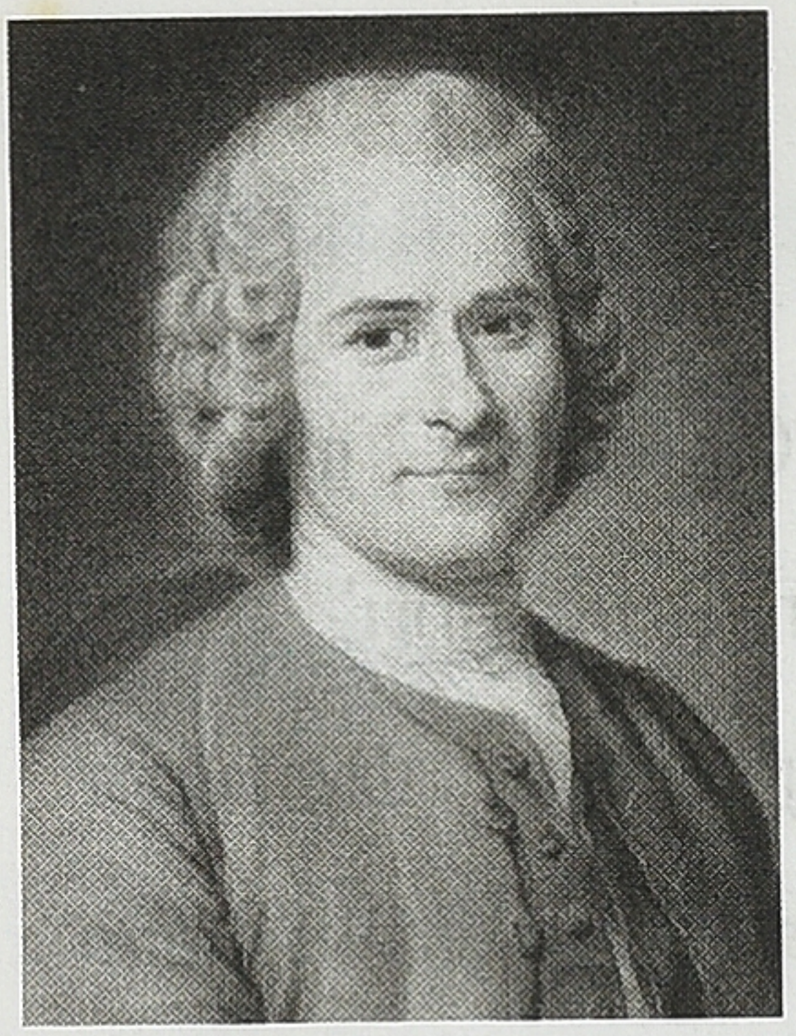
உடன்பிறப்பே,

வாள் தூக்கிப் போர் புரிந்தவர்கள் அல்லர் – வரிசைப்படுத்திய படைகளை அணி வகுத்திடச் செய்து அதிகார வரம்பை அதிகப்படுத்திக் கொண்டவர்களும் அல்லர்.

பேனாவே போர்வாள் – சிந்தனையே சைன்யம் – ஆம்; 18ஆம் நூற்றாண்டில் – 1694 முதல் 1778 வரையில் வாழ்ந்த வால்டேர், 1712 முதல் 1778 வரையில் வாழ்ந்த ரூசோ; இந்த எழுத்து வேந்தர்கள் அமெரிக்கப் புரட்சிக்கும், பிரஞ்சுப் புரட்சிக்கும் அடித்தளம் அமைத்த இரட்டையர்கள் என்றே வரலாற்று ஏட்டில் வர்ணிக்கப்பட்டார்கள். இருவரின் எழுத்துக்களும் – எடுத்து வைத்த கருத்துக்களும் சில பல வேளைகளில் மோதிக் கொள்ளும் இயல்புடையவை ஆயினும், இருவருமே மனித சமுதாயத்தை மையமாக வைத்தே தங்கள் எழுத்துப் பணியை ஆற்றினார்கள். உலகப் புகழ் பெற்ற அந்த இருவரில் ஒருவரான ரூசோ; அவர் பிறந்த கதையைப் பற்றி அவரே எழுதியிருப்பது கண்ணீரில் தோய்த்து வழங்கப்பட்டதாகும்.

இது; அது :–

"நான் 1712ஆம் வருடம், ஜெனிவா நகரில், ஐசக்ரூஸோ என்பவருக்கும், சூசான் பெர்னார்ட் என்ற பெண்மணிக்கும் மகனாகப் பிறந்தேன். மிதமான பிதுரார்ஜிதச் சொத்து பதினைந்து பிள்ளைகளுக்கிடையில் பங்கிடப் பட்டதால், அவர்களில் ஒருவரான என் தந்தைக்கு கிடைத்த பங்கு மிகச் சொற்பமே! அவர் கடிகாரத் தொழிலை தம் பிழைக்கும் தொழிலாகக் கொண்டார். அதில் அவர் மிகவும் கெட்டிக்காரராகவே இருந்தார். என் தாய் நல்ல நிலையில் உயர்ந்த குடும்பத்தில் பிறந்தவர். இளம் வயதிலிருந்தே இருவரும் நெருங்கிப் பழகி வந்தவர்கள். இவர்கள் இருவரின் ஆசைப் பிணைப்பை வெட்ட முனைந்த ஒரு சூழ்நிலை இவர்களின் பாசப் பிணைப்பை இறுக்கத் தான் உதவியது. தான் எண்ணியவள் தனக்கு கிடைக்க மாட்டாள் என்று தந்தை சோக சாகரத்தில் ஆழ்ந்தார். இந்த நேரத்தில் என் தாயின் சகோதரன், என் தந்தையின் சகோதரி ஒருத்தியை மணக்க ஆசைப்பட்டார். அவர் செய்த தந்திரத்தால் என் தாயின் தந்தை, என் தாய் தந்தையரின் மணத்துக்கு ஒப்புக் கொண்டார். மணமாகி முதல் குழந்தை பிறந்த பிறகு என் தந்தை பிழைப்பு காரணமாக கான்ஸ்டான்டிநோபிள் பட்டினத்துக்குச் சென்றார். என் தந்தை வெளியூருக்குப் பிரிந்து போன பிறகு, என் தாயின் அழகும், புத்தி

சாதுரியமும், அவளுடைய பாட்டு, படிப்பு, ஓவியம், கவிதை முதலான கலைத் திறமைகள் எல்லாம் பல ரசிகர்களை உண்டாக்கியது. ரசிகர்களில் ஒருவர் ரசிகத் தன்மையை அளவு மீறிக் கொண்டு போனதால் என் தாயை அடைய ஆசை கொண்டார். தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள என் அம்மாவுக்குக் கற்பைவிட, என் தந்தையின் மீது அளவற்ற அன்பு இருந்ததால், தந்தையை உடனடியாக ஊர் திரும்பும்படியாகக் கடிதம் எழுதினாள். தந்தையும் திரும்பி வந்தார். அந்தக் கூடலின் அறுவடையாக துன்பக் கனியாய் அவர் திரும்பி வந்த பத்து மாதங்களுக்குப் பிறகு பலகீனமான நோயுள்ள குழந்தையாகப் பிறந்தேன். என் பிறப்பு என் தாயின் உயிரை விழுங்கியது. எனது துன்பங்கள் அனைத்திலும் என் முதல் துன்பம் என் பிறப்பு தான்!"

இவ்வாறு தனது முதல் துன்பம் தனது பிறப்புத் தான் என்று குறிப்பிடும் ரூசோ – 2–7–1778 அன்று உயிர் விட்ட போது அவருக்கு இழைக்கப்பட்ட – அல்லது இயற்கையாகவே அமைந்த கடைசித் துன்பம் என்ன என்பதை அறிவிக்காமலே மறைந்து விட்டார் என்பதா? அல்லது மறைத்து விட்டனர் என்பதா?

அதற்கிடையே அவர் வரலாற்றுக்குள் நுழைந்து பார்ப்போம் –

1725 ஆம் ஆண்டில் ரூசோ, தனது 13வது வயதிலேயே தடை செய்யப் பட்ட நூல்களை யெல்லாம் வாங்கிப் படிக்கத் தொடங்கினார். இளைஞர்கள் அமைப்பு ஒன்றில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டார். சிறு வயது முதலே ரூசோ தன் பெயரை எழுதும்போது, "ஜீன் ஜேக் ரூசோ – ஜெனிவாவின் குடி மகன்" என்று குறிப்பிடுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். இந்த அளவிற்கு இவர் ஜெனிவாவின் மீது பற்று கொண்டிருந்த போதிலும், அவருடைய நூல்கள் அந்த நாட்டில் பகிரங்கமாக தீயிட்டுக் கொளுத்தப் பட்டன. ஜெர்மனியிலே பிறந்த கார்ல் மார்க்சுக்கு எப்படி ஜெர்மனியிலே இடமில்லையோ, இத்தாலியிலே பிறந்த மகாகவி தாந்தே வுக்கு எப்படி இத்தாலியிலே இடமில்லையோ அதைப் போலவே ஜெனிவாவிலே பிறந்த ரூசோ அந்த நாட்டிலிருந்தே வெளியேற்றப்பட்டார்.

ரூசோ எழுதிக் குவித்தது ஏராளம் என்ற போதிலும், சுதந்திரத்தைப் பற்றி அவர் அதிகமாகவே குறிப்பிட்டுள்ளார். சுதந்திரத்தைப் பற்றி கூறும்போது, "நான் சுதந்திரத்தை வழிபடுபவன். கட்டுப்பாட்டையும், சங்கடத்தையும், பிறரைச் சார்ந்திருத்தலையும் அடியோடு வெறுப்பவன். அமைதி நிறைந்த அடிமைத்தனத்தை விட ஆபத்துடன் கூடிய சுதந்திரமே மேலானது. மனிதன் சுதந்திரத்தோடு தான் பிறக்கிறான். ஆனால் எங்கு நோக்கினும் அவன் அடிமைத்தளைகளில் பிணைக்கப்பட்டே காட்சி

அளிக்கிறான். சுதந்திரத்தைப் புதியதாகச் சம்பாதித்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் இழந்த சுதந்திரத்தை மீட்பது அரிது. தன்னால் இயன்றதைச் செய்ய வேண்டி முயல்பவனும், தன் மனச்சாட்சியின் பிரகாரம் காரியங்களை செய்பவனுமே உண்மையான சுதந்திர மனிதன் ஆவான். தன் சுதந்திரத்தைப் பராதீனப்படுத்திக் கொண்டாலும், தன் பிள்ளைகளின் சுதந்திரத்தைப் பராதீனப்படுத்தும் உரிமை மனிதனுக்குக் கிடையாது. ஒரு மனிதன் தனது சுதந்திரத்தை இழந்து விட்டான் என்று சொன்னால், அவன் தனது மனிதத் தன்மையையே இழந்து விட்டான் என்று தான் அர்த்தமாகும். மனித சமுதாயத்தின் அங்கத்தினன் என்ற முறையில் அவனுக்குள்ள உரிமை களையும் கடமைகளையும் கூட அவன் இழந்தவனாகிறான்.

உண்மையான சுதந்திரத்தை அனுபவித்து வாழும் மனித சமுதாயத்திலே மனிதர்கள் தங்கள் தேக உழைப்பிலே வாழ்வார்கள். சுதந்திரம் என்ற பழச்செடி எல்லாவிதமான சீதோஷ்ண நிலைகளிலும் வளரு வதில்லை. இதனால் எல்லா மக்களினங்களாலும் சுதந்திரத்தை அடைந்து விட முடியாது.”

நான் முதலில் குறிப்பிட்டது போலவே வால்டேர், ரூசோ ஆகிய இருவருமே ஒரு காலத்து சிந்தனையாளர்கள் என்ற போதிலும், கருத்து ரீதியாக இருவருக்குமிடையே ஒரு பனிப் போராட்டம் இருந்து கொண்டுதான் வந்தது.

வால்டேர் விவேகம், பகுத்தறிவு ஆகியவற்றை மூலதனமாகக் கொண்டு, சொற்களாலும், எழுத்துக்களாலும் மக்களைச் சீர்திருத்தி விடலாம் என்று நம்பினார். ஆனால் ரூசோவோ, வார்த்தைகளைக் கொண்டு மட்டும் எழுத்துக்களாலும், பேச்சுக்களாலும் எதுவும் செய்து விட முடியாது, நடத்தை ஒன்றின் மூலமாகத் தான் எதிலும் வெற்றி பெற இயலும் என்று திட்டவட்டமாக நம்பினார், கூறினார்.

ரூசோ எழுதிய "சமுதாய ஒப்பந்தம்" என்ற நூல், "சட்டங்களை தூக்கிப் போடு, மனிதனுக்கு சுதந்திரமான சமுதாய வாழ்வு கிடைக்கும்" என்பதை வலியுறுத்துகிறது. ஆனால் வால்டேருக்கு சமுதாயப் புரட்சி என்பது பிடிக்காத ஒன்று. என்றாலும் வால்டேர் விட்ட இடத்திலிருந்து ரூஸோ தொடங்கினார் என்ற பழமொழியை உலகம் தொடர்ந்து சொல்லி வருகிறது. இந்த "சமுதாய ஒப்பந்தம்" என்ற ரூசோவின் புத்தகத்தைப் படித்து விட்டு வால்டேர் கருத்து கூறும்போது, "மனிதனுக்கும் குரங்குக்கும் உள்ள ஒற்றுமை தான் ரூசோவிற்கும், தத்துவ ஞானிக்கும் இடையே இருக்கிறது என்று இப்போதாவது தெரிகிறதா?" என்று கேலியாகக் கூறினாராம்.

ரூசோ எழுதிய மற்றொரு நூல் – "ஏற்றத்தாழ்வு பேதங்களின் மூலத்தைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி" என்பதாகும்.

இந்த நூலை எழுதி முடித்ததும், அதனை வால்டேருக்கு அனுப்பி வைக்க ரூசோ தவறவில்லை. அந்த நூலில் மக்கள் அன்றாட வாழ்க்கையில் பின்பற்றி வரும் நாகரீக வளர்ச்சிகளை வன்மையாக கண்டித்ததோடு, மக்கள் அனைவரும் பழங்கால மக்களைப் போலவும், விலங்குகளைப் போலவும் கட்டுப்பாடுகள் அற்ற நிலைக்குச் சென்றிட வேண்டுமென்றும் எழுதியிருந்தார். இந்த நூலைப் படித்து விட்டு வால்டேர் தன் கருத்தை ரூசோவுக்குத் தெரிவிக்கும்போது, "மனித இனத்திற்கு விரோதமாக நீங்கள் எழுதிய புதிய புத்தகம் கிடைத்தது. நன்றி. மக்களையெல்லாம் மாக்களாக மாற்றுகின்ற முயற்சியிலே உங்களைப் போல வேறு யாரும் இந்த அளவிற்கு அறிவுத் திறன் வாய்ந்தவர்களாக இருந்த தில்லை. உங்கள் நூலைப் படித்த போது, நான்கு கால்களின் உதவியால் நடக்க மாட்டோமா என்று நினைத்தேன். அந்தப் பழக்கத்தை விட்டு பல ஆண்டுகள் ஆகி விட்டன. எனவே துரதிருஷ்டவசமாக அதனை என்னால் இப்போது பின்பற்ற இயலாது" என்று எழுதினாராம்.

ரூசோவின் எழுத்துக்களை வால்டேர் இவ்வாறு விமர்சித்த போதிலும், ஏராளமான உலக அறிஞர்கள் பாராட்டியே கருத்து தெரிவித்திருக்கிறார்கள். உதாரணத்திற்கு ஒன்றே ஒன்றை மட்டும் கூறவேண்டுமே

யானால், அண்ணல் காந்தி அடிகளால் பாராட்டப்பட்ட ரஷ்ய மேதை டால்ஸ்டாய் ரூசோவின் எழுத்துக்களைப் படித்து விட்டு, இளம் வயதிலேயே அவரது உண்மையான பக்தனாகவே மாறி விட்டதாகவும், ரூசோவின் உருவம் பதித்த பதக்கம் ஒன்றினை அணிவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்ததாகவும், ரூசோவின் எழுத்துக்களைப் படிக்கும்போது, தானே அவற்றை எழுதிய உணர்வு தனக்கு ஏற்படுவதாகவும் தெரிவித்திருக்கிறார்.

ரூசோ நிரந்தர வருமானமின்றி அலைந்து திரிந்த நாட்களில் ஒரு முறை ஒரு ஓட்டலில் தங்கியிருந்தார். அந்த ஓட்டலின் உரிமையாளர் ஒரு பெண். அவருக்கு உதவிக்கென தெரஸ் என்ற இளம் வயது பெண்ணை பணியிலே அமர்த்தியிருந்தார். அந்த ஓட்டலின் அனைத்துப் பணிகளையும் தெரஸ் தான் பார்த்து வந்தார். அதன் மூலம் கிடைக்கும் ஊதியத்தைக் கொண்டு தான் தெரஸ் தன் பெற்றோரைக் காப்பாற்றினார். தெரஸின் பணிகள் ரூசோவை பெரிதும் கவர்ந்தன. ஓட்டல் உரிமையாளரான பெண்மணியும், அந்த ஓட்டலுக்கு வரும் விருந்தினர்களும், தெரஸை வேலை வாங்கும்போது கோபிப்பதைக் கண்டு ரூசோ வருந்துகிறார். அந்த நேரத்தில் எல்லாம் ரூசோ அந்தப் பெண்ணுக்காக பரிந்து பேசி, ஓட்டலுக்கு வரும் பெரிய மனிதர்களின் கேலிக்கும் கிண்டலுக்கும் ஆளாவதும் உண்டு. தெரஸ் என்ற அந்த இளம் வயதுப் பெண்ணுக்கு ரூசோவின் ஆறுதல்

வார்த்தைகள் மிகவும் பிடித்தது. காலப் போக்கில் இது காதலாகப் பரிணமித்து, இறுதியில் தெரஸை ரூசோ தன் வாழ்க்கைத் துணைவியாகவே ஆக்கிக் கொண்டார்.

1749 ஆம் ஆண்டு பாரீஸ் நகரத்திலிருந்து ரூசோ தன் நண்பரைக் காண்பதற்காக வின்சென்னஸ் என்ற ஆறு மைல் தூரத்தில் இருந்த ஊருக்கு கையிலே காசு இல்லாத நிலையில் நடந்தே சென்று கொண்டிருந்தார். நல்ல வெயில். சோர்வடைந்த நிலையில் மர நிழல் ஒன்றில் தங்கிய ரூசோ, தன் கையில் இருந்த ஒரு பத்திரிகையைப் படித்த போது, அதிலே டிஜான் கலைக் கழகம் சார்பில் கட்டுரைப் போட்டி ஒன்றுக்கான விளம்பரத்தைக் கண்டார். அதைப் படித்ததும் தானும் அந்தப் போட்டியிலே கலந்து கொள்வதென்று தீர்மானித்தார். வீடு திரும்பியதும் அந்தக் கட்டுரை தயாரிப்பு பணியில் அதிக நேரம் எடுத்துக் கொண்டு, அந்த முயற்சியில் இடைவிடாது ஈடுபட்டார். மனைவி தெரஸின் தாயாரை எழுத்து சம்பந்தப்பட்ட பணிகளுக்காக உதவியாக வைத்துக் கொண்டார். காரணம் தெரஸ்க்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியாது.

கட்டுரைப் போட்டியில் டிஜான் கலைக் கழகம் ரூசோவின் கட்டுரையைத் தேர்ந்தெடுத்ததோடு, மிகப் பெரிய சாதனைக் கட்டுரையாக அங்கீகரித்தது. கட்டுரைக்கான பரிசும் ரூசோவிற்கு அளிக்கப்பட்டது. பல பெரிய மனிதர்களின் நட்பும், எதிர்பாராத புகழும் ரூசோவை

வந்தடைந்தது. அவர் இந்தக் கட்டுரையை எழுதி பரிசு பெற்ற போது அவருடைய வயது 38 ஆகும். ரூசோவின் கட்டுரையை புத்தகமாக வெளியிடும் பணியினை அவருடைய நண்பர்களில் ஒருவரான டிடராட் என்பவர் ஏற்றுக் கொண்டார். அதற்குப் பாராட்டுகள் ஒரு பக்கம் வந்தாலும், சிலர் ரூசோவின் கட்டுரையிலே குறை கண்டுபிடிக்கத் தவறவில்லை. அதற்கெல்லாம் ரூசோ அவ்வப்போது பதில் அளித்தார்.

தவறு கண்டவர்களில் ஒருவர் மன்னர் ஸ்டானிஸ்லாஸ். அவரது கருத்துக்களைக் கண்டவுடன் ரூசோ வெகு காட்டமாக அதற்குப் பதிலடி கொடுத்தார். அதைப் பார்த்த மக்கள் ரூசோ விரைவில் பாஸ்டில் சிறைக்கு அனுப்பப்படுவார் என்று எதிர்பார்த்தார்கள். ஆனால் அது நடைபெறவில்லை. மாறாக மன்னர் ஸ்டானிஸ்லாஸ் ரூசோவை பாராட்டினார். மேலும் மேலும் புகழ் ரூசோவை வந்தடைந்தது.

ரூசோவின் எழுத்துக்களை அறவே வெறுத்து அஞ்சி நடுங்கிய அரசாங்கம் பாஸ்டில் சிறைச்சாலையைக் காட்டி பயமுறுத்தியது. அப்போது ரூசோ சொல்கிறார் – “இன்றில்லையாயினும் என்றோ ஒரு நாள், நாளையோ நாளை தவறினால் என்றோ ஒரு நாள் – நான் உயிரோடு இருக்கும்போதோ அல்லது என் விழிகள் மூடிய பின்னரோ – பாஸ்டில் சிறைச்சாலை உடைக்கப்படும்” என்றார். அது போலவே அவர் மறைவுக்குப் பின்னர் அந்த பாஸ்டில்

சிறைச்சாலை உடைக்கப்பட்டது. குற்றவாளிகளாக அதற்குள் வைக்கப்பட்டிருந்தவர்கள் "வாழ்க ரூசோ, வாழ்க வால்டேர்" என்று முழங்கியபடி வெளியுலகம் காண வந்தார்கள். வால்டேரோ, ரூசோவோ நேரில் இருந்து மக்களைத் தூண்டி விட்டு அதன் பின்னர் அந்தப் போராட்டம் நடைபெறவில்லை. ஆனாலும் அவர்களின் பேனா முனையினால் எழுதிக் குவிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு வரியும் மக்களை உந்தித் தள்ளும் மகத்தான சக்தி களாக விளங்கின.

மற்ற சிந்தனையாளர்களுக்கு ஏற்பட்ட கதியைப் போலவே, ரூசோ எழுதிய புரட்சி எழுத்துக்களைக் காரணமாக காட்டி அரசுப் பொறுப்பில் இருந்தோர் இவரை பெர்ன் நகரத்தை விட்டே வெளியேறுமாறு ஆணை பிறப் பித்தனர். அந்த நகரத்திலே பல புரட்சியாளர்கள் இருந்த போதிலும், தன்னை மட்டும் வெளியேற்றுவது ஏன் என்று ரூசோ கருதினார். பல ஊர்களில் சென்று தங்க ரூசோ முற்பட்ட போதிலும், ஓர் இடத்திலும் அவரை நிலையாக தங்கவிடவில்லை. இறுதியாக ஸ்பெயின் நாட்டுக்குச் சொந்தமான செயிண்ட் பியர்ஸ் தீவிலே சென்று ரூசோ தங்கினார். அங்கும் அவரால் நிம்மதியாக வாழ முடியவில்லை. அந்த நாட்டு அரசு கடிதம் கிடைத்த 24 மணி நேரத்திற்குள் ரூசோ அந்தத் தீவிலிருந்து வெளியேற வேண்டும் என்றும் அது அரசாங்க ஆணை என்றும் தெரிவித்தது. செல்வதற்கு வேறு இடம் தெரியவில்லை என்றும், அரசாங்கம் விரும்பினால் தன்னை

கைது செய்து சிறையில் வைத்து விடலாம் என்றும் அரசுக்கு தெரிவித்தார் ரூசோ. ஆனால் அரசு அவரது வேண்டுகோளை ஏற்க மறுத்து, நாட்டை விட்டு வெளி யேறும்படி மீண்டும் கட்டளை பிறப்பித்தது.

இங்கிலாந்து நாட்டிற்குச் சென்றார். அங்கே வரவேற்பு கொடுத்து ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டார். இவரால் எழுதப்பட்ட நாடக நூலான எமிலியும், சமுதாய ஒப்பந்தம் என்ற நூலும் பிரெஞ்சு அரசினால் தடை செய்யப்பட்டு, நீதி மன்ற வாயிலிலேயே இந்த நூல்கள் எல்லாம் தீயிட்டுக் கொளுத்தப்பட்டன. ஆனால் இதே நூல்களை பலபட பாராட்டிய இங்கிலாந்து மக்கள், அந்த நூல்களை எழுதிய ரூசோவின் கைகளுக்கு முத்தமிட்டுப் புகழ்ந்தனர்.

2–7–1778 அன்று ரூசோ தான் தங்கியிருந்த அறையில் முகமெல்லாம் வீங்கிய நிலையில் பிணமாகக் கிடந்தார். அவரது மறைவுக்கு உண்மையான காரணம் என்னவென்பது உலகத்தின் கண்களுக்கு மறைக்கப் பட்டது. அவருக்கு நேர்ந்தது இயற்கை மரணமா? செயற்கையான நிலையில் கொல்லப்பட்டாரா என்ற உண்மை இறுதி வரை தெரியாமலே போய்விட்டது.

ரூசோ தான் மறைந்தவுடன் எந்த இடத்தில் தன்னை அடக்கம் செய்ய வேண்டுமென்று கூறியிருந்தாரோ, அதே இடத்தில் அவர் புதைக்கப்பட்டார்.

வால்டேருக்குச் செய்ததைப் போலவே, ரூசோ மறைந்து பதினாறு ஆண்டு களுக்குப் பின்னர், பிரெஞ்சு

புரட்சி உலகத்தையே குலுக்கிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில், ரூசோவின் கல்லறை மீண்டும் தோண்டப்பட்டு, அவரது உடலை பாரீஸ் நகரத்திற்குள் ஊர்வலமாக எடுத்துச் சென்று, வழக்கமாக பெரிய பிரமுகர்கள் அடக்கம் செய்யப்படும் இடத்திலே புதைத்தார்கள். அவரது உடல் சவமாக எடுத்து வரப்பட்ட நேரத்தில் – அவர் எழுதி ஒரு காலத்தில் பாரீஸ் மாநகரில் எரிக்கப்பட்ட "சமுதாய ஒப்பந்தம்" என்ற நூல், புனித நூலாக கருதப்பட்டு ஊர்வலத்தில் அனைத்து மரியாதைகளுடன் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

வால்டேரும், ரூசோவும் எந்த உலைக் களத்திலும் வடித்தெடுத்துக் கொடுத்த ஆயுதங்களை ஏந்தி ஆயிரக் கணக்கில் இளைஞர்களும், வாலிபர் களும் பயங்கரமான பாஸ்டில் சிறையை உடைக்கவில்லை; அந்தச் சிங்க இளைஞர் கூட்டம்; தங்கள் அஞ்சா நெஞ்சம் எனும் உலைக்களத்தில் உருவான உறுதியையே "பாஸ்டில்" சிறைச்சாலையை உடைக்கும் கருவியாகக் கொண்டு பொடிப்பொடியாக்கினர்; அந்தப் பொல்லாத சிறைக் கூடத்தை! புரட்சி என்பதற்குப் பொருள் புரியாமல் புலம்பிக் கொண்டிருந்தவர் களுக்கு அந்தப் புலி நிகர் மாந்தர் புரிய வைத்தனர்; புரட்சி எப்படி வரும்? ஏன் வரும்? எப்போது வரும்? என்பதை!

அன்புள்ள,

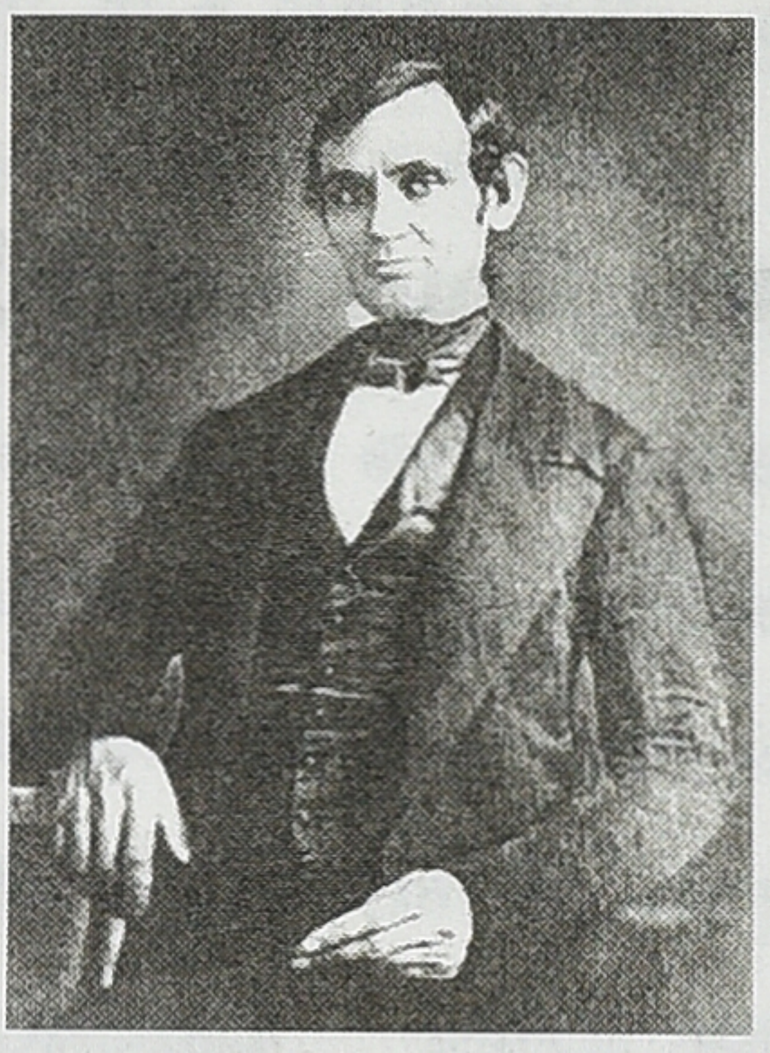
மு.க.

தன்னை வென்றவன்; தரணியை வென்றவன்!

(15)

உடன்பிறப்பே,

சேலம் இரும்பு, நெய்வேலி நிலக்கரி, சேது சமுத்திரத் திட்டம் போன்ற தமிழகத்தின் வளம் பெருக்கும் திட்டங்களுக்காக அறிஞர் அண்ணா தலைமையில் தி.மு. கழகம் குரல் கொடுத்த போது அந்தக் குரலைச் சட்ட மன்றத்திலும் ஒலிப்பதற்கு எங்களுக்கு 1957ஆம் ஆண்டு வாய்ப்புக் கிட்டியது. சுட்டமன்ற உறுப்பினர்களாக எதிர்க் கட்சி வரிசையில் அமர்ந்திருந்த நாங்கள் நிதி நிலை அறிக்கை மீது பேசும்போது தமிழகத்தை வாழ வைக்கக்கூடிய – வளப்படுத்தக் கூடிய திட்டங்களுக்காக இங்குள்ள மாநில காங்கிரஸ் ஆட்சி எங்களோடு சேர்ந்து குரல் கொடுக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை தமிழ் நாட்டிற்காக அதன் எதிர்கால முன்னேற்றத்திற்காக நிறைவேற்றித் தர வேண்டும் என்பதற்காக – அதற்காக டெல்லியில் வாதாட வேண்டும் என்று வலியுறுத்த வேண்டுமென்றும் பேசிய போது அப்போது தமிழக தொழில் அமைச்சராக காங்கிரஸ் அமைச்சரவையில் வீற்றிருந்த திரு. ஆர். வெங்கட்ராமன் அவர்கள்

குறுக்கிட்டு, "சேலம், சேலம் என்று சொல்கிறீர்கள், நீங்கள் சொல்கிற சேலத்தில் இரும்பு இருப்பதாகவும், அதை எடுக்கும் திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டு மென்றும் கூறுகிறீர்கள், சேலம் என்பது தமிழகத்திலே உள்ள ஒரு நகரம் மாத்திரமல்ல, அமெரிக்காவிலும் ஒரு சேலம் இருக்கிறது; எந்தச் சேலத்து இரும்பை எடுக்க வேண்டுமென்று கூறுகிறீர்கள் என்பது தெரியவில்லை என்பது போல கருத்தமைந்த கேலி மொழியில் விளக்கமளித்தார்.

ஆப்ரகாம் லிங்கனைப் பற்றி இன்று எழுதலாமெனக் கருதி, அதற்கான ஆதாரங்களை நான் புத்தகங்களில் தேடும்போது அன்று திரு.ஆர்.வெங்கட்ராமன் அவர்கள் சொன்ன சேலத்தைக் கண்டேன். எங்கே கண்டேன் தெரியுமா? ஆப்ரகாம் லிங்கனைப் பற்றிய வரலாறு அடங்கிய ஒரு பெரிய நூலில் சேலத்தைக் கண்டு பிடித்தேன். அந்தச் சேலம் அமெரிக்காவிலே உள்ள ஒரு நகரம். அந்த நகரத்திற்கு அருகிலே உள்ள ஒரு கிராமத்திலேதான், மரப் பலகைகளினால் உருவான ஒரு குடிலில் ஆப்ரகாம் லிங்கன் பிறந்தார் என்ற குறிப்பு வருகிறது. சேலத்திலே இரும்பு தொழிற்சாலை வர இயலாது என்பதற்காக அன்றைக்கு ஆர். வெங்கட்ராமன்

அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னது தவறு என்பதும் ஆனால் அமெரிக்காவிலும் ஒரு சேலம் இருக்கிறது என்பதும் தற்செயலாக நமக்குக் கிடைத்த செய்தியாகும்.

குடிசையில் பிறந்த ஒருவர் குடியரசு தலைவராக வர முடியும் என்பதற்கு – அதுவும் அமெரிக்கா போன்ற ஒரு பணக்கார நாட்டிற்கு குடியரசு தலைவராக வர முடியும் என்பதற்கு உதாரணமாக விளங்கிய பெருமகன் தான் ஆபிரகாம் லிங்கன். தந்தையோ மரத்தை வெட்டி வியாபாரம் செய்த ஏழைக் குடிமகன். ஊரில் மற்ற குழந்தைகள் எல்லாம் பள்ளிக்குச் சென்று படித்துக் கொண்டிருந்த போது, லிங்கன் ஏழு வயதிலேயே பிழைப்பதற்காக உழைக்கத் தொடங்கினார். ஏழு வயது முதல் பன்னிரண்டு வயது வரை மரம் வெட்டும் பணியிலே தான் ஆப்ரகாம் லிங்கன் ஈடுபட்டார். பள்ளிக்குச் சென்று முறையாகப் படிக்காவிட்டாலும், இலவசமாக இவருக்குக் கிடைத்த புத்தகங்களை யெல்லாம் படிக்கத் தவறவில்லை இவர்.

1809ஆம் ஆண்டு – ஆம் – நமது பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பிறந்த 1909ஆம் ஆண்டுக்கு சரியாக நூறாண்டுகளுக்கு முன்பு, பிப்ரவரி திங்கள் 12ஆம் தேதியன்று தாமஸ் லிங்கன் – நான்சி தம்பதிகளுக்கு இரண்டாவது குழந்தையாக ஆப்ரகாம் லிங்கன் பிறந்தார்.

இளம் வயதில் பெற்றோர்களாலும், சகோதரியாலும் "ஆபி" என்ற பெயரில் தான் ஆப்ரகாம் லிங்கன் அழைக்கப்பட்டார். ஆபி ஒன்பதாவது வயதைத் தொட்ட போது, அன்னை நான்சி மறைந்தார். தந்தை மூன்று குழந்தைகளுடன் இருந்த விதவை சாலியை இரண்டாவது மனைவியாக மணந்தார். சிற்றன்னை கொடுமை இருக்குமோ என்று எதிர்பார்த்து அஞ்சிய நிலையில் இருந்த ஆபியும், சகோதரி சாராவும் எண்ணியதற்கு மாறாக, சாலி இந்தக் குழந்தை களிடமும் அன்பு செலுத்தினாள்.

ஆப்ரகாம் லிங்கன் தனது 21வது வயதில் பள்ளிக்குச் செல்லாமலே படித்து பள்ளி இறுதி வகுப்பில் தேறினார். சர்வே துறையில் வேலை கிடைத்த போது, அங்கே உயர் அதிகாரியாக இருந்த ஜான் கலோவன் அப்போது ஆளுங்கட்சியாக அங்கிருந்த பெடரல் கட்சியின் ஆதரவாளராக இருந்த போதிலும், லிங்கனிடம் நீங்கள் எனக்கு உதவியாளர் என்பதற்காக என் கட்சி கொள்கைகளை நீங்கள் ஆதரிக்க வேண்டும் என்பதில்லை என்று தெரிவித்த தோடு, சட்ட புத்தகங்களை யெல்லாம் கொடுத்துதவி படிக்கச் செய்தார்.

லிங்கன் தனது 23வது வயதில் இல்லினாய்ஸ் மாநில சட்டப் பேரவை தேர்தலில் குடியரசு கட்சியின் வேட்பாளராக, அந்தக் கட்சியின் சார்பில் நிறுத்தப்பட்ட

போதிலும் அதில் வெற்றி வாய்ப்பினை இழந்தார். மீண்டும் 1834ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தேர்தலில் போட்டியிட்டு தனது 25வது வயதில் சட்டப் பேரவை உறுப்பினராக ஆனார். மீண்டும் 1836ஆம் ஆண்டு நடை பெற்ற தேர்தலிலும் வெற்றி பெற்றார். அந்த நேரத்தில் இல்லினாய்ஸ் மாநிலத்தின் தலைநகரம் மாற்றப்பட்டதால், தான் வசித்து வந்த சேலம் நகரி லிருந்து இரவல் குதிரை ஒன்றைப் பெற்று, அதிலே தனது புத்தகங்களையும் பொருட்களையும் ஏற்றிக் கொண்டு புதிய தலைநகரமான ஸ்பிரிங் ஃபீல்டுக்கு கையில் ஏழு டாலர்கள் மட்டுமே உள்ள நிலையில் பயணமானார் லிங்கன்.

அமெரிக்காவில் நீக்ரோ அடிமைகளை கொடுமையாக நடத்துவதை அறிந்தும், நீக்ரோ மகளிரைக் கூட விற்பனைப் பொருட்களாக சந்தையிலே நிறுத்தி வியாபாரம் செய்கிறார்கள் என்றும் செவி வழிச் செய்தியாக தன் இளம் வயதிலேயே அறிந்து அதிர்ச்சியடைந்த ஆப்ரகாம் லிங்கன் ஒரு நாள் அந்தக் காட்சியை நேரிலே கண்ட போது தனியாக ஓர் இடத்தில் அமர்ந்து தேம்பித் தேம்பி அழுதார்.

ஏழ்மையான குடும்பத்திலே வறுமை வாட்டும் நிலையிலே வாழ்ந்த போதிலும், பணம் சம்பாதித்து செல்வந்தராக வேண்டுமென்ற ஆசை எப்போதும் ஆப்ரகாம்

லிங்கனுக்கு ஏற்பட்டதில்லை. பணத்தை விட, ஒரு மனிதனுக்கு நல்ல ஒழுக்கமும், நேர்மையான தன்மையும் தான் முக்கியம் என்றே அவர் நினைத்தார்.

ஆப்ரகாம் லிங்கன் வசித்த கிராமத்திற்கு அருகில் "சேலம்" நகரில் ஹெர்டன் என்பவர் நடத்தி வந்த மதுக் கடை ஒன்றினை லிங்கனிடம் கொடுத்து அதனை நடத்தும்படியும், அதற்கான தொகையை தவணை முறையில் தருமாறும் கூறியதன் பேரில் அதனை லிங்கன் நடத்தத் தொடங்கினார். அந்த சேலம் நகரில் இலக்கிய விவாத சங்கம் என ஒன்று இருந்தது. அங்கிருந்தவர்கள் லிங்கனை முதலில் மதிக்கா விட்டாலும், லிங்கனின் தீப்பொறி பறக்கும் பேச்சுக்களை கேட்ட பிறகு பாராட்டத் தொடங்கினார்கள்.

இதற்கிடையே மது பானக் கடை நட்டத்தில் இயங்கியதால், அதன் உரிமையாளர் வேறொருவருக்கு விற்று விட, லிங்கன் அடைக்க வேண்டிய கடன் தொகையை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பல ஆண்டுகளில் செலுத்தினார். அதன் மூலம் லிங்கன் ஒரு நேர்மையான மனிதர் என்ற பெயர் நிலைத்தது. மதுக் கடையை நடத்திய போதும் லிங்கன் ஒரு போதும் மது அருந்திய தில்லை.

லிங்கன் தனது 21வது வயதில், ரட்லஜ் என்ற பெண்ணை காதலித்த போதிலும், அதனை யாரிடமும்

வெளிப்படுத்தவில்லை. ரட்லஜ்க்கும், வேறொரு இளைஞனுக்கும் திருமணமான போது லிங்கன் தனக்குத் தானே வருந்தினார். ஆனால் ரட்லஜ்ஜை மணந்தவன் எங்கோ ஓடி விட்டான். அதன் பின்னர் அவளுடைய பெற்றோர் லிங்கனிடம் அவளை மணக்க விருப்பமா என்று கேட்டபோது இவர் அளித்த ஒப்புதலின் பேரில் திருமணம் உறுதி செய்யும் விழா நடைபெற்றது. ஆனால் திருமணம் நடைபெறுவதற்கு முன்பே ரட்லஜ் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்து விடுகிறாள். ஆனாலும் லிங்கனால் அவளை மறக்க முடியவில்லை. அவளது கல்லறைக்குச் சென்று தனது இனிய இதயம் அங்கே தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்றார்.

ஆப்ரகாம் லிங்கன் தனது 33வது வயதில் 21 வயதான மேரிடாட் என்பவரை மணந்தார். ஆனால் அதற்கு முன்பு நடைபெற்ற சம்பவம்? மேரி டாட் லிங்கனின் நெருங்கிய நண்பரான எட்வர்ட் என்பவரின் மைத்துனி. அவளை லிங்கனுக்கு மணமுடிக்க எட்வர்ட் விரும்பிய போதிலும், அவருடைய மனைவிக்கு அதிலே விருப்பமில்லை. எனினும் எட்வர்ட் தன் மனைவியை ஒப்புக் கொள்ளச் செய்து, திருமண உறுதி விழாவும் நடைபெற்றது. ஆனால் அதன் பின்னர், அப்போது அமெரிக்காவில் மிகப்பெரிய அரசியல்வாதியாக திகழ்ந்த ஸ்டீபன் டக்ளஸ் என்பவர் தன் மனைவியை இழந்த நிலையில் மேரி டாட்டை மணக்க விரும்பினார். இதைக் கேள்விப்பட்ட லிங்கன்,

தனக்கு திருமணமே வேண்டாமென்று ஒரு கடிதத்தை மேரி டாடிற்கு எழுதினார். எனினும் நண்பன் ஜோசுவா கூறியதின் பேரில், அவளை நேரில் பார்க்கச் சென்ற போது, மேரி டாட்; திருமண உறுதி செய்த பிறகு, நான் மற்றொருவரை மணக்க மாட்டேன் என்று அழுது கொண்டே கூறிய போது, லிங்கன் மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

எனினும் தனக்குத் தானே ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையை வீணாக்கு கிறோமோ என எண்ணி தற்கொலை செய்து கொள்ளக் கூடத் துணிந்தார். அவரது நண்பர்கள் எல்லாம் அவருடன் கடுமையாக விவாதித்து, அவரது தாழ்வு மனப்பான்மையை போக்கிக் கொள்ளுமாறு செய்தனர். அந்த நேரத்தில் தன் வருங்கால மனைவிக்கு லிங்கன் எழுதிய உருக்கமிகு கடிதத்தில் "நான் எப்போதும் ஏழையாகவே இருந்து விட மாட்டேன். எளிய குடும்பத்திலே பிறந்தவனாக இருந்தாலும், வாழ்க்கையிலே எதிர் நீச்சல் போட்டுத் தான் முன்னேற வேண்டுமென்பதை நான் அறிவேன். இல்லாவிட்டால் ஆற்று வெள்ளம் அடித்துக் கொண்டு போய் விடும். சாதனை புரிய வேண்டும், அல்லது சாக் வேண்டும். சாவது சாதனையாக ஆகி விடாது. கடுமையாக உழைத்து முன்னேறுவது தான் சாதனை. அதுவே என் இலட்சியம்" என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

இதன் பின்னர் தான் அவர்களது திருமணம் நடைபெற்றது.

லிங்கன் – மேரி டாட் தம்பதிகளுக்கு நான்கு ஆண் குழந்தைகள். அவற்றில் ஒன்று இறந்த போது, லிங்கன் பெரிதும் வருந்தினார். காடுகளில் சென்று தனிமையில் நேரத்தை கழித்தார். அந்த நேரத்தில் அவர் எழுதிய ஒரு கவிதையின் தொடக்கம் இவ்வாறு அமைந்தது.

காதில் விழும் ஒலி எல்லாம்
இடி முழக்கம் ஆகிறது!
பார்வையில் தென்படும் நிலம் எல்லாம்
கல்லறைகளாக ஆகின்றன!
இதமான காற்றும்
கடும் புயல் ஆகிறது!
நான் சிந்தும் கண்ணீர்
மழை ஆகிறது!

ஆப்ரகாம் லிங்கன் ஒரு நாள் வழக்கறிஞர் உடையை அணிந்து கொண்டு நீதி மன்றத்திற்கு சென்று கொண்டிருந்தார். வழியில் வெள்ளைப் பன்றி ஒன்று வேலி ஒன்றில் தலையை நுழைத்துக் கொண்டு வெளியே வர முடியாமல் தவித்ததைக் கண்டு வண்டியிலிருந்து இறங்கி பன்றியை விடுவித்தார். விடுபட்ட பன்றி மகிழ்ச்சியில் வாலைச் சுழற்றிய போது, அது சேற்றிலே பட்டு, லிங்கன் உடைகளை யெல்லாம் நாசப்படுத்தி

விட்டது. உடை மாற்றுவதற்காக லிங்கன் வீடு திரும்பிய போது, உங்களுக்கு ஏன் இந்த வேண்டாத வேலை என்று மனைவி கேட்க, அதற்கு லிங்கன், "பன்றியை தப்பு விக்காமல், நான் நீதி மன்றத்திற்குச் சென்றிருந்தால், என் மனம் அதையே நினைத்து வேதனைப்படும். விசாரணையில் மனம் சென்றிருக்காது." என்று கூறினாராம்.

1844ஆம் ஆண்டில் அவர் புகழ் பெற்ற வழக்கறிஞராக பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த நிலையில், அவரிடம் ஹெர்டன் என்பவர் உதவி வழக்கறிஞராகச் சேர்ந்தார். அவர் வேறு யாருமல்ல. லிங்கன் இளைஞனாக இருந்த போது, தான் நடத்தி வந்த மதுக்கடையை கடனுக்கு லிங்கனிடம் ஒப்பளித்தவர்தான். அதன் பின்னர் 17 ஆண்டு காலம் லிங்கனுக்கு உதவியாளராக அவர்தான் இருந்து வந்தார். இவர் தான் ஆப்ரகாம் லிங்கனின் வரலாற்றினை நூலாகவும் எழுதினார்.

வழக்கறிஞர் தொழிலில் லிங்கனின் திறமைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு. ஜேம் ஆம்ஸ்டிராங் என்பவர் மீது கொலை குற்றச்சாட்டு. வழக்காட வசதியற்ற நிலையில், இலவசமாக அவருக்காக லிங்கன் வாதாடினார். அவர் செய்த கொலையை நிலவொளியில் நேரில் கண்டதாகவும், அப்போது இரவு மணி 11 என்றும், நிலா வானில் உச்சியிலே இருந்தது என்றும் ஆறு பேர் நீதி மன்றத்தில் சாட்சியம்

அளித்தனர். ஆனால் லிங்கன் வாதிடும்போது, கொலை நடைபெற்றது, பௌர்ணமிக்குப் பின்னர் எட்டாவது நாள் என்றும், அன்றையதினம் இரவு 12 மணிக்கு பிறகு தான் நிலவு தோன்றியது என்றும், எனவே இரவு 11 மணிக்கு நிலவொளி இருந்ததாகவும், அதில் கொலையை நேரில் பார்த்ததாகவும் சாட்சிகள் கூறுவது உண்மைக்கு மாறானது என்றும் தெரிவித்த பிறகு ஜேக் ஆம்ஸ்டிராங் குற்றவாளியல்ல என்று நீதிமன்றம் விடுதலை செய்தது. லிங்கனின் வாழ்க்கை வரலாற்றில் இப்படி எத்தனையோ சம்பவங்கள் உண்டு.

1852 முதல் 1855 முடிய வழக்கறிஞர் பணியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டு வந்ததோடு, அரசியல் மேடைகளிலே பங்கேற்று உரையாற்றிய லிங்கன் அடிமை வியாபாரம் ஒழிக்கப்பட வேண்டுமென்பதை வலியுறுத்தினார். 1858ஆம் ஆண்டு லிங்கன் செனட்டர் தேர்தலில் போட்டியிட்டபோது, அவரை எதிர்த்து ஸ்டீபன் டக்ளஸ் போட்டியிட்டார். அவர் லிங்கனை மட்டம் தட்ட வேண்டுமென்ற நோக்குடன், தேர்தல் பிரச்சாரத்தில் லிங்கன் மதுக்கடை நடத்தியதைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார். அதற்குப் பதிலளித்த லிங்கன், டக்ளஸ் கூறுவது உண்மை தான். அப்போது நான் கடை வைத்திருந்தபோது, என் கடையில் தான் டக்ளஸ் சிகரெட்டும், மதுப் பாட்டில்களையும் வாங்குவது வழக்கம். ஆனால் நான் பல ஆண்டுகளுக்கு

முன்பே கடையை மூடி விட்டேன். ஆனால் நண்பர் டக்ளஸ் இன்னமும் மது அருந்துவதை நிறுத்த வில்லை என்று கூறிய போது கூட்டத்தினர் பாராட்டி வரவேற்றனர். ஆனால் அந்தத் தேர்தலில் லிங்கன் வெற்றி வாய்ப்பினை இழந்து விட்டார்.

1860 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற ஜனாதிபதி தேர்தலில் நான்கு முனைப் போட்டி என்றாலும், ஜனநாயக கட்சி அல்லது குடியரசு கட்சியின் வேட்பாளர் தான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட முடியும் என்ற இருமுனைப் போட்டி எனும் நிலைமை தான் இருந்தது. குடியரசு கட்சியின் சார்பில் லிங்கனா? செவார்டா? என்ற போட்டி கட்சிக்குள் எழுந்த போது, செவார்டு தன்னை விட அரசியல் அறிவு முதிர்ந்த ஆப்ரகாம் லிங்கனை தலைவராக ஏற்றுக் கொள்வதாக அறிவித்தார். ஜனநாயக கட்சியின் வேட்பாளராக ஸ்டீபன் டக்ளஸ் போட்டி யிட்டார்.

லிங்கன் தேர்தல் பிரச்சாரத்தில் கடுமையாக ஈடுபட்டிருந்த நேரத்தில் கிரேஸ் என்ற ஒரு சிறுமி லிங்கனுக்கு எழுதிய ஒரு கடிதத்தில், அவர் உடனடியாக கிருதா வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றும், அப்படிச் செய்தால் அவரது கன்னத்தில் குழி விழுவது தெரியாது என்றும், தோற்றம் நன்றாக அமையுமென்றும் எழுதியிருந்தாள். ஏதோவொரு சிறுமி எழுதிய கடிதம்

ஆயிற்றே என்று அதனை ஒதுக்கிவிடாமல், லிங்கன் கிருதா வைத்துக் கொண்டார். வெற்றி பெற்று நன்றியறிவிப்பு க்காக கிரேஸ் வாழ்ந்த நகரத் திற்குச் சென்ற போது, அந்தக் கூட்டத்தில் அந்தப் பெண் இருக்கிறாளா என்று வினா எழுப்ப, கிரேசும் தன் தந்தையுடன் லிங்கன் அருகே சென்ற போது, அவளுக்கு நன்றி கூறி அந்த சிறுமியை தன்னுடைய சின்னஞ்சிறிய சிநேகிதி என்று கூட்டத்தில் அறிவித்தார்.

1861ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்காவின் 11வது குடியரசு தலைவராக ஆப்ரகாம் லிங்கன் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார். அவரது இளமைக் காலத்தைப் பற்றி பத்திரிகையாளர்கள் அப்போது கேட்ட போது, ஒரு ஏழை மனிதனின் வாழ்க்கையிலே நினைவில் வைத்துக் கொள்ளக் கூடிய நிகழ்ச்சி எதுவும் இருக்காது என்று பதில் கூறினார்.

அவருக்கு நல்ல நகைச்சுவை உணர்வு உண்டு. அவர் குடியரசு தலைவராக ஆனபிறகு அரசுப் பணி கேட்டு ஏராளமான பேர் மனு கொடுத்த போது, லிங்கன் ஓர் கதையைச் சொன்னாராம்.

"மன்னர் ஒருவர் வேட்டைக்குச் செல்ல விரும்பிய போது, அமைச்சரை அழைத்து அன்று மழை வருமா என்று கேட்டிருக்கிறார். அமைச்சர் மழை வராது என்று

கூறினார். மன்னர் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டு சென்று கொண்டிருந்த போது, மேகங்கள் திரண்ட நிலையில் எதிரே வந்த விவசாயி ஒருவரிடம், மழை பெய்யுமா என்று கேட்க, நிச்சயமாக மழை பெய்யுமென்று பதிலளித்திருக்கிறார். விவசாயி கூறியதைப் போலவே மழையும் பெய்தது. அரசர் வியப்படைந்து அமைச்சரை பதவியிலிருந்து நீக்கி விட்டு, அந்த விவசாயியை அமைச்சராக நியமித்தார். புதிய அமைச்சரிடம் மழை பெய்யும் என்று உங்களால் எப்படி உரைக்க முடிந்தது என்று மன்னர் கேட்ட போது, தான் வீட்டில் ஒரு கழுதையை வளர்ப்பதாகவும், மழை வருவதற்கு முன்பு அந்தக் கழுதையின் காதுகள் நேராக விறைப்பாகி விடும் என்றும், அதன் மூலம் மழை வருவதை தன்னால் புரிந்து கொள்ள முடியுமென்று அந்த விவசாயி பதிலளிக்க, உடனே அந்த மன்னர் இந்த விவசாயியை விட, அவரது கழுதை தான் புத்திசாலி என்று கூறி, அமைச்சர் பதவியிலிருந்து அந்த விவசாயியை நீக்கிவிட்டு, கழுதையை அமைச்சராக நியமனம் செய்தாராம். அடுத்த நாள் ஊரிலே உள்ள கழுதைகள் எல்லாம் திரண்டு வந்து மன்னரைப் பார்த்து தங்களையும் அமைச்சராக்க வேண்டுமென்று குரல் கொடுத்தனவாம். அதைப் போல தன்னிடம் வேலை கேட்கிறவர்களிடம் ஆப்ரகாம் லிங்கன் இந்த வேடிக்கை கதையைக் கூறியதாக அவரது வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

1863ஆம் ஆண்டு குடியரசு தலைவராக இருந்த ஆப்ரகாம் லிங்கன் கேட்டீஸ் பர்க் நகரத்திற்கு அதற்கு நான்கு திங்கள்களுக்கு முன்பு நடைபெற்ற ஒரு சண்டையில் உயிரிழந்த போர் வீரர்களின் நினைவிடங்களில் அஞ்சலி செலுத்துவதற்காக வந்தார். அப்போது சில நிமிடங்கள் பேசிய போது தான் உலகம் முழுவதும் இன்றளவும் மறக்கப்படாத ஒரு சொற்றொடரான "மக்களுக்காக – மக்களால் அமைக்கப்பட்ட மக்களின் அரசாங்கம்" (Government of the People, for the people, by the People) என்ற மக்களாட்சித் தத்துவச் சுடரை மாணிக்கப் பரிதியாக ஏற்றி வைத்தார்.

அவர் குடியரசு தலைவர் பதவியை ஏற்பதற்கு முன்பே அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போர் தொடங்கி விட்டது. அது நான்கு ஆண்டுகளுக்கு மேல் நீடித்தது. அமெரிக்காவில் அடிமை ஒழிப்புச் சட்டம் கொண்டு வந்த ஆப்ரகாம் லிங்கன் மீது ஆத்திரமுற்று, அடிமைத்தனத்துக்கு விடை கொடுத்து விட்டு; ஆதிக்கச் சக்திகளின் முதுகெலும்பை உடைப்பது; ஆண்டவனுக்கே ஆகாது எனக் கருதிய ஒரு நடிகர், ஆப்ரகாம் லிங்கனின் ஆவி போக்கவே திட்டமிட்டார். அவர் பெயர் ஜான் வைக்ஸ்பூத். அந்தக் கொடிய மனிதரின திட்டம் ஒரு நாடகக் கொட்டகையில் நிறைவேறியது. ஆம்; லிங்கன் அவரது

மனைவியின் விருப்பத்திற்கிணங்க வாஷிங்டன் நகரில் உள்ள ஒரு தியேட்டருக்கு நாடகம் பார்ப்பதற்காக சென்றிருந்த போது, நாடகம் நடந்து கொண்டிருக்கும் போதே, குடியரசு தலைவர் வீற்றிருந்த இடத்தில் குண்டு வெடிக்கும் பயங்கர ஒலி எழுந்தது. நாடகம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் மேடையிலே தான் துப்பாக்கி சூடு நடப்பதாகக் கருதிக் கொண்டார்கள். தலையில் பின்புறம் குண்டு பாய்ந்ததால் ஆப்ரகாம் லிங்கன் கீழே விழுந்தார். அனைவரும் நாடகம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது, கொலையாளி பூத் அந்தத் தனி அறையின் பின்புற பலகையிலே ஏற்கனவே அமைத்திருந்த துவாரத்தின் வழியாக உள்ளே நுழைந்து; அவன் நினைத்ததை சாதித்திருக்கிறான்.

உடனடியாக மருத்துவ மனைக்கு அழைத்துச் சென்று இரவு முழுவதும் சிகிச்சை அளித்தும் பயன் இல்லாமல்; மனிதனை மனிதனாக நடத்த வேண்டுமென்று துடித்த அந்த மாமனிதனின் இதயத் துடிப்பு நின்று விட்டது – குடிலில் பிறந்தார்; கோபுரமாக உயர்ந்தார் – சமத்துவ முழக்கமிட்டார் – ஜனநாயகம் தழைத்திட உழைத்த அந்த உத்தமர்; இன்றைக்கும் “வாஷிங்டன் நகரில்” நினைவு மண்டபத்தில் பளிங்குச் சிலையாக நமக்கும் நாட்டுக்கும் இந்த நானிலத்து மக்களுக்கும் காட்சி தருகிறார்.

அடிமைச் சங்கிலி உடைத்திட சுத்தியல் ஓங்கிய அந்தச் சுயமரியாதை வீரரைச் சுட்டு வீழ்த்தியவனும் அடுத்த மாதமே வீழ்த்தப்பட்டான் – ஆப்ரகாமின் ஆதரவாளர்களால்! பழிக்குப் பழி என்பது பரிகாரமாகுமா? ஆகாது என்பது போலத் தான் "ஆப்ரகாம்" சிலை காட்சி தருகிறது; அமெரிக்க நாட்டு வாஷிங்டனில்!

உடன்பிறப்பே, "ஸ்பிரிங் பீல்டு" என்ற நகரில் கணவர் மனைவி தங்கியிருக்கும்போது குடியரசுத் தலைவர் தேர்தலில் ஆப்ரகாம் லிங்கனுக்கு வெற்றி வாய்ப்பு என செய்திகள் வந்து குவிந்து கொண்டிருந்தன. லிங்கனும் – அவர் மனைவி மேரி டாட்டுக்கும் இடையே நடைபெற்ற உரையாடலை "இர்விங் ஸ்டோன்" என்பவர் தனது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளதைப் படித்தால்;

மனைவி மேரியின் இதயத்து இனிமையும் – லிங்கனின் எளிமையும் – நமக்குப் புலப்படும் அந்தப் பகுதி வருமாறு :–

"இத்தடவை மேரியும், ஆப்ரகாமும் வாஷிங்டனுக்குச் செல்லும்போது அங்கே அவர்கள் ஓட்டல் ஒன்றுக்கும் போக வேண்டியிராது; அல்லது, பன்றிப் பட்டியையும், கக்கூசுகளையும் நோக்கியிருக்கும் ஒரு பின்பக்க அறையை ஆக்ரமித்துக் கொள்ள

வும் வேண்டியதில்லை. இத்தடவை அவள் நகரம் முழுவதும் சுற்றி எப்பகுதி நல்லது, எங்கே தன்னால் கொடுக்கக் கூடிய வாடகைக்குள் வீடு கிடைக்கும் என்றெல்லாம் கண்டுபிடித்துச் சிரமப்பட வேண்டியதில்லை. இத்தடவை நகரத்தின் தெற்கத்திய சமூகத்தால், அவள் அவமானப்படுத்தப்படவோ, ஒதுக்கப்படவோ மாட்டாள்.

நிம்மதியான தருணத்தில் அவள் ஆப்ரகாமின் கைகளைப் பற்றி – தாழ்வாரத்து ஸோபா ஒன்றில் அமர்த்தினாள்.

"ஆப்ரகாம்! நாம் எட்டு வருஷங்களுக்கு ஸ்பிரிங் பீல்டை விட்டு வெளியே இருக்கப் போவதால், இங்குள்ள நமது வீட்டை விற்று விடுவது நல்லதல்லவா?"

அவர் கோபம் கொண்டவர் போல் குதித்து எழுந்தார். பிறகு கேலியாக அவளை உற்று நோக்கி விட்டுச் சொன்னார். "மேரி, ஜனாதிபதிகள் நான்கு வருஷப் பதவிக்காகத் தான் தேர்ந்தெடுக்க படுகிறார்கள் என்பது உனக்குத் தெரியாதா?"

"வாஷிங்டன், ஜெஃபர்ஸ், மாடிஸன், மன்ரோ, ஜாக்ஸன் ஆகிய எல்லா ஜனாதிபதிகளுமே இரண்டு தவணைகள் பணி யாற்றியிருக்கிறார்கள். தட்டுமுட்டுச் சாமான்களுடன், நம் வீட்டிற்கு நாலாயிரம் டாலர் வாங்கித் தருவதாக ஜேம்ஸ் காங்கிளிங் கூறுகிறான். பிறகு வீட்டு ரிப்பேர்களைப் பற்றி நாம் கவலைப்பட வேண்டிய அவசியமிராது" என்றாள் மேரி.

"ஆனால் மேரி, இது நம் வீடு; நான் என் வாழ்வில் பெற்றி ருக்கும் ஒரே வீடு! இதை நான் மிகவும் விரும்புகிறேன். தவிர, தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள் இல்லாமலேயே இதற்கு வருஷத்துக்கு முந்நூற்றைம்பது டாலர் வாடகை தருவதாகவும் கூறுகிறார்கள். அதோடு பதவிக் காலம் முடிந்து திரும்பி வரும்போது நமக்கு வசிக்க ஒரு வீடு வேண்டாமா?"

"மறுபடியும் ஸ்பிரிங் பீல்டுக்கா? தலைநகரத்தில் பல வருஷங்களைக் கழித்த பிறகு, நிச்சயம் நீங்கள் ஒரு விரிந்த உலகத்தில்தான் வசிக்க விரும்புவீர்கள், இல்லையா?" என்று கேட்டாள் அவள்.

மு.க. அறக்கட்டளை
பேராசிரியர்
ஆய்வக நூல்
நிலையம்
சென்னை-18
அறிவாலயம்

"வாஷிங்டனில் இருக்கப் போகும் நாட்களில், என் வீடு என்று நினைத்துக் கொள்ள ஓர் இடம் இல்லையானால், நான் உடமைகளை இழந்த ஒரு மனிதனைப் போல் தான் உணருவேன். இன்று ஆபீசுக்குச் சென்ற போது, அங்குள்ள நமது இடத்தையும் அப்படியே வைத்திருக்கும்படி பில்லியிடம் கூடச் சொல்லியிருக் கிறேன். நான் வாஷிங்டனிலிருந்து திரும்பும்வரை உயிர் வாழ்ந்தேனேயானால், திரும்பியதும் வழக்கப்படி, இடையே எதுவுமே நிகழாதது போல் மீண்டும் சட்டத் தொழிலைத் தொடங்குவேன்" என்று கூறினார் ஆப்ரகாம்."

இந்த உரையாடலையும் – லிங்கனின் உயிரைக் குடித்த அந்தக் கொடிய நிகழ்வையும் நினைத்துப் பார்த்தாலே நெஞ்சம் வெடித்து விடும் போல் தோன்று கிறதல்லவா ?

அன்புள்ள,

மு.க.

இளைஞர்களுக்கு வழி விடுவோம்

